

Líders religiosos i de la societat civil signen una declaració en què conviden a trencar el binomi violència i religió

Crida a la pau des de Montserrat



Montserrat va donar una vegada més bona mostra del seu esperit d'acollida de totes les iniciatives que treballen a favor de la pau, de la justícia i de la conciliació entre tots els homes i les dones de bona voluntat. El dijous 10 d'abril l'abadia benedictina va ser l'amfitriona d'una trobada internacional entre líders religiosos i personalitats de la societat civil que van voler proclamar de viva veu, i a través de la seva

rúbrica, que les religions no són la causa dels conflictes i de les guerres, sinó que més aviat són utilitzades de manera tendenciosa i tergiversada per alguns líders polítics irresponsables. La *Declaració de Montserrat* va ser signada, per part de l'Església catòlica, per l'abat de Montserrat i per Joan Massa, en nom del bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra.

Pàg. 20 i 21

Benet XVI visita els Estats Units

El 15 d'abril Benet XVI arribava als Estats Units en un nou viatge apostòlic. Un dels moments més destacats de les primeres jornades va ser la trobada del

Papa amb els bisbes, on Benet XVI va reconèixer una «gestió pèssima» en els casos de pederàstia en els quals s'han vist implicats sacerdots de l'Església catòlica. Un altre dels moments memorables va ser la recepció a la Casa Blanca. L'acollida dels immigrants llatinoamericans, la defensa de la família i la vida, i la pau al Pròxim Orient van ser alguns dels temes centrals de la conversa que va mantenir el Papa amb el president George Bush.

Pàg. 2 i 7



La propera setmana us oferirem un ampli reportatge de la visita del papa Benet XVI als Estats Units

en primer pla

Comunitat del Cenacle, comunitat d'amor



El rostre angoixat de qui ha caigut en la droga, la desesperança en els ulls de qui no troba cap sentit a la vida, el dolor de tantes famílies trencades per les addiccions va portar sor Elvira Petrozzi, religiosa italiana, a sotmetre's obedient a l'Esperit Sant. El resultat va ser el naixement, el 1983, de la Comunitat del Cenacle, dedicada a la recuperació d'aquelles persones que es troben en el fons del pou. El procés de rehabilitació es basa en la «Cristoteràpia», en l'amor guaridor de Déu, i se sosté sobre tres pilars: treball, amistat i pregària. És possible que en un futur no gaire llunyà la Comunitat obri la seva primera casa a l'Estat espanyol.

Pàg. 3, 4 i 5

La diòcesi de Barcelona segueix endavant amb el seu Pla Pastoral

La basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona va acollir el 12 d'abril passat una multitudinària trobada diocesana convocada pel cardenal Lluís Martínez Sistach. El motiu era fer una aturada a mig camí per prendre ànims i una nova embranzida en l'aplicació del Pla Pastoral 2006-2009 de l'arxidiòcesi de Barcelona. La consigna, expressada per activa i per passiva al llarg de tota la jornada, era ben clara: «Enviats per donar fruit. Seguim endavant!»



Agustí Codinach

Pàg. 17

Ordenació presbiteral a Santa Maria de Pineda de Mar



El presbiteri diocesà de Girona va viure amb joia l'ordenació de prevere de Mn. Elies Ferrer, a la parròquia de Santa Maria de Pineda de Mar. El temple va quedar petit per acollir els fidels que van acompanyar el fins ara diaca, que ha servit en aquesta parròquia. El treball del nou prevere se centrarà en la Pastoral de Joves per tal de consolidar un grup d'agents d'animació. «Precisament el fet de la celebració de la darrera Pasqua Jove al Maresme ha estat un veritable revulsiu per a la zona», manifesta Mn. Elies Ferrer en una entrevista.

Pàg. 19

Sumari

Pàg. 8 Vaticà: Seminari de Justícia i Pau sobre desarmament

Pàg. 18 Barcelona: III Convenció de Catòlics i Vida Pública

Pàg. 24 Vic: Manresa acull la X Trobada de parròquies jesuïtes

Pàg. 25 Tarragona: litúrgia grecocatòlica de ritu bizantí a la catedral

Pàg. 29 La Fundació Deixalles celebra el seu vintè aniversari

Editorial

El Papa als Estats Units

Durant cinc dies, el papa Benet XVI ha visitat els Estats Units d'Amèrica, encara que, per ser més precisos, cal concretar que ha estat només en dues de les seves ciutats més significatives: Nova York i Washington. En totes dues capitals ha mantingut un acte institucional important que ha transcendit l'àmbit estrictament religiós, com són la intervenció davant de les Nacions Unides i la trobada amb el president George Bush. Malgrat aquests dos actes, dels quals s'han fet ressò tots els mitjans de comunicació, el principal objectiu del Papa ha estat fer-se present entre els catòlics d'aquell país amb misses multitudinàries, pregàries i trobades amb els representants de l'Església nord-americana, sense oblidar que també s'hi ha volgut donar un esperit ecumènic i interreligiós en un país on hi ha molts cristians però molt dividits.

El moment elegit pel Pontífex és especial perquè el país és a punt de viure un canvi important en la seva presidència. Després de dues eleccions, el president Bush abandonarà la Casa Blanca i passarà el testimoni a un nou president que encara és una incògnita, perquè, tot i que en el bàndol republicà les coses ja estan molt clares, la pugna en el bàndol demòcrata entre Hillary Clinton i Barack Obama està sent de les més renyides i emocionants de la història. Cosa que no ha passat en l'altra gran potència mundial, Rússia, on el president Putin també ha hagut d'abandonar la presidència, però continuarà governant des d'una altra posició.

El govern dels Bush ha marcat alguns dels moments més dolorosos de la història de la potència mundial més gran. El pare de l'actual president va iniciar la primera guerra a l'Iraq i el seu fill, encara en el poder, ha viscut el pitjor atemptat terrorista, el del famós 11-S, i la posterior guerra a l'Iraq que, a diferència de la primera, no ha estat curta ni victoriosa, ha estat llarga i plena de víctimes, no s'ha solucionat la penosa situació a la zona del golf Pèrsic, i tot això ha portat a un gran desànim i frustració entre una bona part de la societat americana.

Més enllà de la política, que no és parcel·la explícita del Pontífex, Benet XVI ha pogut tenir un contacte directe amb l'Església d'aquell país, en el qual un 22,6% de la població és catòlica, sense oblidar que hi ha un 52% que són cristians d'altres confessions. Això significa que als Estats Units hi ha la no gens menyspreable xifra de 67,5 milions de catòlics, que mereixen l'atenció i la proximitat del Papa. El Pontífex ha tingut el bonic gest de realitzar aquest primer viatge, que, probablement, no serà l'únic. Joan Pau II, conegut per molts com el «Papa viatger», hi va estar fins a set vegades, i Pau VI, en una ocasió. Tampoc no podem oblidar que l'actual Pontífex té 81 anys acabats de complir precisament en aquest viatge, i, encara que la seva salut a hores d'ara és admirable, és evident que no pot portar el ritme del seu antecessor que va ser elegit amb tan sols 58 anys.

Els viatges papals solen ser motiu d'alegria i de goig per als països que són visitats, però no es poden ocultar les dificultats i els problemes en què es troba l'Església local de cada país que acull el Pontífex. L'Església nord-americana viu amb gran esperança l'emigració llatina que està revitalitzant moltes esglésies i zones del país, però contempla amb preocupació la falta de vocacions i de fidels en altres territoris. Sens dubte que, la gran llosa d'aquesta Església són les denúncies per abusos sexuals i casos de pederàstia per part del clergat d'aquest país. En aquest sentit, el Papa s'ha confessat «avergonyit» per aquests casos, i ningú no dubta que ha emprès accions clares i efectives per evitar que això es pugui tornar a repetir, entre elles el control directe als seminaris per evitar que persones amb clares tendències incontrolables cap a aquests abusos puguin accedir al sacerdoci.

Després d'aquest dur cop a la credibilitat del catolicisme, l'opinió dels nord-americans cap a l'Església de Roma va millorant, com ho demostren les xifres espectaculars de popularitat de l'actual Pontífex, del qual un 74% dels enquestats afirma tenir-ne una imatge positiva.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, J. A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per



Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«L'arbre de la ciència no és l'arbre de la vida»

(Goethe. Poeta, dramaturg, novel·lista i filòsof alemany. 1749-1832)

Amb aquesta frase Goethe no va voler dir que la ciència es troba en contra de la vida, sinó que la ciència no és l'únic criteri imperatiu al qual ha de sotmetre's la natura en els seus cicles i innombrables manifestacions, ni tampoc els sentiments, anhels i vivències íntimes dels éssers humans. En altres paraules, i en el terreny de les «ciències pràctiques», en nom de l'«economia i de la rendibilitat» no s'han d'exigir feines oneroses amb salaris de fam; en nom de la «construcció i de

l'arquitectura» no s'han de desvirtuar ni destruir els ecosistemes; en nom de la «medicina» no s'han de substituir els elements lenitius i curatius de la natura i degudament comprovats per altres d'artificials i de dubtós resultat «només perquè resulten més rendibles». I així podríem continuar. La ciència ha d'estar al servei de la natura i de la vida, i no a l'inrevés. Els antics deien: «Primer viure, i després filosofar.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín



en primer pla

Comunitat del Cenacle: «De les tenebres a la llum»

■ Un 90% de toxicòmans es recuperen gràcies a la «Cristoteràpia»

Sor Elvira Petrozzi és una religiosa italiana amb una sensibilitat especial, «tocada» per la tendresa de Déu i guiada amb mà ferma per l'Esperit Sant. Fruit de la seva inquietud per portar l'alegria, l'esperança i l'amor de Déu Pare als més febles, desesperats i

marginats sorgeix la Comunitat del Cenacle. Fundada el 1983, actualment compta amb 56 cases repartides per Europa i Amèrica, per a aquelles persones enganxades a les drogues o que cerquen el sentit veritable de la vida.

El pare Carlos García coneix la Comunitat del Cenacle des de l'any 1993. Com ell diu, «va ser per la Providència de Déu. Jo col·laborava a Lourdes al servei del pelegrí, i allí vaig conèixer el Cenacle. A través d'uns testimonis vaig saber de la Comunitat i em va impressionar». El P. Carlos mai no havia pensat dedicar-se al món de la drogadoicció, «perquè no em veig capaç de treballar amb drogadoictes. Però així són les coses de Déu». Per a aquest prevere, la Comunitat del Cenacle «és el sí rotund de sor Elvira Petrozzi, una dona tremendament senzilla, humil, oberta a l'Esperit de Déu. Oberta als més pobres, amb un sí radical d'entrega».

Explica sor Elvira que «em converteixo cada dia perquè veig Déu actuar clarament, de forma transparent, en el cor, en la ment dels joves que abans estaven morts, tristos, sols, enutjats, amb violència. Avui, en canvi, són joves serens. Els joves saben que si estan morts, tristos, en el més pregon del seu ésser encara brilla una llum d'esperança que pot, que ha de ser un motiu per viure, que val la pena viure, i aquesta esperança la troben a través de Jesucrist ressuscitat». Aquí rau precisament el secret per a la recuperació de les persones toxicòmanes: la «Cristoteràpia». A les cases de la Comunitat del Cenacle no es requereix el servei de psicòlegs, ni tan sols es recorre a medicaments.

La base de la teràpia és l'amor que neix de la creu de Crist i que és capaç de retornar la vida a allò que estava mort. No en va, el lema de la Comunitat del Cenacle diu així: «De les tenebres a la llum.»

La Comunitat ofereix un estil de vida senzill i familiar, basat en tres pilars: feina dura, amistat veritable i fe en Jesucrist. Les persones acompanyades a les cases treballen de sol a sol en granges, camps, tallers, etc., en què cada jove va treballant el seu físic i, alhora, aprèn a dignificar-se amb la feina i el servei als altres. A la casa es respira un ambient de família i l'amistat és la base de les relacions. Una revisió de vida permet als joves conèixer-se a ells mateixos i estimular-los perquè siguin amos de la seva vida i valorin el que realment és important. En aquest aspecte és vital la figura de l'«àngel de la guarda». Es tracta d'una persona que ha passat per l'experiència de les drogues i que ha aconseguit superar la seva addicció. Aquest

àngel esdevé l'«ombra» de la persona que ingressa a la Comunitat. El seu suport, la seva comprensió i la seva amistat són claus per a la recuperació de la persona enganxada a una addicció.

Això no obstant, tot això no val res sense un tercer element, que és el que sosté i dóna sentit a tota l'obra de sor Elvira: la fe en Crist. L'espiritualitat de la Comunitat del Cenacle és intensament eucarística i mariana. Sor Elvira no obre cap casa sense que hi hagi un Santíssim, motor i cor del Cenacle. El Rosari, l'adoració eucarística, l'eucaristia i la litúrgia de les hores són a l'ordre del dia de les cases de la Comunitat. Segons sor Elvira, «creiem que la vida cristiana, en la seva plenitud, és la resposta veritable a cada neguit de l'home i que ningú més que Aquell que l'ha creat, Déu Pare, pot reconstruir els cors confosos i perduts en una vida sense sentit».

I la prova és que aquesta Cristoteràpia funciona. Crist és el centre del tractament de la rehabilitació i més del 90% dels joves que acaben el procés aconsegueixen recuperar la seva vida. Segons el P. Carlos



La pregària, un dels puntals de la Comunitat.

los, «la Comunitat és una escola de vida com jo no he vist enlloc. És una escola de vida per als joves i també per a la família». I afegeix: «Sor Elvira considera que així com el jove comença a rehabilitar-se, també la família comença a rehabilitar-se. Moltes vegades l'origen de la drogadoicció el trobem en la família, i amb això no vull culpabilitzar ningú. Tots estem ferits i moltes vegades l'arrel del problema la trobem en la família. Sor Elvira proposa que també la família comenci un camí de sanació interior.» Aquest treball

amb les nostres mateixes pors... i veig aquestes persones agenollades davant del Santíssim, volent viure en la veritat, sense mentides, sense drogues... pot ser que les nostres drogues siguin diferents, que no siguin substàncies químiques, però també busquem excuses per no viure en la veritat i continuem esclavitzats per una altra mena de mentides. Jo vull ser com ells i viure en la veritat. La veritat és que el tracte amb la Comunitat em va ajudant a treure'm les meves màscares. Veig com la misericòrdia de Déu es vessa en ells i es vessa en mi també.»

La Comunitat també disposa d'unes cases que anomenen «les missions», destinades als infants del carrer a Mèxic, el Brasil o el Perú.

«Els qui en tenen cura», explica el P. Carlos, «són els mateixos joves de la Comunitat que ja han seguit el seu procés i que volen lliurar-se als altres. Allò que ells han rebut de franc, també de franc volen donar-ho als altres. La Comunitat és fruit de Déu, de la pregària, de la perseverança».

L'autenticitat de la vida cristiana que s'experimenta a les cases del Cenacle ha portat moltes persones a dedicar-se plenament a la

Comunitat. Algunes han pres el camí de la vida consagrada i també nois i noies ja recuperats han optat per quedar-se al Cenacle, lliurant generosament la seva vida.

Confiança en la Providència

Una de les característiques de la Comunitat és que no cobra cap tarifa per acollir ni mantenir els joves perquè es posa totalment i confiadament en mans de la Providència. Segons sor Elvira, «el motiu fonamental és demostrar als nois que Déu existeix veritablement, que Ell és un Pare que s'interessa pels seus fills i que la Providència vetlla per nosaltres dia i nit». En aquest sentit, el P. Carlos assenyala

que «tot ve de Déu, tant la Providència pel que fa a l'aspecte material com a l'espiritual. Des de donacions de cases fins a donacions més petites. La Comunitat també és provident per al qui s'hi acosta: a nivell espiritual ens aporta moltíssim, ens fa créixer en santedat, en amistat». I comenta que «el Senyor vessa la seva gràcia sobre totes les persones de la Comunitat, no únicament sobre els drogadoictes, sinó també sobre les

persones que ens acostem al Cenacle, perquè és una benedicció per a tothom».

El P. Carlos ha vist veritables miracles al Cenacle, «persones que vivien a l'ombra, en la mort, han fet un tomb com un mitjó i han tornat a la vida perquè la gràcia ha operat en elles». Aquesta vivència el porta també a una reflexió: «És el Senyor qui guareix i crec que l'única diferència entre els que viuen a les cases de la Comunitat del Cenacle i nosaltres són les drogues. Ells viuen amb les mateixes màscares amb les quals podem viure nosaltres,

es desenvolupa, sobretot, a les cases que la Comunitat del Cenacle té a Itàlia.

Per al P. Carlos, al Cenacle els joves «troben la salvació personal, per després viure-la en un indret concret. Per això és important que quan surtin de la casa es vinculin a la seva comunitat parroquial, al seu grup de pregària». A aquest prevere amic de la Comunitat del Cenacle li agradaria que es pogués obrir una casa a Espanya, però considera que «hi ha una barrera a nivell espiritual forta perquè s'ha perdut el nord, la brúixola que marca el camí espiritual, que és Déu. Espanya és un dels països en què més es blasfema, i sembla una bestiesa però això va perjudicant el camp on es pot edificar la presència de Déu. Jo crec que hem de pregar i dejenar, com una oració del cos, per poder obrir una casa aquí i arrencar-li a Déu les seves benediccions».

El missatge de la Comunitat del Cenacle és clar: la resurrecció és possible si et refies de Déu i el deixes actuar. Com diu el P. Carlos, «tots estem cridats a la salvació. No hi ha cap home o dona que no pugui ser salvat per Déu. El compromís de qualsevol creient és proposar Déu, en la mesura que puguem, sense creure'ns millors que ningú, portant llum a la vida dels altres. Per això, la Comunitat del Cenacle és com un far al món». (R.M.J.)

P. Carlos: tel. 607 088 819
Web: www.comunitacenacolo.it

Un Cenacle per a Catalunya

■ La diòcesi de Terrassa podria acollir la primera casa de la Comunitat a Espanya

Malgrat que la Comunitat del Cenacle té cases en deu països europeus, Espanya no n'és un. Això no obstant, podria ser que la situació canviés gràcies a la iniciativa dels Amics del Cenacle de la diòcesi de Terrassa. A través de diferents vies, tres grups van tenir la mateixa intuïció: una Comunitat del Cenacle per a Espanya, concretament per a Catalunya. Fa mesos que pregunten per aquesta intenció, confiant en la voluntat de Déu i posant-ho tot de la seva part perquè sigui realitat l'arribada de la Comunitat.

Carlos de Riba ha peregrinat amb la seva família dues vegades a Medjugorje, on va conèixer les dues cases que la Comunitat del Cenacle hi té: una per a nois i una per a noies. Carlos explica que «una de les visites obligades a Medjugorje és anar a la Comunitat del Cenacle. Allí els nois ens van donar el seu testimoni del que va ser la seva vida passada i del que és ara la seva vida. Ens van donar a conèixer la Comunitat, com sent drogoaddictes han perdut el sentit de la vida, desesperats i deprimits, i com mitjançant la Comunitat, a través de l'amistat, de la pregària i de la feina han aconseguit deslligar-se de la droga, en el cas dels drogoaddictes, o han recuperat el sentit de la vida, en el cas dels qui han perdut el nord o que mai no n'han tingut». En la visita d'enguany, alguna cosa va canviar en Carlos i la seva família: «Pregant a la capella d'allí se'ns va ficar al cap, tant a la meua dona com a mi, que Déu volia un Cenacle per a la nostra terra.»

No únicament aquesta família va tenir aquesta intuïció. Enguany també es trobava a Medjugorje Mn. Jordi Peña, de la parròquia de Sant Joan Baptista de Mirasol, amb un grup de joves: «Vam conèixer el Cenacle masculí i ens va impactar el testimoni d'uns joves, l'encontre personal de cadascun d'ells amb Jesucrist i com aquesta relació els ha fet canviar la vida. Després del testimoni vam anar a resar a la capella i també vam sentir la necessitat que la Comunitat arribés a Espanya. Aleshores no li vam donar importància perquè estàvem amb el cor molt "tocat" pel testimoni dels nois, era un moment molt sensible... però tots vam marxar amb la sensació que era alguna cosa més, perquè va perdurar la resta de dies de la peregrinació. El darrer dia ens vam posar com a propòsit oferir cada dia el primer misteri del Rosari per a l'obertura d'un Cenacle a la diòcesi de Terrassa.»

I com que no n'hi ha dos sense tres, també un altre matrimoni amb un familiar a la Comunitat del Cenacle resava perquè la Comunitat s'establís a Espanya. Per tres vies diferents, semblava que Déu estava demanant alguna cosa. Tres grups de persones es van trobar i es van unir amb un mateix objectiu.

Perseverança en la pregària

El qui coneix la Comunitat sap de la



Dos joves de la Comunitat de Medjugorje sostenen una icona de la Resurrecció.



L'alegria i l'esperança es poden llegir en els rostres després de superar l'addicció.

importància i de l'eficàcia de la pregària. Per això, cada dilluns a la nit, els Amics del Cenacle es reuneixen per resar plegats per aquesta intenció. Comenta Mn. Jordi que «ens trobem a l'estiu a l'ermita de la Salut del Papiol, i a partir de setembre, quan comença el curs, al santuari de Vall doreix o a la parròquia de Mirasol. Ens trobem tots els grups per unir esforços».

I la pregària comença a donar fruits. Carlos apunta que disposen d'una casa per oferir a la Comunitat «i que creiem que pot servir. Un familiar nostre té una casa i està disposat a posar-la al servei d'aquest projecte que busca rehabilitar persones que ja han tocat fons». Si bé «aquesta casa és una candidata i encara necessita el vistiplau de sor Elvira».

Les passes que es fan des de Terrassa compten amb el suport del bisbe, Mons. Josep Àngel Saiz, així com de la Comunitat. En aquest sentit, Carlos de Riba subratlla que «vam escriure a la Comunitat del Cenacle exposant-los la nostra idea, i ens van dir que els semblava molt bé, però que temps al temps, perquè calia demostrar que això era cosa de l'Esperit Sant. Ens van dir que reséssim, que forméssim un grup de pregària, que ells també resarien per aquesta intenció, però que havien de veure que això era un projecte de Déu i no nostre».

L'11 de febrer, els Amics del Cenacle de Terrassa van ser a Lourdes, on es van

entrevistar amb el pare Stefano, un dels responsables de la Comunitat. Com indica Mn. Jordi Peña, «el P. Stefano va insistir molt en el fet que s'ha de tractar d'una iniciativa de Déu, no d'una iniciativa humana. Ell vol "palpar" que realment la voluntat de Déu sigui que el Cenacle arribi a Espanya. Per això és molt important que el grup de pregària perseveri, vagi creixent participant en l'espiritualitat de la Comunitat del Cenacle. Ells no és que tinguin intenció de crear noves cases, el que volen és complir la voluntat del Pare».

Segons Carlos, el que pretén la Comunitat del Cenacle «és donar-se a conèixer i que gent d'Espanya o de Catalunya vagi a la Comunitat, encara que no hi hagi cases a Espanya. És a dir, qualsevol persona que tingui la necessitat de sortir del pou ja pot entrevistar-se amb la Comunitat i entrar a la casa que se li assigni. Per obrir una casa aquí, la Comunitat vol que hi hagi una necessitat real per portar el Cenacle a Espanya. Per ara, hi ha molt pocs espanyols a les cases de la Comunitat».

Una empresa d'aquesta mena no està exempta de dificultats, cosa que tant Mn. Jordi com Carlos de Riba reconeixen. «Sí que ens hem plantejat que a nivell d'administració pública o veïnatge poden sorgir problemes», afirma Mn. Jordi, «però és que no és una iniciativa nostra. El Senyor sap el que fa. També és cert que la casa que proposem està aïllada del nucli de pobla-

ció. També pensem que si en algun moment no apareix la creu, malament anem. Ara per ara tot ha anat molt bé i la Providència s'ha mostrat molt, però comptem que si aquest projecte és de Déu, la creu i la dificultat apareixeran en algun moment, si no no podem participar de la joia del Ressuscitat».

Vida en el Senyor

El cert és que sentir el testimoni dels joves del Cenacle és impressionant. Així, Mn. Jordi assegura que «allò que es palpa a la Comunitat del Cenacle és la capacitat que tenen aquests nois i l'alegria, la joia, que vénen de Jesús ressuscitat. Ells centren el seu testimoni, la seva relació amb Jesucrist, parlen de l'adoració eucarística, del res del Rosari, de com Jesucrist els ha regalat realment una nova vida i que han ressuscitat de la mort en la qual es trobaven». Per això indica que «la primera impressió és quedar-se bocabadat davant d'aquesta realitat de Jesucrist que és viu i que guareix realment els malalts». Per a Carlos, «el que més crida l'atenció és que no fan servir medicaments i que allò que guareix és Crist. Ells ho anomenen la "Cristoteràpia". Quan ho medites i ho portes a la pregària, t'adones que això és veritat i de vegades els cristians perdem de vista que el nostre esperit es guareix en Crist».

Les persones implicades en aquesta iniciativa de pregària pel Cenacle reconeixen que és un gran bé per a les seves vides. Segons Mn. Jordi, «és emocionant veure com van les coses, com uns joves a través de la pregària refan la seva vida. Per als nostres joves és tot un testimoni de vida cristiana. El fet de comprometre's i resar cada dia el primer misteri del Rosari per aquesta iniciativa és una crida a la pròpia santedat i a donar testimoni de Jesucrist al món on viuen. Tenen l'anhel de voler que això funcioni i la responsabilitat de la pregària diària. Crec és una crida a la conversió personal, un nou impuls per lliurar-nos de nou a la voluntat del Pare. La vida cristiana ha de ser autèntica». També les famílies viuen aquest compromís «amb molta alegria», diu Carlos de Riba, «perquè fem una cosa que, de moment, sembla que és de Déu. Jo crec que tot cristià ha de cercar la voluntat de Déu en la seva vida. Si la troba, és una joia».

Al maig hi ha previst que alguns joves de la Comunitat del Cenacle arribin a la diòcesi de Terrassa per donar testimoni i promoure el treball de la Comunitat. En paraules de Mn. Jordi, «és important resar per l'obertura del Cenacle, però també perquè es vagi coneixent i per poder arribar a molts d'aquests joves que estan necessitats, perquè es puguin acostar a Jesucrist i puguin refer la seva vida i ressuscitar a una vida nova». I afegeix Carlos: «La reacció de la gent quan coneix la Comunitat i els testimonis és d'entusiasme i de disponibilitat. És un carisma que desperta simpatia i ganes de col·laborar. Cal continuar resant per aquesta intenció perquè creiem que és un camí de salvació que porta molta gent perduda vers Déu.» (R.M.J.)

AMICS DEL CENACLE

Javier García: tel. 696 923 044

Carlos de Riba: tel. 931 138 013

Mn. Jordi Peña: tel. 654 233 158

L'ENTREVISTA

Juan García, membre de la Comunitat del Cenacle

—Què significa la Comunitat del Cenacle en la seva vida?

—La Comunitat ens dona una oportunitat quan ja ningú no ens estima, ni la família, ni el món, ni la societat... i si no ens estimen és perquè ens hem aïllat i ens hem quedat sols, i hem cregut que ja ningú no ens volia per l'estat en què estàvem. A la Comunitat trobem que algú ens estima, i se'ns dona l'oportunitat d'acceptar aquest amor, aquesta ajuda. Arribem a la Comunitat sols, desconfiats, sense esperança... De la mort passem a la resurrecció. A poc a poc, a través d'un «àngel de la guarda», que és la persona que et pren al seu càrrec, que està al teu costat, que t'ajuda a tirar endavant. Passes d'estar sol a estar amb una persona que l'únic que vol és ajudar-te. La Comunitat és la teva referència, et dona suport i t'ajuda a caminar acompanyat, perquè sol és molt difícil tirar endavant. A poc a poc vas recuperant la teva vida.

—Pregària, amistat i feina, són una teràpia efectiva?

—Normalment, el qui arriba a la Comunitat no té gaire fe, perquè, si no, no s'hauria drogat, no s'hauria maltractat a si mateix ni als altres d'aquesta manera. Però amb el temps, comences a sentir alguna cosa i aquesta intuïció es fa més forta. També t'arriba molt el testimoni de l'àngel de la guarda que és al teu costat, que et vol ajudar. Primer no ho entens gaire perquè tu sempre has fet alguna cosa per diners o demanant alguna cosa a canvi, i el teu àngel és aquí amb tu, suportant de vegades el teu mal humor i les teves males respostes. Un altre dels punts elementals de la Comunitat és la feina, perquè cal recuperar el físic, ja que les persones hi arriben força deteriorades. Les persones s'han de moure i el qui mai no ha treballat ha d'aprendre a moure les mans, a suar, a guanyar-se el sosteniment. Jo sempre he treballat per diners, de qualsevol manera, i l'únic que penses és a passar el dia, que et paguin. Fas veure que treballes molt i procures fer menys. La droga deteriora moltíssim la voluntat i quan falta la voluntat la feina esdevé un sacrifici sense sentit. A la Comunitat tornem a agafar el gust per la feina ben feta perquè no hi ha pressa per enllestir-la, perquè l'important és fer-ho bé, no hi ha una meta econòmica. La Comunitat ens ajuda a través de la feina, a través del diàleg, a través del silenci...

A la Comunitat entres en contacte amb Jesús, el sents dins teu. Tens aquesta presència de Jesús al teu costat i això, quan has estat ficat en el mal, és molt important. Vas descobrint la pregària, la seva profunditat. Resem diverses vegades al dia i sempre comencem el dia amb la pregària, que és el que t'ajuda la resta de la jornada. Així, quan estiguem fora podrem continuar fent aquesta experiència de pregària en la nostra vida. En la vida no hi ha garantia de res, però si no reso, és més fàcil que recaigui. En la Comunitat estàs protegit i pots superar un moment de negativitat, però a l'exterior estàs sol i un moment de negativitat significa un moment de feblesa i pots caure en qualsevol cosa. Si perds la pregària, ho pots perdre tot. També la missa i l'adoració ocupen un lloc important en la Comunitat. A la casa vivim en cristià les 24 hores, del matí a la nit. La Comunitat també ofereix una casa de formació per al qui senti una crida especial, i

Recentment, va ser a la diòcesi de Terrassa, concretament a la parròquia de Sant Joan Baptista de Mira-sol, Juan García, que va explicar el seu testimoni de com gràcies a Déu ha superat l'addicció a la droga. Juan pertany a la Comunitat del Cenacle des de fa quatre anys i mig, i ara és un home nou. La pregària, l'amistat i la feina, pilars de la Comunitat del Cenacle, li han donat un nou sentit a la vida. Juan, com a home renascut, també contribueix a fer que altres puguin viure aquesta «resurrecció».

ja s'hi han format quatre capellans de la Comunitat. Un d'ells és un extoxicòman que ens entén perfectament perquè ha viscut el mateix que nosaltres. Els altres capellans també són bons perquè ens ajuden, ens acompanyen, ens orienten, ens escolten, coneixen les limitacions humanes.

—I tota aquesta teràpia, sense fer servir cap medicació?

—A la Comunitat no donem medicaments substitutius. El medicament que donem és un àngel de la guarda, algú que ha passat pels nostres problemes. Jo me'n puc confiar completament perquè ha fet el meu mateix camí i em comprèn perfectament, molt millor que un psiquiatra o un psicòleg, amb tot el nostre respecte envers aquests professionals. També l'àngel de la guarda es veu reflectit en nosaltres i recorda el dia en què va arribar a la Comunitat.

—Vostè ha estat àngel de la guarda?

—Moltes vegades. La pregària és aleshores molt important perquè reso pel noi que es troba al meu càrrec, demano forces per suportar-ne el patiment, el meu pati-



Juan García, juntament amb el pare Carlos.

—Jo tinc un germà que va entrar abans que jo en una casa d'Itàlia. Jo assistia a trobades, el visitava, però no entenia res, estava cec per copsar res. Gràcies al P. Carlos García vaig començar a confessar-me, a anar a missa encara que sense gaire convicció perquè no creia en res. Jo crec que és l'Esperit Sant el qui m'ha cridat. A partir d'aquí vaig començar el camí amb força de voluntat per voler canviar, per voler creure. Amb l'ajuda del P. Carlos he anat caminant, amb l'ajuda dels capellans

un sant, però sí que sé que vull fer el bé, no tinc poder de fer el bé, de parlar de la Comunitat. La meua feblesa és alhora la meua força, perquè em permet acostar-me als que són febles i dir-los que si jo ho he aconseguit, ells també poden. La pau que avui dia té la meua mare, la meua família, és una cosa que em dona molt sentit per tirar endavant.

—La seva gran descoberta ha estat Jesucrist?

—Jesús ha anat entrant dins meu a través de gestos concrets de persones que m'han mostrat el perdó, l'estimació, l'amistat gratuïta... coses que havia sentit però que mai no havia vist a la pràctica. És la vivència de l'Evangeli dia a dia. Sense Déu a la meua vida estic segur que tornaria al mal. Només hi ha dos camins: el bé i el mal. Cal escollir. I jo he escollit el bé. El mal et dona una falsa felicitat. Amb tota la meua pobresa, intento fer tot el bé que puc amb un somriure. Es tracta de portar la pròpia creu i d'ajudar a portar la creu dels altres.

Des que ens llevem procurem viure en aquesta llum de Déu, en aquesta llibertat.

—Qualsevol persona és recuperable?

—Volem pensar que sí. Jo he pres drogues i alcohol perquè he tingut un seguit de pesos a la meua vida que no he sabut portar, ni he acceptat el patiment. No he après a patir. A la Comunitat he après que quan algú s'enfada i et respon malament, has d'acceptar-ho, intentar entendre'l en lloc de jutjar-lo. Això m'estalvia molts patiments inútils i estèrils que abans tenia en jutjar un noi. Ara entenc que si algú es comporta malament no és perquè sigui una mala persona, sinó perquè està ferida i està actuant tan bé com pot, encara que s'estigui equivocant com tantes vegades m'he equivocat jo. Però per arribar a aquesta conclusió jo m'he hagut d'equivocar i reconèixer que m'havia equivocat. Cal veure en cada noi una persona que està ferida, que viu amb dificultat i que està desesperada, encara que aparentment somrigui.

—Hi haurà una Comunitat del Cenacle a Espanya?

—Amb el nostre testimoni intentem donar l'oportunitat de fer conèixer a Espanya la Comunitat. El Cenacle és una de les comunitats més reeixides a Itàlia i ens agradaria obrir una casa a Espanya. Però cal diferenciar entre el nostre desig de voler obrir una casa i el desig de Déu. No hem de perdre-ho mai de vista. Perquè hi hagi una casa a Espanya cal que hi hagi espanyols que formin la Comunitat. Hi ha molta gent desesperada, que encara no ha tocat fons, però que està ficada en drogues, alcohol, pornografia, joc... i que sap fins on pot arribar, però no ho vol reconèixer. Abans que es clavi una patcada, que demani ajuda, sense por, per trobar el camí. Cal voler intentar el canvi i deixar-se ajudar perquè la conversió ve després. Posar-se en camí i confiar en Déu. Per canviar, cal aprendre a sacrificar.

Rosa María Jané Chueca

«Si perds la pregària, ho pots perdre tot»

ment personal perquè moltes vegades em surt l'orgull quan no em vol escoltar, oobeir... quan li surt el mal que porta dins tinc ganes de respondre-li... i he comprès que pregant puc mantenir la pau i transmetre-la. La pregària obre el cor i treu la por. Intento tornar el que la Comunitat m'ha donat. Se'ns demana molta paciència, molta amistat, molt suport, ser guia per poder orientar. La Comunitat està formada per nois que ho han passat malament, però que no són mala gent perquè la mala gent no aconsegueix viure en comunitat, no suporta fer el bé o la pregària. Hi ha qui diu que la vida a les cases de la Comunitat és dura, però jo crec que és més dura la vida al carrer, robant, drogant-se, trobant-se malament. A la casa hi entra el qui mostra una actitud disposada al canvi. Si algú no vol ser ajudat no podem fer-hi res. L'únic que demanem és que la persona que vulgui entrar-hi posi tot de la seva part per canviar la seva vida, perquè no li demanarem res estrany. La Comunitat li proposarà la pregària, la feina i l'amistat.

—Com va entrar vostè a la Comunitat?

de la Comunitat, dels nois, he aconseguit confiar.

—Com ha canviat la seva vida?

—Ja no puc pensar en mi mateix. He après a crear amistat, a perdonar, visc en pau. Jo havia perdonat persones, però no havia resat per elles. A partir de resar per elles, puc visualitzar-ho mentalment i no patir. Quan pensava en algú que m'havia fet mal, patia pensant en negatiu, l'odia... tenia ganes de drogar-me. Ara que he après a perdonar de debò, estic en pau. Físicament he canviat, la meua veu, el meu aspecte... estic completament renovat. Sempre queda per dins l'antic Juan, que hi és. Ara sé diferenciar allò bo, per fer-ho servir, i allò dolent, com una experiència que vaig viure i en la qual no puc recaure. Les meves experiències em serveixen per acostar-me al qui arriba a la casa perquè sé que encara es troba en el mal. Crec que ni ens adonem del canvi. Cada dia podem canviar amb la pregària, amb l'adoració personal... cada dia aprenc a estar més tranquil, a reaccionar amb calma, a no deixar-me endur pels impulsos, a reflexionar... no puc dir que sigui

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Viatges 2008

DEL 21 DE MAIG AL 2 DE JUNY

Pelegrinatge a Terra Santa al complert (Antic i Nou Testament)



DEL 9 AL 15 DE JUNY



Viatge a Gal·les i el sud d'Anglaterra

Paisatges
de llegenda

DEL 7 AL 13 DE JULIOL

Bèlgica i les seves catedrals

DEL 17 AL 28 DE JULIOL

Mèxic colonial i la seva mil·lenària cultura

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

DEL 30 DE MAIG A L'1 DE JUNY



*Farem el
camí que
inclou
visitar:*

- El molí
- La presó
- La parròquia
- L'hospici
- La Gruta

Tot això i molt més, no t'ho
pots perdre

(mínim vint persones)



DEL 9 AL 20 D'AGOST

Les joies del Perú

(el Machu Picchu, La Vall Sagrada dels
Inques, Cuzco, el llac Titicaca...)

DEL 10 AL 21 DE SETEMBRE

Pelegrinatge pels camins de la Terra Promesa

- Egipte,
- Jordània
- Jerusalem



DEL 26 DE SETEMBRE AL 6 D'OCTUBRE

Pelegrinatge a Terra Santa

DEL 10 AL 21 DE NOVEMBRE

Viatge al Nepal i a les Missions de Teresa de Calcuta a l'Índia

DEL 29 DE DESEMBRE AL 5 DE GENER DE 2009

Pelegrinatge especial per cap d'any a Terra Santa

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, **Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 775**
Correu electrònic: amics@amicccc.cat

Estats Units

església en el món



El Papa reconeix una «pèssima gestió» en els casos de pederàstia

■ Viatge apostòlic de Benet XVI als Estats Units

WASHINGTON.— Al tancament d'aquesta edició, el Papa acabava de començar el seu viatge apostòlic als Estats Units, del 15 al 20 d'abril, amb el lema «Crist, la nostra esperança». En la seva primera trobada amb els bisbes nord-americans a la basílica de la Immaculada Concepció de Washington, Benet XVI va admetre que els escàndols dels abusos sexuals de menors per part de sacerdots ha estat «pèssimament gestionat» i va demanar vigilància davant de la pornografia que envolta els joves i els infants.

«Entre els signes contraris a l'Evangeli de la vida que es poden trobar a Amèrica, però també en altres parts, n'hi ha un que causa profunda vergonya: l'abús sexual de menors. Molts de vosaltres m'heu parlat del dolor enorme que les vostres comunitats han patit quan homes d'Església han traït les seves obligacions i compromisos sacerdotals amb aquest comportament greument immoral», va dir el Papa en el seu discurs. El Pontífex va analitzar la resposta que s'ha donat a la situació, que ha estat «tractada en ocasions de manera pèssima». «Ara que la dimensió i gravetat del problema es comprenen més clarament, heu pogut adoptar mesures de recuperació i disciplinàries més adients, i promoure un ambient segur que ofereixi una protecció més gran als joves.» Benet XVI va subratllar que, «mentre cal recordar que la immensa majoria dels preveres i religiosos a Amèrica desenvolupen una tasca excel·lent per portar el missatge alliberador de l'Evangeli a les persones confiades a la seva atenció pastoral, és de vital importància que els subjectes vulnerables estiguin sempre protegits d'aquelles persones que poguessin ferir-los. Pel que fa a això, els vostres esforços per alleugerir-los i protegir-los estan donant no només gran fruit per als qui es troben sota la vostra atenció pastoral, sinó també per a tota la societat».

L'ocasió va servir també per expressar el *mea culpa* del president de la Conferència Episcopal dels EUA, Francis George, que va reconèixer el «pecat terrible» dels abusos sexuals de menors per part d'alguns preveres, i va reiterar que la «mala gestió» ha produït serioses conseqüències. L'Església nord-americana va amagar durant anys casos de pederàstia entre els seus sacerdots, traslladant a altres diòcesis els responsables dels fets, i en els darrers anys ha hagut de pagar més de 2.000 milions de dòlars en indemnitzacions a les víctimes. En el seu discurs, el Pontífex va denunciar que la «plaga» de la pederàstia es troba «en tots els sectors de la societat» i, per això, va instar els membres de l'Església «a reconèixer i afrontar el problema dels abusos sexuals en el context eclesial», per donar exemple. Per al Papa, els bisbes han de «donar prioritat al tancament de les ferides causades per cada violació de la confiança, afavorir-ne la curació, promoure la reconciliació i apropar-se amb preocupació afectuosa a tots els qui han estat seriosament malmesos».

Així, va explicar que és important que «els infants creixin amb una sana comprensió de la sexualitat i del seu paper just». Als infants se'ls ha d'evitar «les manifestacions degradants i la vulgar manipulació de la sexualitat avui tan preponderant», va afegir. I va denunciar que la tasca de la protecció dels infants és difícil quan «en tantes cases es poden veure pornografia i violència a través dels mitjans de comunicació a bastament disponibles». Per això, va fer una crida a «refermar amb urgència els valors que sostenen la societat, amb l'objectiu d'oferir a joves i adults una sòlida formació moral». Segons el Bisbe de Roma, molts sacerdots necessiten ajuda, ja que rere els casos de pederàstia «han experimentat vergonya». A més, «han perdut part de la confiança que van tenir alguna vegada» i va reconèixer que l'escàndol ha produït tensions entre «preveres i bisbes».

Alerta davant de l'apostasia

En un intens discurs a la basílica, el Papa va presentar els grans temes i reptes que han de ser part de la tasca evangelitzadora de l'Església als Estats Units, davant de l'augment del secularisme. Reunit amb els 350 bisbes dels Estats Units, va presidir

les vespres i va advertir que «si bé és veritat que aquest país està marcat per un esperit religiós autèntic, la influència subtil del laïcisme pot indicar la manera en què les persones permeten que la fe influeixi en els seus propis comportaments». «És realment coherent professar la nostra fe el diumenge al temple i després, durant la setmana, dedicar-se a negocis o promoure intervencions mèdiques contràries a aquesta fe? És potser coherent per a catòlics practicants ignorar o explotar els pobres i marginats, promoure actituds sexuals contràries a l'ensenyament moral

tenir l'oportunitat d'enriquir-se del pou del seu amor infinit» i necessiten també «ser cridades contínuament a conrear una relació amb Crist, que ha vingut perquè tinguéssim vida en abundància». La fita de tota la nostra activitat pastoral i catequètica, l'objecte de la nostra predicació, el centre mateix del nostre ministeri sacramental ha de ser ajudar les persones a establir i alimentar aquesta relació vital amb «Jesucrist, la nostra esperança», va precisar. Tot seguit, es va referir al desafiament de l'autonomia i l'individualisme d'una renovada evangelització de la cultura».

El Papa va agregar que, «en una època saturada d'informacions», és important oferir formació en la fe, mantenir l'educació religiosa i «assegurar una sòlida formació en els ensenyaments morals de l'Església per a aquells catòlics que treballen en l'àmbit de la salut». En aquest sentit, va reconèixer que «no s'ha de donar per descomptat que tots els ciutadans catòlics pensen d'acord amb l'ensenyament de l'Església sobre les qüestions ètiques fonamentals d'avui. Una vegada més, és el vostre deure procurar que

la formació moral oferta a cada nivell de la vida eclesial reflecteixi l'autèntic ensenyament de l'Evangeli de la vida».

Després d'afirmar que «la família és el lloc primari de l'evangelització», va demanar atendre «la seva ràpida decadència com a element bàsic de l'Església i de la societat». El Papa va reconèixer l'augment de divorcis i una «disminució alarmant dels casaments catòlics». Per això, va animar els bisbes a «proclamar amb força els arguments de fe i de raó que parlen de la institució del matrimoni, entesa com a compromís per a tota la vida entre un home i una dona, oberta a la transmissió de la vida». (*Católico Digital*)



El Papa, en el seu discurs als bisbes.

catòlic, o adoptar posicions que contradueixen el dret a la vida de cada ésser humà des de la seva concepció fins a la seva mort natural?», va qüestionar el Pontífex. «Cal resistir davant de tota tendència que consideri la religió com un fet privat. Només quan la fe amara cada aspecte de la vida, els cristians s'obren veritablement a la força transformadora de l'Evangeli», va precisar el Bisbe de Roma.

Davant del desafiament del materialisme, Benet XVI va afirmar que «les persones necessiten avui ser cridades de nou a l'objectiu últim de la seva existència. Necessiten reconèixer que en el seu interior hi ha una set profunda de Déu. Necessiten

Trobada a la Casa Blanca

WASHINGTON.— L'acollida dels immigrants llatinoamericans, la defensa de la família i la vida, i la pau al Pròxim Orient van ser alguns dels temes centrals de la conversa cara a cara que van mantenir a la Casa Blanca Benet XVI i el president George Bush. Així ho va confirmar un comunicat conjunt emès pel Vaticà i pel govern nord-americà, després de la trobada amb el qual els Estats Units com a nació va felicitar el Papa en el dia del seu 81è aniversari.

«El Pontífex i el president Bush van expressar la seva esperança pel final de la violència i per una ràpida i global solució de les crisis que afligeixen la religió», explicava la nota. Els temes discutits per Benet XVI i Bush es van concentrar en interessos comuns, «incloent-hi consideracions morals i religioses en les quals totes dues parts es troben compromeses». En particular, la nota esmentava «el respecte de la dignitat de la persona humana; la defensa i la

promoció de la vida, del matrimoni i de la família; l'educació de les generacions futures; els drets humans i la llibertat religiosa; el desenvolupament sostenible i la lluita contra la pobresa i les pandèmies, especialment a l'Àfrica».

«En relació amb aquest últim argument, el Papa va mostrar la seva satisfacció per les importants contribucions financeres dels Estats Units en aquesta àrea.» «Tots dos van refermar el seu rebuig total del terrorisme, així com de la manipulació de la religió per justificar actes immorals i violents contra innocents. Posteriorment van abordar la necessitat d'afrontar el terrorisme amb els mitjans adients que respectin les persones humanes així com els seus drets.» El Papa va portar de Roma un regal per al president: un mosaic on es representa la plaça de Sant Pere del Vaticà, ambientada en el segle XIX, de 60x35 cm, elaborat per artistes de l'Estudi del Mosaic Vaticà l'any 2007. (*Zenit*)

Vaticà

Desarmament, desenvolupament i pau en un món paradoxal

■ El Consell Pontifici Justícia i Pau promou un seminari internacional

CIUTAT DEL VATICÀ.— Les preocupacions per la inestabilitat del sistema internacional davant de les crisis i els conflictes que assolen el planeta, juntament amb la petició de desarmament als estats continguda en el missatge de Benet XVI amb motiu de la Jornada Mundial de la Pau d'enguany, han portat el Consell Pontifici Justícia i Pau a promoure una reflexió àmplia sobre aquests temes. Amb aquest objectiu, l'11 i el 12 d'abril va tenir lloc a Roma un seminari titulat *Desarmament, desenvolupament i pau. Perspectives per a un desarmament global*.

El cardenal Renato Raffaele Martino, president de Justícia i Pau, en una entrevista a Ràdio Vaticana en acabar el seminari, va definir la nostra època com a «paradoxal», perquè «augmenta la inversió per a la producció d'armes i, alhora, creix la pobresa relativa al món. Creixen les diferències i als pobres se'ls nega el futur». El tema de la pau va ser analitzat des de la perspectiva ètica, política, econòmica i des de l'àmbit del dret, tot unint experts, organitzacions internacionals, subjectes no governamentals i religions en la voluntat d'un «desarmament integral», com suggereix l'encíclica *Pacem in terris*, de Joan XXIII.

No tan sols es va produir una crida a

reduir els armaments, sinó que també s'han de desarmar els cors, allunyant-los des de la psicosis bèl·lica. Aquest mateix enfocament es trobava en el centre del missatge enviat per Benet XVI als participants en el seminari i que el cardenal Martino va definir com «una petita encíclica sobre la pau». En la seva carta, llegida durant l'obertura del seminari, el Papa subratllava la «relació íntima entre desarmament i desenvolupament». «Els ingents recursos materials i humans utilitzats per a les despeses militars i per a l'armament —deia— són, de fet, dissipats en lloc de destinats als projectes de desenvolupament dels pobles, especialment dels més pobres i necessitats d'ajuda.» D'aquí la denúncia del



El control sobre les armes sembla haver-se aturat.

Pontífex contra el «creixement continu» que es registra en la indústria bèl·lica, així com «la tendència a sobreposar l'economia civil a la militar, com ho demostra la difusió contínua de béns i coneixements de “doble ús”, el civil i el militar».

Davant d'aquests riscos, el Papa renovava la seva crida perquè «els Estats reduïxin les despeses militars en armament i prenguin en seriosa consideració la idea de crear un fons mundial per a projectes de desenvolupament pacífic dels pobles». Tant el Papa a la seva carta, com el cardenal Martino en la seva intervenció final, van posar en relleu els drets dels Estats a la legítima defensa, en sintonia amb l'esperit de pragmatisme cristià. Però això no legitima «qualsevol nivell d'armament», que portaria, segons Benet XVI, «a la paradoxa, segons la qual, els Estats amenacen la vida i la pau dels pobles que tracten de defensar». «Cal —concloïa el Papa— un compromís de tots. Només si es persegueix un humanisme integral i solidari, en el context del qual assumeix una naturalesa ètica i espiritual el tema del desarmament, la humanitat podrà caminar envers la desitjada pau, autèntica i estable.»

La primera sessió del congrés es va dedicar a la reflexió ètica i espiritual sobre el desarmament i les condicions per a una geopolítica de desenvolupament i pau. A la segona, es va parlar de qüestions econòmiques i jurídiques particulars, com el

comerç internacional d'armes i la relació entre desarmament i drets humans. A la part conclusiva s'hi van discutir els papers dels diferents subjectes cridats a cooperar per a l'edificació de la pau i, entre ells, les grans religions.

Economistes, polítics, juristes, professors universitaris, representants d'organitzacions internacionals i de les religions

van treballar per intentar construir sinergies que promoguin el desarmament. Tot en la perspectiva de llegir la realitat avui dia a la llum dels seus aspectes nefastos, però també ressaltant-ne les possibilitats positives. Com va dir el cardenal Martino, «cada època comporta riscos i oportunitats». D'una banda hi ha senyals positius, per exemple —va dir en una entrevista el bisbe Giampaolo Crepaldi, secretari del

Consell Pontifici—, «la negociació en el tractat sobre les bombes cluster o el tractat sobre el comerç d'armes». D'altra banda, el bisbe va assenyalar que «sembla aturat el control sobre les armes convencionals, biològiques, químiques i nuclears, i hi ha també senyals inquietants d'una militarització de l'espai». Això no obstant, el cardenal Martino va convidar en el seu discurs a no abandonar l'esperança: «Si la guerra es difon i és descentralitzada, quotidiana i desmaterialitzada... la pau també ho pot ser, i ha de ser-ho. El que és vàlid per al que és negatiu ha de ser-ho també per al que és positiu.»

No obstant, quin és, en el complex context de la globalització i del terrorisme, el paper de les religions per promoure una cultura de pau? A aquesta pregunta va contestar Martino en la part final de la seva intervenció i va subratllar com les religions «són cridades a donar sempre un missatge d'esperança i de pau, una paraula de saviesa i de prudència per a cada home, sobretot als responsables, de diferents maneres, del destí d'altres homes i de la realització del bé comú». Els cristians no tan sols han de «prendre posicions enfront de la guerra, sinó sobretot fer-se constructors de pau». I «la pau —va concloure el cardenal— és sobretot prendre terreny a les injustícies i a les opressions que provoquen la guerra.»

Fabrizio Assandri

BOLÍVIA

Els bisbes demanen diàleg

LA PAZ.— «Eliminar la desconfiança i evitar els dobles discursos, alliberar-se dels interessos particulars, arraconar les posicions de menyspreu, insults, calúmnies, rancúnies i venjances, suspendre campanyes i propagandes que desacrediten un sector o un altre a través de mitjans de comunicació social» són les recomanacions de la Conferència Episcopal Boliviana al govern i a l'oposició per dialogar i posar fi a la crisi política que continua sacsejant el petit i pobre país andí. «Estem amoinats per la separació

entre les regions, les classes socials i les ètnies, la polarització i la influència de sectors que obstaculitzen el diàleg i el consens, i que poden desembocar en enfrontaments amb conseqüències imprevisibles de dolor i mort», diuen els bisbes en un document titulat *Sense diàleg no hi ha pau*. Davant d'un escenari «que empitjora perillosament», els prelats reiteren una crida per a una solució negociada, i conviden el govern perquè convoqui unilateralment un diàleg nacional. (Misna)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo



- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org



Espanya

Mario Iceta demana el «do de la pau» en la seva ordenació episcopal

■ El nou bisbe auxiliar de Bilbao és el més jove d'Espanya

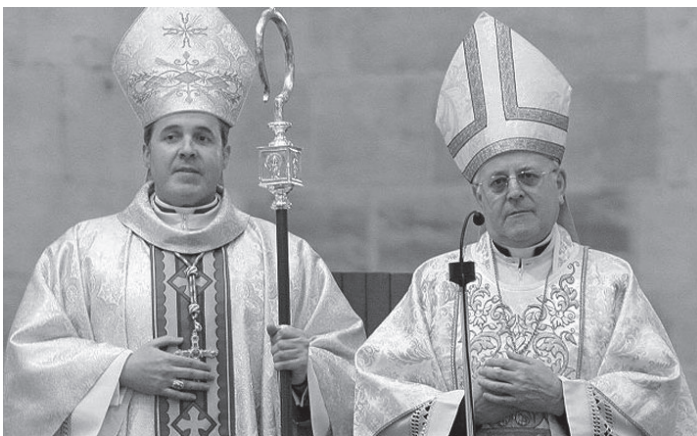
BILBAO.— Mons. Mario Iceta, nou auxiliar de la diòcesi de Bilbao, va ser ordenat bisbe el 12 d'abril a la catedral de Sant Jaume de la capital biscaïna, pel titular de la diòcesi i vicepresident de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Ricardo Blázquez. La cerimònia va comptar amb la participació d'una vintena de bisbes entre els quals hi havia el cardenal de Sevilla, Mons. Carlos Amigo, i el nunci a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro.

Al final de la celebració el nou bisbe auxiliar de Bilbao, Mons. Mario Iceta, en la seva primera al·locució als nombrosos fidels que omplien el temple, va demanar a Déu «el do de la pau que tant necessitem». També va afirmar que «la pau es construeix des del cor cap enfora», i per això va demanar «un cor nou, capaç de construir aquesta pau». Mons. Iceta va expressar el seu agraïment per l'acollida dispensada a Bilbao, i després de destacar que «torno on hi ha casa meva, la meva família, els meus amics, la meva infància», va manifestar el desig de «ser d'utilitat» per al bisbe titular, Ricardo Blázquez, i ajudar-lo «de forma humil i discreta». Les primeres paraules de Ma-

rio Iceta van cridar a la fraternitat de la diòcesi, «Vull ser servidor de tot-hom, però sobretot l'amic estimat que necessiteu», en la mateixa línia del lema episcopal que ha escollit, «Omnium servus» (Servidor de tot-hom).

També van assistir-hi autoritats civils de Bilbao i Còrdova, entre ells l'alcalde de la capital biscaïna, Iñaki Azkuna, així com un nombre públic, tant basc com cordovès, que va aplaudir i va saludar en diverses ocasions el nou prelat, que, ara com ara, és el bisbe més jove d'Espanya.

Mons. Mario Iceta Gavicagogeascoa va néixer el 21 de març del 1965 a Gernika (Biscaia). Va cursar Teologia primer a la Universitat de Navarra i, posteriorment, al Seminari Diocesà de Còrdova. El 1994 va ser ordenat prevere a la catedral de Còrdova, diòcesi a la qual es va incardinat. També és doctor en Medicina i Cirurgia per la Universitat de Navarra; màster en Economia per la Fundació Universitat Empresa de Madrid i la Universitat Nacional d'Educació a Distància (1994), així com membre de la Reial Acadèmia de



Mario Iceta (esquerra) amb el bisbe Blázquez.

Còrdova des del 2004 en la seva secció de Ciències Morals, Polítiques i Socials. Va acabar els estudis superiors de solfeig, cant coral, harmonia i piano, i a més de l'espanyol, parla euskera, anglès, italià, francès i alemany. Després de desenvolupar diversos càrrecs pastorals a la diòcesi de Còrdova, el Papa va nomenar Iceta bisbe auxiliar de Bilbao el 5 de febrer en substitució de Carmelo Etxenagusia, que va presentar la seva renúncia per motius d'edat. (SIC)

XXXII Trobada internacional i interconfessional de religiosos i religioses

MADRID.— El monestir cistercenc de Santa Maria de Sobrado, a la localitat corunyesa de Sobrado de los Monjes, acollirà, del 12 al 18 de juliol, la celebració de la XXXII Trobada Internacional i Interconfessional de Religiosos i Religioses. «La força del nom de Crist» serà el lema de la trobada, que en aquesta ocasió se celebra a Espanya i a la qual assistiran religiosos i religioses d'arreu del món i pertanyents a diferents confessions cristianes: catòlics, protestants i ortodoxos.

Entre els ponents que intervindran a la trobada estarà present el metropolita Stéphanos de Tallin i de tot Estònia, que impartirà la conferència *La força del seu nom, la pregària del cor*, i l'arximandrita Job Getcha, ortodox, que pronunciarà la conferència *Com donar testimoni de Crist en un món que no creu*. Aquestes trobades internacionals van començar a celebrar-se el 1970 amb la participació de religiosos, i no va ser fins al 2002 quan la participació es va obrir també a religioses. (Ivicon)

L'Església llença la Campanya de la Renda 2008

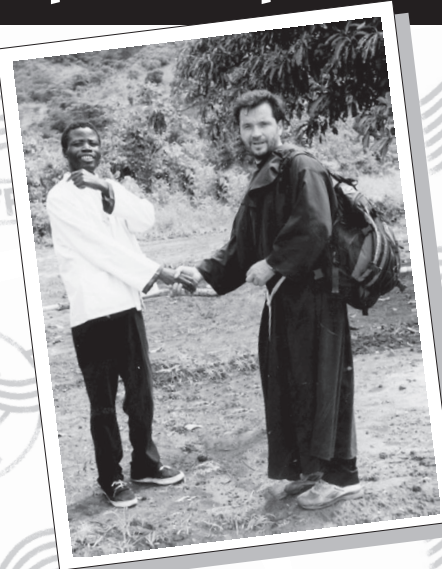
MADRID.— El Programa per al Sosteniment de l'Església, de la Conferència Episcopal Espanyola, ha posat en marxa la Campanya de la Renda 2008 amb l'objectiu d'animar els catòlics i totes les persones que reconguin la tasca de l'Església, a marcar la X en la Declaració de la Renda. Per això, i en continuïtat amb la campanya pionera que es va llençar el desembre del 2007, farà servir la marca XTANTOS, que explica sintèticament amb el seu logotip allò que l'Església pretén transmetre: el nou sistema d'assignació que s'obre després de l'acord assolit amb el Govern el desembre del 2006, la tasca que desenvolupa l'Església i la necessitat que els catòlics i aquelles persones que aprecien la tasca de l'Església hi donin suport per tal de poder continuar ajudant «tants» que ho necessiten.

Durant el mes d'abril, en una primera fase, les accions que es duen a terme estan centrades en la campanya d'esborranys de la Declaració de la Renda perquè qui ho vulgui marcar a l'esborrany la X a favor de l'Església catòlica. Pròximament, en una segona fase, es posarà en marxa una campanya de comunicació als mitjans, en continuïtat amb la desenvolupada el desembre del 2007.

La pàgina web (www.portantos.es) ha estat renovada per incloure-hi la campanya d'esborranys de la Declaració de la Renda i nous testimonis de persones que dediquen la seva vida a col·laborar amb l'Església o bé que en reben ajuda. A més, en aquesta ocasió, els tríptics habituals que es distribuïen per les diòcesis han estat substituïts per un nou instrument. Es tracta d'una publicació amb format de diari (XTANTOS), de 20 pàgines, que explica amb notícies, articles d'opinió, entrevistes i reportatges el sosteniment econòmic de l'Església. Se n'ha fet un tiratge de 600.000 exemplars que s'estan distribuïnt per les parròquies.

A partir d'enguany el sosteniment econòmic de l'Església depèn exclusivament dels catòlics i de totes aquelles persones que reconguin la tasca de l'Església. Els qui lliurement vulguin fer-ho poden marcar la casella de l'Església catòlica en la seva Declaració de la Renda. Un 0,7% dels seus impostos es dedicarà així a la tasca ingent que l'Església desenvolupa. Aquest gest senzill no implica al contribuent ni pagar més ni que li retornin menys i, a més, en aquestes mateixes condicions, és compatible també amb el fet de marcar la casella a favor d'«Altres fins socials». (SIC)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?



APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

A Sydney, amb un somni a les maletes

BARCELONA.— Hi ha una raó més, per als joves espanyols, per anar a Sydney amb motiu de la XXIII Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), del 15 al 20 de juliol, amb el tema «Testimonis de l'Esperit». No es pot dir oficialment, perquè l'anunci el farà el Papa al final de la cita australiana, però amb tota probabilitat la propera JMJ tindrà lloc a Madrid, potser ja l'any 2010.

La participació espanyola, animada per les diòcesis, serà, segons ens diu Víctor Cortizo, delegat de Joventut de la Conferència Episcopal Espanyola, d'uns 2.500 joves. Entre ells, uns mil de la diòcesi de Madrid, mentre que els altres procedeixen d'altres diòcesis. Hi ha diferents programes per als participants, que tenen entre 16 i 30 anys, i que acudirán a les trobades prèvies a les comunitats a diversos llocs d'Austràlia, mentre que tots s'aplegaran amb els altres joves d'arreu del món (les previsions calculen unes 200.000-300.000 persones) a l'entorn de Benet XVI. Per exemple, la diòcesi madrilenya serà a Melbourne del 10 al 14 de juliol i participarà en les celebracions durant els «Dies a les Diòcesis», pensats per conèixer una mica la vida dels catòlics del país acollidor. Més tard, els joves arribaran a la capital australiana, on acolliran el Papa i participaran en el Via Crucis, la Vetlla (passant la nit al ras a l'hipòdrom de Randwick, on ja van celebrar missa Pau VI el 1970 i Joan Pau II el 1986 i el 1995) i la santa missa de cloenda.

Els responsables dels diferents grups



L'esperit viscut a la JMJ de Colònia tornarà a repetir-se a Sydney.

que peregrinaran a Sydney es reuneixen amb la Delegació de la diòcesi madrilenya per coordinar la seva participació a la Jornada, trobada que serà també ocasió de col·laboració entre la pastoral juvenil i els moviments. De fet, juntament amb els grups parroquials i escoles viatjaran els joves de Regnum Christi i Legionaris de Crist, els Neocatecumenals, l'Opus Dei i els Focolars. Com diu el fullet informatiu de Regnum Christi, «per donar suport a la candidatura de Madrid com a seu de la JMJ el 2010». Aquesta col·laboració entre moviments i parròquies es concreta també en les iniciatives diocesanes, com la «Missió Jove» de Madrid. El preu màxim del viatge serà de 2.500 euros i inclou el vol, l'estada i la quota de participació que cada pelegrí ha de pagar per subvencionar la trobada (xifra que varia segons

PER A INSCRIPCIONS A LA TROBADA DE SYDNEY

Delegació diocesana d'Infància i Joventut de Madrid: tel. 914 561 340, a/e: deleju@planalfa.es

PER A INSCRIPCIONS A LA TROBADA DE LOURDES

Secretaria interdiocesana de la Pastoral de Joventut de Catalunya i les Balears, tel. 934 121 551, a/e: info@jovesij.com

el país de procedència).

Encara queden places per al qui s'hi vulgui apuntar. Només cal posar-se en contacte amb la Delegació de Joves de Madrid. Això no obstant, tant pel preu

com per la data, molts joves no aniran a Austràlia. Per a tots ells s'han desenvolupat unes propostes a tot l'Estat espanyol per viure plegats i «de prop», gràcies a pantalles de televisió, la trobada dels joves i rebre la notícia que s'espera de Madrid com a propera seu de les JMJ. «Per això —ens explica Víctor Cortizo— molts milers de joves seguiran els actes simultàniament des de quatre llocs diferents: Madrid, el Rocío (Huelva), Santiago de Compostela i Javier (Navarra).»

I a Catalunya?

Per als joves de Catalunya i de les Balears, la pastoral juvenil organitza un pelegrinatge a Lourdes durant els dies de la JMJ (des del 14 fins al 20 de juliol), per unir el Jubileu de les aparicions de la Mare de Déu amb la trobada mundial dels joves i «també —ens comenta Toni Roman, delegat de Pastoral de Joventut de la diòcesi de Barcelona— en continuïtat amb l'Aplec de l'Esperit, que l'any passat a Tarragona va aplegar uns sis mil joves.» A Lourdes els organitzadors esperen uns 400 joves catalans i la comissió, com ens assegura Roman, està treballant per elaborar el programa a partir dels moments de la JMJ de Sydney i del que proposa també el santuari de Lourdes. La data límit per a les inscripcions està establerta per al 10 de juny. D'una manera o altra, es busca involucrar molts joves «perquè —conclou Cortizo— la Jornada Mundial sigui de debò una etapa important per a l'Església a Espanya, ja amb l'esperança d'acollir la propera Jornada».

Fabrizio Assandri

L'actualitat de la Paraula de Déu

PAMPLONA.— A mesura que s'acosta la data de la celebració del Sínode dels Bisbes sobre *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església*, es multipliquen les iniciatives al voltant de la Bíblia. Per això, del 2 al 4 d'abril la Universitat de Navarra va organitzar el

XXIX Simposi Internacional de Teologia amb el tema *La Paraula de Déu rebuda i proclamada a l'Església*. Segons Vicente Balaguer, president del simposi, «quan diem que la Bíblia és Paraula de Déu, no estem dient que només és Paraula sobre Déu, sinó molt més. No és només una paraula dels homes sobre Déu, una experiència religiosa, diguem-ne, sinó que l'entenen com una paraula de Déu als homes. És paraula de Déu als homes, però no «paraules» de Déu als homes». I afegeix: «La Bíblia és paraula humana i paraula de Déu alhora. Si no es prenen els dos aspectes, es falla en la comprensió. D'aquest doble aspecte es deriva que la Bíblia sigui objecte d'interpretació, no de submissió. La interpretació fonamentalista de la Bíblia, que n'hi ha, tan sols veu l'aspecte de submissió; la interpretació liberal, només els propis prejudicis.»

Els especialistes van tractar de respondre els tres grans objectius que es va marcar la trobada: examinar les relacions de la Sagrada Escripura amb la Paraula de Déu des de la perspectiva assenyalada en els escrits del Nou Testament i en la primera recepció cristiana; articular els continguts des d'una metodologia inter-

disciplinària i atenció a les implicacions i suggeriments pràctics per a l'acció pastoral. Francisco Varo, organitzador del simposi, considera que la Bíblia «no és un llibre més, per alguna cosa és el *best-seller* absolut en la història de la humanitat. De cap altre se n'han fet més edicions, traduccions ni se n'han venut tants exemplars. És el llibre que respon més bé a les qüestions que més ens interessen: existim per casualitat?, d'on venim?, on es troba la felicitat plena?»

El simposi es va estructurar a través de sis conferències, tres taules rodones i vuit comunicacions. Els experts van reflexionar des de diferents òptiques com ara la sociologia, les ciències del llenguatge, la teologia o la història, per mostrar les claus de racionalitat dels textos sagrats. L'encarregat de clausurar aquest simposi va ser l'arquebisbe de Pamplona, Mons. Francisco Pérez, que va ressaltar la vigència de la Bíblia. Així, va assenyalar que «la Bíblia sempre serà actual i moderna, ja que és el llibre més llegit i anhelat pels qui cerquen donar respostes a la seva existència. L'home espera que l'Església transmeti, com sempre, les veritats que no passen». Per a l'arquebisbe, cal «conèixer més bé la



Mons. Pérez va clausurar el simposi.

Bíblia, atès que les propostes humanes no han donat el fruit que se n'esperava», i va encoratjar a llegir, meditar i practicar la Paraula de Déu. També va subratllar que el missatge de la Bíblia és «universal, tots l'entenen. És un idioma de solidaritat, germanor i dignitat humana». (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

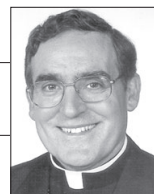
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 775, c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
 Cardenal, arquebisbe de Barcelona


Jesús, a prop dels malalts

Avui l'Església celebra una Jornada dedicada als malalts. Aquesta diada ens vol fer prendre major consciència dels malalts que hi ha a la família, a prop nostre, a la comunitat parroquial, perquè els visitem, els estimem i els ajudem.

La malaltia és una realitat profundament humana. Jesús es fa ben present en aquesta realitat dels malalts i dels qui sofreixen. L'Evangeli està ple d'intervencions seves en les quals cura malalts i comparteix l'estona amb ells, perquè Ell vingué a salvar-nos, que vol dir alliberar-nos del pecat, pel qual entrà en el món el sofriment i la mort. És més, Jesús s'identifica amb cadascun dels malalts, puix que ens ha dit ben clarament: «Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne, perquè vaig estar malalt i em visitàreu.»

No hi ha dubte que el dolor és un misteri per a l'home. El Concili Vaticà II afirma que «només en el misteri del Verb encarnat troba la veritable llum el misteri de l'home». Si aquestes paraules conciliars es refereixen a tot el

que correspon a la realitat de la persona humana, s'apliquen d'una manera especial al misteri del sofriment humà. En Crist s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort.

El Fill de Déu va assumir la nostra naturalesa humana i, per tant, també el sofriment i la mort. Ell ha transformat la creu en instrument de salvació i, amb tota raó, podem dir que «el veritable arbre de la vida és la creu del Senyor». La imitació de Jesús ha portat a convertir la malaltia i el sofriment en font de purificació i de salvació per a un mateix i per als altres. Aquest és certament un itinerari difícil perquè no trobem en nosaltres mateixos el sentit del sofriment i de la mort, però és un itinerari que podem recórrer amb l'ajut de Jesús unint-nos a la seva creu.

Davant el misteri del sofriment humà, la fe en Crist ressuscitat ens porta a creure que el sofriment no té l'última paraula, que pot ser viscut com a experiència salvífica i com una oportunitat constant per a l'amor. Les

febleses de tots els sofriments humans poden ser penetrats per la mateixa força de Déu que s'ha revelat en la creu de Crist. A la llum del misteri pasqual, Joan Pau II afirma que «sofrir significa esdevenir particularment receptius, particularment oberts a l'acció de les forces salvífiques de Déu, ofertes a la humanitat en Crist».

En la creu de Crist no sols s'ha acomplert la redempció mitjançant els sofriments sinó que el mateix sofriment humà ha quedat redimit. La resurrecció de Crist ha confirmat la glòria de la creu, és a dir, aquella glòria continguda en el sofriment mateix de Crist, que moltes vegades s'ha reflectit i es reflecteix en el sofriment de l'home, com una expressió de la seva grandesa espiritual. Jesucrist ha ensenyat al mateix temps a l'home a fer el bé amb el sofriment i a fer el bé a qui sofreix.

Benet XVI glossa en aquesta Jornada l'esdeveniment del 150è aniversari de les aparicions de Lourdes. Maria és model d'abandó total a la voluntat de Déu. Ella, que estigué sofrint al peu de la creu amb el seu Fill, està particularment a prop de tots els homes i les dones – fills seus – que porten els signes de la passió del Senyor.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
 Arquebisbe de Tarragona i Primat


Rosa d'abril

El 27 d'abril se celebra la festivitat de la Mare de Déu sota l'advocació de Montserrat, coneguda com la Moreneta (afectuosament anomenada així pel color negre del rostre de la seva imatge), patrona de Catalunya des dels ja llunyans temps en què el meu antecessor fra Joan Manuel d'Espinosa, antic abat de Montserrat, va suggerir aquest patronatge als membres de Concili Provincial Tarraconense de 1664, encara que no seria confirmat per un Romà Pontífex —concretament el papa Lleó XIII— fins l'any 1881, en ocasió de les festes de la coronació canònica de la imatge.

Des de temps immemorial, la muntanya serrada (això és el que vol dir Montserrat en català) va atreure persones que buscaven en les seves solituds un lloc on trobar-se a si mateixos i trobar Déu. Per aquest motiu van ser nombrosos els anacoretes que hi van viure, abans fins i tot de la creació del cenobi benedictí per l'abat Oliba en el segle XI, on encara subsisteix la famosa escolania, el cor infantil més antic d'Europa.

Montserrat és una muntanya única, d'aparença sinaí-

tica i aire misteriós. Sembla com si els seus solcs els hagués tallat i format una mà prodigiosa. D'aquí la seva atracció perenne. Si a això hi afegim que allí es va trobar la venerada imatge —oculta en una cova per anònims devots a fi que no caigués en poder dels invasors agares—, no té res de sorprenent que el monestir, que es va construir posteriorment, arribés a ser un centre de pelegrinatge de primer ordre. Tant és així que és un costum molt arrelat la visita a la Mare de Déu, i fins i tot hi ha un refrany català que diu que cap marit no «està ben casat si no porta l'esposa a Montserrat».

Des de les altures de la seva serra la Mare de Déu, mare de tots els pobles, ens convida a la santedat. Entre els innombrables pelegrins que al llarg dels segles s'han prostrat als seus peus es compten nombrosos sants. Noms com els de Ramon de Penyafort, Vicent Ferrer, Francesc de Borja, Pere Nolasc o Antoni Maria Claret figuren en els annals montserratins com alguns dels servents de Déu que es van sentir atrets per l'espiritualitat del lloc. De sant Ignasi de Loiola es conta que, essent encara cavaller, es

va confessar amb un dels monjos i va passar una nit pregant davant la imatge de la Verge. Més tard, a Manresa, a l'ombra de la santa muntanya, escriuria els seus coneguts exercicis espirituals.

L'extraordinària configuració geològica d'aquesta muntanya, amb uns penyals que semblen dits que assenyalen cap al cel, convida a entrar dintre d'un mateix i elevar la vista i els sentiments, responent a l'anhel íntim de superació i transcendència que alimenta tot cor humà. Aquest és el missatge que va captar Wilhelm von Humboldt en la seva visita a Montserrat la primavera de 1800, poc abans de la destrucció del santuari pels exèrcits napoleònics, i, a partir d'ell, diversos insignes escriptors, sense haver estat mai a la nostra muntanya, li van atribuir un simbolisme espiritual. Llegint el relat que Humboldt va fer a Goethe de la seva estada a Montserrat, el poeta Schiller escriuria: «Montserrat atreu l'home del món exterior a l'interior.» Goethe, poc abans de morir va escriure: «Enlloc trobarà l'home la felicitat i la pau si no és en el seu propi Montserrat.»

En un dia com avui —com es canta en el famós *Virolai*—, supliquem a la Mare de Déu: «Rosa d'abril... guieu-nos cap al cel.»

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info
FLAMA
 AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Josep Maria J.L. Giménez
Escriptor

«No ho sé» i «ho sé tot»

Quan diem «no ho sé», parlem de Déu, però, quan diem «ho sé tot», parlem contra Déu.

Penso que Ell comprèn totes dues postures, totes dues actituds. Això demostra el seu disseny de llibertat per a nosaltres, encara que potser el nostre destí hauria estat molt menys conflictiu si Adam i Eva s'haguessin comportat d'una altra manera.

Dir «no ho sé» no és manifestar solament ignorància d'alguna cosa, és humilitat. És reconèixer la nostra incapacitat per conèixer-ho tot i la capacitat de sorprendre'ns, de manifestar la nostra alegria. No sabem que sense sorpresa no hi ha alegria?

Qui diu «ho sé tot», evidentment, no sap el que diu ni el que sap. Però, n'hi ha molts que, sense dir explícitament la frase, l'evidencien a crits diàriament. Res no els és estrany, res no els sorprèn, estan de tornada de tot, tot ho assumeixen de manera tediosa, avorrida, malvada (desanimada). En aquest cas «desanimat» es pot aplicar a la manca d'esperit, de vivacitat, d'admiració ingènua davant del que és desconegut, d'humilitat i respecte davant del que no saben ni entenen.

Hi ha una actitud actual de mimetisme assolida per la gran majoria que comporta estar «al dia», «a la moda», «à la page». Aquesta es correspon amb dir «ho sé tot», «a mi no em sorprèn res», jugant a practicar «el darrer crit» per tal de no ser mal mirats o menyspreats pel grup. La qual cosa no vol dir que «tot se sàpiga», sinó que es juga a saber «el que ve a tomb», sense manifestar sorpresa

davant de res, encara que sigui absurd i incongruent. I, sobretot, no caure en l'admissió d'idees ni postulats «misteriosos», per tal de no haver de reconèixer ignorància davant seu, encara que n'hi ha que cauen un cop darrere l'altre, sense cap regust ni reserva, en fantasmagories, màgies i esoterismes diversos, l'un més misteriós o màgic que l'altre, que no comprenen però que és «el que es porta» o està «de moda». O serveix al seu interès privat o públic.



No saber i saber-ho tot. Dues postures trobades, controvertides. Jo penso que qui manifesta «no saber» està sempre molt més a prop de la veritat que l'orgullós que no cedeix davant l'actitud de qui el veu com a ignorant. En aquesta generació d'aparença i frivolitat, en la qual es rendeix un culte excessiu a la vanitat i a l'amor propi desmesurat, vesteix més passar per cínic que per ignorant.

La ignorància provoca savis; la frivolitat, no més necis. La ingenuïtat, la senzillesa del «no ho sé» és un pas per entendre allò incomprendible.

És apropar el nostre jo a l'Infinit. És restar a prop de Déu, sense veure'l ni escoltar-lo. Ell és amb els senzills, sens dubte. La fatuïtat, la supèrbia del «ho sé tot», du implícita una ofensa envers Aquell que ens va crear i ens va posar aquí per estimar-lo i discutir-lo.

L'home decideix una cosa o l'altra, no saber o saber-ho tot. Potser ni l'una ni l'altra no s'ajusten a la veritat. Sap, doncs, qui no sap i no sap res qui diu que ho sap tot.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Pregària per demanar el domini propi

El llibre del Siràcida —anomenat en la tradició Eclesiàstic— sedueix fàcilment el lector. M'agrada repassar-lo sovint. Desborda sentit comú a desdir. Demuestra que a l'antigor hi havia persones assenyades. I resulta important que es tracti d'un llibre inspirat. A fi de comptes entre els valors humans i els religiosos hi ha un nexa íntim. Tal com diu l'aforisme teològic: la gràcia no destrueix la naturalesa humana, sinó que l'eleva i la transforma.

El capítol 23 del Siràcida conté una «pregària per demanar el domini propi». Una oració per suplicar aquesta qualitat és escaient per als humans que, tantes i tantes vegades, ens deixen arrossegar per passions de tota mena. El domini propi —ho sabem per experiència— és un fruit necessari tant per millorar el nostre interior com les nostres relacions socials. Especialment necessitem el domini de la llengua. L'apòstol sant Jaume també ho recorda en la seva carta que figura en el Nou Testament.

Heus aquí, doncs, la pregària del Siràcida: «Qui em posarà una guarda a la boca i un segell de prudència als llavis, perquè el parlar no em faci caure i la llengua no em perdi? Oh Senyor, pare i amo de la meva vida, no m'abandoneu al caprici de la meva llengua, no em deixeu caure per culpa seva. Qui aplicarà els assots per guiar el meu pensament? Qui imposarà a la meva voluntat una sàvia disciplina perquè no sigui indulgent amb els meus propis errors ni deixi passar per alt els meus pecats? Així no acumularé mancances ni augmentaran les meves faltes, ni cauré davant els meus adversaris, ni els meus enemics es riuran de mi, ells que no esperen que em tingueu misericòrdia. Senyor, pare i Déu de la meva vida, feu que no siguin altius els meus ulls, allunyeu de mi tot mal desig, que la cobejança i la luxúria no s'apoderin de mi, no em lliureu a les passions impúdiques!»

Una bella oració per demanar el domini de la llengua i de les passions.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

La neu (2)

Rec que el fenomen atmosfèric més espectacular és l'aurora boreal. De petit, un dia vaig veure un paisatge lluminós extraordinari al cel i em van dir que ho era. De gran, he sabut que aquest fenomen és propi de les terres del nord, però que, alguna vegada, es pot veure per aquí. Com que està comprovat que va passar i correspon a l'època dels meus records de Burgos, estic segur que el que vaig veure sí que ho era, però els detalls se m'han esborrat. El que sí que és espectacular i propi de qualsevol país és la tempesta. Poques coses hi ha tan impressionants com un llamp que esquinça l'horitzó. Però, la tempesta fa massa soroll. En el teatre domèstic falta la neu. Quan neva és com si hi hagués un mantell de perdó sobre el paisatge. Muntanyes d'escombraries, pires de troncs abandonats, qualsevol cosa que sobresurt, fins i tot els femers, desapareixen de la vista. Tot queda blanc, net, serè. El cel absol el paisatge i el vesteix de pasqua. I és fascinant, tot es fa en silenci, enigma intrigant. Neva en silenci. S'assembla al perdó cristià.

Ja vaig dir que a la Bíblia la neu s'esmenta 28 vegades i que, a l'Israel d'aquella època, tothom sabia què era, ja que la veien a les puntes de l'Antilíban. Sembla que el protagonisme del canvi climàtic també es manifesta en aquest fet, i ara fon les geleres que vèiem quan, des de la baixa Galilea i des del Llac, anàvem cap a les fonts del Jordà, a Bànias.

Ara a tothom li toca durant la seva vida passar o patir diferents tests. Des dels que fem a l'escola, fins als que periòdicament cal fer per al permís de conduir. Mitjançant aquests instruments psicotècnics, es pot saber tot d'una persona, o això creiem. N'hi ha que són divertits, altres, punyents. Ara bé, no he vist mai cap test de joventut espiritual. Ara se m'acut proposar l'actitud davant la neu com a prova de test. En la reacció que tingui una persona quan al matí, en despertar-se i obrir la finestra, comprovi que a la nit ha nevat, o quan al mirar el cel i els núvols de plom que anuncien que avui nevarà, hi haurà el *quid* de l'examen. Si expressa sorpresa i somriu, sens dubte, la joventut nia en el seu esperit. Si arrufa el nas i pensa, sense haver-la trepitjat, que relliscarà, o que potser s'embrutarà les sabates, o que no podrà anar de viatge perquè les màquines no tindran temps d'apartar la neu; si reacciona així o d'una manera semblant, no ho dubteu, aquesta persona té el rostre espiritual apergaminat, de vell. «Any de neu, any de Déu», es diu. Però, molta gent no s'ho creu.

La Bíblia diu de la neu: «La seva magnífica blancor meravella la vista, i el cor s'extasia en veure-la caure» (Sir 43,18). O també: «Tal com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra i la fecunden...» (Is 55,10). «Beneïu el Senyor, geleres i neus, canteu-li lloances per sempre» (Dn 3,72). La serenitat proverbial tenyida de pessimisme i esperança de Job, tampoc no s'oblida de la neu, com tampoc Jeremies, ni Lamentacions, ni els Salms, que l'esmenten quatre vegades. «En la calor del temps de la sega, s'enyora la frescor de la neu», es diu a Proverbis. Les molèsties pròpies d'aquest estat de l'aigua, no fereixen la família de la dona forta i treballadora, del final d'aquest mateix llibre, ja que, ha fet roba que abriga per a tota la família (31,20). De vegades, s'assembla a alguna lepra, Èxode i Cròniques ens en donen exemples. «Resplendia com un llamp, i el seu vestit era blanc com la neu», diu (Mt 28,3). Els cabells del Fill de l'Home d'Apocalipsi 1,14 són també blancs com ella.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Gràcies, Catalunya Ràdio!

Sí, crec que hem d'agrair a Catalunya Ràdio i a Antoni Bassas aquests «matins» des de l'Equador que ens han posat en contacte amb una realitat que sovint oblidem. I em refereixo a l'altra cara de la moneda en qüestió d'immigració.

Sovint ens preguntem pel creixement que en els últims anys ha tingut aquest fenomen social a casa nostra. En els debats parlamentaris es parla dels immigrants des del punt de vista polític i, per tant, més aviat econòmic. És veritat que les qüestions socials i humanitàries es toquen, sobretot durant les campanyes que precedeixen a les eleccions. I també és veritat que molts dels que han deixat casa seva per trobar millor vida, han pogut arrelar-se a la nova societat i viure aquí amb tot el seu nucli familiar d'una manera digna i adient.

Però potser, com tantes vegades, la història, feta de generalitats, no ens permet de ficar-nos en la intrahistòria, és a dir, en cadascun dels casos que pateixen per causa d'aquest fenomen col·lectiu.

El que Antoni Bassas ens ha fet veure en aquests programes, és una cosa que, almenys a mi, m'impresiona més: experiències concretes d'aquesta intrahistòria dins del fenomen dels moviments migratoris. He de confessar que anava conduint mentre escoltava l'emissora i ells ulls se'm van entelar en sentir alguns dels protagonistes d'aquelles històries d'ultramar. El concepte de «família intercontinental» se'm va fer més palès quan vaig sentir una nena de setze anys explicar la seva experiència. Als vuit anys el seu pare es va acomiadar, dient-li que «tingués cura de la seva mare» i li va prometre que vindria aviat a buscar-les a totes dues, per emportar-se-les a Europa. Ara, vuit anys després, sentia l'abandonament del seu pare i el remordiment de no haver tingut prou cura de la mare que, passat el temps, se'n va anar amb un altre home.

Després es va sentir la veu d'una àvia

que havia de tenir cura de quatre nés d'entre cinc i dotze anys. Al petit la mare l'havia deixat amb mesos i no l'havia tornat a veure. És veritat que parlaven amb ella per telèfon i que els enviava diners, però la pobra àvia tenia por que els pares no tornessin, i patia pensant què seria d'aquells nens si ella faltava... Fins i tot es va sentir l'expressió dura d'un avi que es queixava del seu fill, pensant que ell estava molt bé a Barcelona i ells s'ho passaven malament amb els quatre quartos que els enviava.

Eren només uns quants exemples d'unes coordenades que anaven quedant clares amb les entrevistes que feien els locutors enviats per Catalunya Ràdio, les associacions que parlaven de problemes derivats d'aquestes maneres diferents de viure les famílies separades, els diners que enviaven sense que el país ho aprofités pel seu creixement, invertint en recursos, sinó en l'adquisició de coses no necessàries, però temptadores pels que estan en països desenvolupats.

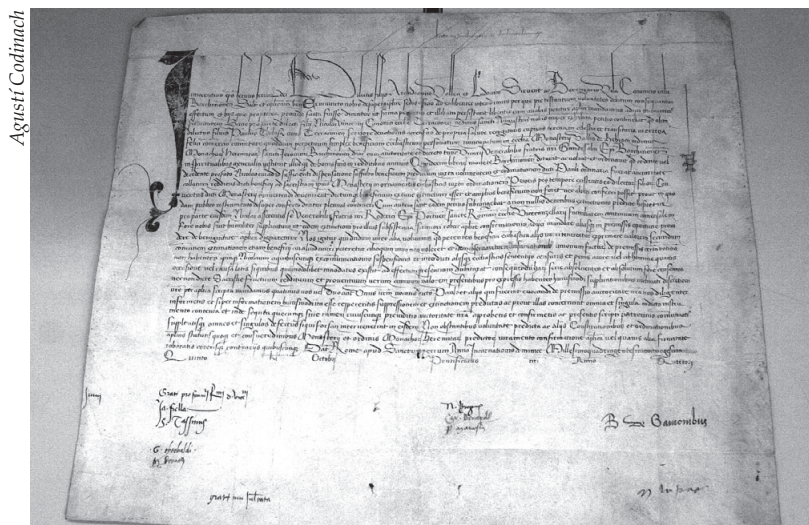
Potser el problema més greu és el dels deutes que ofeguen els que marxen i deixen sense recursos els qui hi resten. Una àvia també es queixava dels diners que va haver de gastar el seu fill per anar a aquest suposat «Dorado» que és la gran il·lusió de la gran majoria dels equatorians: marxar a Europa.

El programa va tenir també per a mi la capacitat de mostrar la creativitat d'algunes persones i associacions per ajudar aquests països sense caure en la beneficència que soluciona només momentàniament situacions de risc, però no ajuda a aixecar-se i començar a sortir de la pobresa.

Quan veiem sovint l'enriquiment de moltes persones i empreses a costa d'aquestes situacions d'immigrants aquests exemples que ens va mostrar Antoni Bassas des de l'Equador, no deixen de ser engrescadores. Gràcies!

Zoom

Carme Munté



En el marc del procés de constitució de l'Arxiu Històric del Centre Excursionista de Catalunya, s'ha trobat una col·lecció de pergamins de gran valor provinents del fons del monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron. D'entre els 118 pergamins trobats n'hi ha que destaquen pel seu enorme valor patrimonial, com són els Privilegis del Consolat de Mar (1401), les Actes de les Corts Generals de Montsó (1534), l'Acta de fundació del monestir de Sant Jeroni (1393), els Privilegis de Tortosa (1387) o els documents de relacions entre el monestir de Sant Jeroni i el Regne de Portugal (1461).

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

La pregària de Baltasar

El problema objectiu de la sequera a Catalunya està sent afrontat amb un cúmul de desencerts immensos, especialment polítics. Les actuacions de Francesc Baltasar (ICV-EUiA), conseller de Medi Ambient i Habitatge, representen un compendi de mentides, ocultació i contradiccions difícil de superar, orquestrat per declaracions discordants dels seus companys de tripartit. Montilla, el gran perdedor, ha estat desautoritzat per Zapatero en el tema del Segre i en un futur traspàs del Roine. Els fils es belluguen des de Madrid i els representants polítics dels catalans no han passat de ser unes disciplinades marionetes dels interessos del PSOE. No hi ha autonomia, no hi ha dimissions, no hi ha destitucions. Tot sembla normal. La defensa en el passat de postures dogmàtiques i indiscriminades contra els transvasaments que van mantenir alguns partits els ha portat a un carreró sense sortida i a la creació esperpèntica d'una alternativa retòrica, com «captació temporal d'aigua», «cultura de l'aigua»... Els ciutadans no passem dels comentaris de cafè. S'ajorna la solució del problema, plantejat en el ministeri del mes de novembre passat, fins passades les eleccions. Podia esquitxar-les. S'insisteix en l'estalvi, al qual ens apuntem, però advertim que es perden cada dia milers de litres per defectes en les infraestructures.

Baltasar, lluitador acorralat per les circumstàncies adverses, va explicar que, quan va assistir a Montserrat al funeral de l'abat emèrit Cassià Maria Just, el 14 de març, es va dirigir a la Moreneta i li va dir: «Saps que sóc agnòstic, però si pots fer-hi alguna cosa, fes-la.» Aquest reconeixement em sembla un dels moments de lucidesa més grans en tota aquesta història de la sequera. Es destrueix així el mite de l'omnipotència humana. No ho podem fer tot. La humilitat d'un agnòstic que coincideix amb la senzillesa d'un creient. Hem de lluitar com si tot depengués de nosaltres, però cal recordar que no ho podem controlar tot. De sequeres, sempre n'hi ha hagut. Les rogatives han estat una resposta de demanar ajuda al cel per resoldre la mancança d'aigua. El primer efecte de les rogatives ha estat la vacunació contra la supèrbia humana. Hi ha la il·lusió que el canvi climàtic depèn exclusivament del nostre comportament. No és així. Incideix, fins i tot de manera important, però no d'una manera exclusiva. Els diplodocus no van desaparèixer de la faç de la terra a causa de l'acció humana. Les catàstrofes naturals, els terratrèmols, els tornados, les erupcions volcàniques... responen a les seves pròpies lleis. En molts casos, l'acció humana no hi ha tingut res a veure.

N'hi ha que van riure del relat del conseller i de la seva pregària davant de la Moreneta. A mi, en canvi, em va semblar profundament respectable. No només per la meua condició de creient sinó per la dimensió antropològica d'una actitud semblant. La pregària socava la nostra omnipotència infantil de creure'ns els amos del món, desactiva la nostra il·lusió d'imaginar que la tecnologia ho pot tot, ens mostra que tenim límits infranquejables. Per a un creient, a més, implica posar-se a les mans d'un Déu provident, no baixar mai la guàrdia ni deixar d'assumir la responsabilitat de fer tot el possible, i més. La mort destrueix la nostra fantasia d'un poder il·limitat. A vegades, els missatges són més subtils. N'hi ha prou amb una sequera pertinaç per obrir-nos els ulls. Potser des d'aquesta perspectiva es fa més comprensible que en la pregària de Jesús hi hagi una petició tan concreta com aquesta: «El nostre pa de cada dia, doneu-nos, Senyor, el dia d'avui...» Però, hi ha més. La multiplicació dels pans i dels peixos va ser possible perquè un nen tenia dos pans i dos peixos i els va posar a disposició de tothom. Es tracta del miracle de la solidaritat.

CATALUNYA CRISTIANA BUSCA

Corrector/a de català i castellà
per al període agost-desembre 2008

REQUISITS:

Llicenciatura en Filologia Catalana o Hispànica
Nivell K de correcció de textos en català

S'ofereix contracte de 40 hores setmanals

Els interessats poden enviar el currículum al setmanari *Catalunya Cristiana*, c/ Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014-Barcelona, o per correu electrònic a redaccio@catcrist.com

CARTES DEL LECTOR



■ Per evitar la violència escolar

Entre els problemes que afecten el sistema educatiu espanyol, hem comprovat en els darrers anys que cal pres-tar una atenció especial a la violència escolar. Les agressions físiques i el culte a la llei del més fort són fenòmens quotidians en els missatges que infants i adolescents reben per mitjans molt diversos. Molts professors/es són víctimes del deteriorament de les regles més elementals de convivència, i si els pares d'alumnes se sumen a aquesta onada de violència, la crisi pot ser imparable.

I és que quan oblidem que l'escola no únicament serveix per transmetre coneixements, sinó també —molt especialment— per educar en els valors propis de la convivència en pau i en llibertat i, de manera especial, si oblidem donar una formació integral de la persona, em refereixo a tots els aspectes de la personalitat, també el religiós, el fracàs en la transmissió d'aquestes regles elementals és una font segura de desarrelament i de criminalitat potencial. Per això els poders públics han d'exigir l'acompliment estricte de les normes per part de tots els integrants de la comunitat escolar.

JAUME CATALÁN DÍAZ
Girona

■ Per a l'Elisabet, del Servei Mèdic de Montserrat

La vaig conèixer fa tretze anys. Veníem d'excursió de Sant Geroni (Montserrat) i quan ja enfilàvem el camí de Sant Joan a Sant Miquel el meu tiet va caure. El vam haver de portar al Servei Mèdic de Montserrat i allà la vaig conèixer. Afectuosa, dolça, atenta. L'any següent el meu tiet ja anava amb cadira de rodes (un vessament cerebral li havia paralitzat tot el cantó dret del cos). I allà era ella, cada dia, dolça i afectuosa.

Diuen que tot allò que fan a un ésser estimat es viu amb més intensitat que si ho fessin a un mateix. Doncs això vivia jo. Si arribàvem el mes d'agost amb una nafra al cap, a l'esquena o al cul, teníem la certesa que l'Elisabet la curaria. No estava ben atès a Sabadell (lloc on vivíem)? I tant que sí!, però ella era diferent. Hi posava un altre interès. No justificava el mal dient «ja és gran», «és normal que es nafri»... No, ella l'havia de curar. «Provem amb aquesta pomada, provem aquesta pastilla, màxima netedat...» Tot era

poc. A voltes mentre esperava ser atesa, l'escoltava xerrant amb altres pacients (sobretot gent gran que vivia estades llargues a la muntanya), i sempre aquell afecte, aquella paraula amable. Hi va estar com a doctora 20 anys. Molts són els que pugen a Montserrat, molts de fora, però moltíssims de casa nostra, romeries d'arreu de Catalunya i m'imagino que en 20 anys més d'un deu haver passat pel servei mèdic.

Vaig llegir la breu notícia del seu comiat al Butlletí del Santuari núm. 74. Direu que ja està bé amb aquesta nota de comiat de cinc ratlles, però com que sovint els homenatges els regalem a dojo, em pregunto per què en aquest, i en una persona que no sols feia de metge, sinó que humanament era molt més, no podíem doncs ser una mica més generosos?

El dia 29 d'agost del 2006 la vaig trobar a Montserrat, té esclerosi múltiple, de moment va amb bastó, té 52 anys. Em va afectar. Sols en conec la vessant professional, però per mi era gran. Parlem que vivim en un món on preval l'egoisme, la superficialitat, la individualitat... i quan hi ha algú que, faci la feina que faci, sap donar-se a l'altre, aleshores potser sols li ho agraïm amb una breu nota.

Cuida't, Elisabet. Gràcies per ser persona abans que metge i gràcies per estimar tant les persones que tenies al teu davant.

FINA BARCELÓ i VILARDEBÒ
Girona

■ Com evoluciona la humanitat

Ens trobem en un procés evolutiu humà poc humanista i molt materialista, espiritualment no se sent atret per la religió, la fe i no creu en un més enllà. Viu el dia a dia gaudint de la seva interpretació atea del món i tot el seu contingut. No vol reflexionar sobre d'on venim i cap a on anem.

Venim de les tenebres i hi tornem, amb una llum infinita que ens atrau relativa a l'amor infinit del creador, literalment anomenat Déu. Aquest Déu que ens il·lumina i ens encamina, dona pau al nostre esperit, ens solidaritza i ens allibera del mal.

Aquest fet filosòfic i real hem de valorar-lo, perquè la humanitat en prengui nota i aprofundeixi sobre aquest

tema tan antic, però raonable per a la pau del món i per solidaritzar la societat, que tanta falta ens fa. Aprofundim i raonem què significa l'amor al nostre proïsme, i extraguem-ne els fonaments reals i espirituals.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

■ Solidaritat i racisme

Cal pensar en les vacances d'estiu. Això diu la publicitat. He recordat totes les persones joves que l'estiu passat van dedicar part de les seves vacances en diversos països de l'Àfrica, Europa... donant un cop de mà en promocions socials, assaborint el plaer de sentir-se útils. Aprenent a estimar, que és madurar. Ara ja s'estan preparant per repetir l'experiència. No hi ha res fàcil. Però precisament perquè és propi de la joventut apostar per l'aventura volen repetir l'experiència. Van tornar-ne més madurs, més forts, més humils, més feliços.

Voldria donar les gràcies a totes les persones que fan possible que gent jove descobreixi en ella mateixa tanta humanitat que potser, oculta en el seu ego, no sabien ni que tenien. El racisme no ha desaparegut, no ens enganyem. El veiem cada dia reflectit en les notícies d'arreu del món. El remei és ensenyar que tot ésser humà és digne de respecte i que mereix suport i ajuda.

ENRICA COLOM BATLLE
Barcelona

■ El celibat sacerdotal

Per què a uns quants els molesta tant el celibat sacerdotal? Moltes vegades els responsables d'aquests debats no tenen res a veure amb el tema. Si un catòlic vol formar una família, que es casi i doni testimoni de vida cristiana; que posi tot el seu esforç, temps i dedicació a criar i educar els seus fills com a bons ciutadans, creients, lliures i responsables. El manteniment, l'atenció i la convivència amb l'esposa i els fills ocupen tota la vida. Per això qui vol servir Déu i els germans en el sacerdoci ha de tenir prou temps per al seu ministeri; aquesta és una de les raons del celibat sacerdotal. Dedicació absoluta a Déu i per amor a Déu a totes les persones a través del seu ministeri.

MERCÈ GOMÀ
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo



La confessió dels infants

—En altres ocasions li he escrit sobre els meus dubtes de catequesi. Avui vull preguntar-li sobre el tema de la confessió dels infants. Tinc un grupet de primera comunió i estan molt verds en el tema; a més, em sembla que és com perdre el temps això de confessar infants...

—Avui els infants ja no reben la seva Primera Comunió com abans, molt petits. L'Església recomana que siguin iniciats en la Penitència abans de combregar per primera vegada. Per experiència li diré que els petits tenen una gran sensibilitat moral i s'adonen dels seus errors i pecats. Una bona experiència de la confessió els dona gran alegria i els serà de molta utilitat al llarg de la seva vida cristiana. En una ocasió (15 d'octubre del 2005), un infant li va preguntar al papa Benet XVI sobre aquest tema: «He de confessar-me totes les vegades que rebo la Comunió? Fins i tot quan he comès els mateixos pecats? Perquè m'adono que sempre són els mateixos.» El Papa, en la seva resposta, recorda al nen que no ha de confessar-se sempre abans de combregar, sinó únicament quan és conscient d'haver comès una falta o pecat greu, «quan hagi ofès profundament Jesús, de manera que l'amistat s'hagi trencat i hagi de començar de nou», li diu el Papa. Cal explicar als infants que això passa quan es trenca amb coneixement i advertiment un manament de la llei de Déu i es falta greument a la caritat, tal com Crist ens ha ensenyat.

Aleshores el Papa exhorta els infants a la confessió freqüent: «Encara que no sigui necessari confessar-se abans de cada Comunió, és molt útil confessar-se amb certa freqüència. És veritat que els nostres pecats són gairebé sempre els mateixos, però bé netegem casa nostra, la nostra habitació, almenys un cop per setmana, encara que la brutícia sigui sempre la mateixa, per tal de viure en un lloc net, per tal de recomençar; si no és així, potser no la veiem, però la brutícia s'acumula. Això semblant val també per a l'ànima, per a mi mateix; si no em confesso mai, l'ànima es descuida i, al final, sempre estic satisfet de mi mateix i ja no comprenc que també m'he d'esforçar per ser millor, que he d'avançar. I aquesta neteja de l'ànima, que Jesús ens dona en el sagrament de la Confessió, ens ajuda a tenir una consciència més desperta, més oberta, i així també a madurar espiritualment i com a persona humana.» Les paraules del papa Benet als infants traspuen saviesa pastoral i espiritual. Com a prevener li diré que el temps que dedico a la confessió d'infants em sembla el «millor temps perdut del món».

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

■ Catequesi i missa

Ja sabem que els infants no ho tenen fàcil per assistir a la catequesi, enmig de tantes activitats extraescolars. Per això valorem el seu interès i el dels seus pares, i sobretot quan aquest interès va acompanyat d'un gran desig d'aprendre les pregàries, de preparar-se bé per celebrar els sagraments, també ajudant en l'Eucaristia dominical...

Quan un col·lectiu va preguntar a un infant què feia els caps de setmana, va respondre: «Vaig a la catequesi i a la missa.» Però li van dir que això no ho podien posar com a activitats que fan els infants els caps de setmana. I no ho van publicar amb les activitats dels altres infants. I se'm va acudir això: publicar-ho per un altre costat.

Mn. JOSEP M. ARESTÉ
Agramunt

«En Crist, que ha vençut el pecat...»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Un element essencial de la Pasqua

Alguna vegada em pregunto si, en la nostra predicació pasqual, ocupa el lloc que li correspon el tema del perdó dels pecats. Si comparem el contingut de les nostres homilies i catequesis, i àdhuc dels escrits en llibres i revistes, amb el testimoni dels textos litúrgics, emparentat directament amb les afirmacions del Nou Testament i amb els anuncis de l'Antic, constatarem que la referència que s'hi troba al misteri pasqual de Crist és en termes d'alegria, de vida nova, però poc explícitament en termes de perdó dels pecats. No em sembla que sigui una apreciació injusta o equivocada. En qualsevol cas, però, no és gens inútil reflexionar sobre aquest element essencial de la Pasqua.

En el cor de la Vetlla Pasqual, cada any escoltem la lectura clàssica de la carta als Romans sobre el sentit del baptisme: «L'home que érem abans ha estat crucificat amb ell [Crist], perquè el cos pecador perdi el seu domini, i d'ara endavant no siguem esclaus del pecat: els qui són morts queden desvinculats del pecat... Quan ell [Crist] morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.» D'acord amb aquesta realitat baptismal, els cristians fem, també en la Vetlla Pasqual, el que s'anomena «renovació de les promeses del baptisme», que impliquen una part de «renúncia» a Sata-

nàs, origen i instigador del pecat, abans de confessar la fe trinitària. Aquest doble element mort-vida, pecat i gràcia, està present des de la primera predicació apostòlica. La resposta de Pere a la multitud és clara: «Convertiu-vos i feu-vos batejar en el nom del Senyor Jesús per obtenir el perdó dels pecats, i rebreu el do de l'Esperit Sant.» És coherent amb l'encàrrec del Ressuscitat: «Cal predicar en nom d'ell [el Messies] a tots els pobles la conversió i el perdó dels pecats, començant per Jerusalem» (Lluc 24,47).

És fàcil parlar del pecat?

Parlar del pecat s'ha convertit en una empresa sociològicament difícil. Per a una gran part dels batejats, que viuen allunyats de la vida cristiana, és un tema en el qual no han arribat a entrar. Pot donar-se que es moguin, en la seva conducta, en el camp de l'ètica, de la bona voluntat i bons sentiments naturals, o pot ser que es deixin portar per la importància donada socialment a determinades maneres de fer; però difícilment arriben a pensar de quina manera tot això pot estar relacionat amb l'amor i la voluntat de Déu. Un exemple el teníem, fa poques setmanes, quan en els mitjans s'anunciava que el Vaticà havia «augmentat» el nombre dels pecats capitals!... perquè en un document s'explicitava el caràcter pecaminós dels fraus, de la destrucció de la naturalesa, del terrorisme, etc.

Pot donar-se, també, que hi hagi cristians per als

quals el pecat sigui entès gairebé com una cosa de la qual hom s'allibera quan la «diu» al confessor. Però el pecat no és una cosa, sinó un acte personal: «Jo, pecador..., he pecat per culpa meua.» I, encara que el sentit més clar del pecat es dona en el refús conscient d'allò que Déu vol, també és cert que, en el nivell de les relacions personals, és molt comprensible el caràcter «pecaminós» d'una vida que permet en si mateixa una manca de tensió espiritual en la fidelitat, l'amor, l'obediència, a la Paraula de Déu.

Quan parlem del pecat com una qüestió de relació amb Déu veiem molt clar el que vol dir la frase que és títol d'aquest article, i que trobem en el prefaci IV de Pasqua: «En ell [Crist] que ha vençut el pecat, tot l'univers es renova i l'home caigut troba la integritat de la vida.» «Vèncer el pecat» ho ha fet Jesucrist una vegada per sempre quan ha ofert la seva vida com un acte suprem d'amor i fidelitat al Pare, amb amorosa i total obediència filial, mogut per l'Esperit etern (vegeu Hebreus 9,14). Ningú mai no hauria pogut ni podrà vèncer el pecat com Jesucrist, el Fill de Déu fet home. De què parlem, doncs, quan parlem de «morir al pecat»? Per als que es disposen a rebre el baptisme, parlem d'una entrada total en la comunió amb Jesucrist, el Fill, per tenir els seus sentiments i viure en Ell. Per als qui ja són batejats, parlem de retornar a, o de revifar, aquesta comunió personal amorosa, en el sagrament de la penitència, per l'acció de l'Esperit Sant, i el ministeri de l'Església.

Per **Eduard Brufau**

El sant de la setmana



- ☐ **Nascut a Dalías, Almeria, l'any 1864**
- ☐ **Prevere que posteriorment entrà a la Companyia de Jesús**
- ☐ **Sempre al costat dels pobres als barris marginals de Madrid**
- ☐ **Va morir a Aranjuez l'any 1929**
- ☐ **Canonitzat per Joan Pau II el 2003**

Aquest sant andalús era fill d'una família pagesa, pobre i molt devota del camp d'Almeria. L'ambient familiar va afavorir que sant Josep Maria Rubio Peralta tingués des de petit una fe profunda i que d'adolescent sentís la crida de Déu. Bon coneixedor del que era la pobresa, va dedicar la seva tasca pastoral a l'atenció dels més desamparats.

Quan tenia catorze anys va entrar al seminari de Granada i va continuar la formació a Madrid, on va ser ordenat sacerdot l'any 1887. A continuació va ser destinat com a rector a les poblacions de Chinchón i Estremera, però aquesta etapa va durar poc perquè l'arquebisbat de Madrid el va cridar per ocupar altres càrrecs a la diòcesi. Així durant un temps va ser professor al



**Sant Josep Maria
Rubio Peralta**

seminari i capellà major d'un convent de religioses. Sant Josep Maria Rubio sempre havia tingut la intenció de fer-se jesuïta, però no va ser fins al 1906, després d'un pelegrinatge a Terra Santa, que ho va poder fer. Quan va entrar al noviciat de la Companyia a Granada ja tenia 42 anys.

Com a jesuïta va ser destinat de nou a Madrid, on va destacar com a confessor i per la tasca que va fer a favor dels més pobres a les barriades de la capital. Es va preocupar especialment de formar espiritualment els laics i de tenir cura dels pobres en l'aspecte religiós i en el material. També va ajudar els més joves a tenir accés a l'educació i a aconseguir una feina digna amb la qual es guanyessin mínimament la vida. Per tota aquesta tasca va ser conegut com l'apòstol de Madrid.

CALENDARI DE
LA SETMANALectures de la missa,
santoral i
altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial VII)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 2)

ABRIL

27. Diumenge

VI de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 8,5-8 / Salm 65 / 1 Pere 3,15-18 / Joan 14,15-21 (o bé: 1 Pere 4,13-16 / Joan 17,1-11a)

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947). Sant Toribi de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, prevs., de Barbastre.

Festa Major: Saus (Camallera, Alt Empordà), Balsareny (Bages), Serra de Daró (Baix Empordà), Bellaguarda (Garrigues), Mas de Barberans (Montsià), Cellera de Ter (la Selva).

28. Dilluns

La Mare de Déu de Montserrat (S). Lectures: Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,39-47
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr., a Oceania; Prudenci, bisbe; Cirí, mr.; Lluís Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família, mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. Dimarts

Sta. Caterina de Sena (F). Lectures: 1 Joan 1,5-2,2 / Salm 102 / Mateu 11,25-30
ALTRES CELEBRACIONS: Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg., terciària dominicana i doctora de l'Església; sants, Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; Robert, prev., cistercenc.
Festa major: Òdena (Anoia).

30. Dimecres

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 17,15-22-18,1 / Salm 148 / Joan 16,12-15. Si es vol: *St. Pius V (MLI)*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

MAIG

1. Dijous

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20. Si es vol: *St. Josep, obrer (MLI)*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep, obrer; Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); Orenç, bisbe; Teodard, bisbe; Segimon, mr.; Aniol, sotsdiaca i mr.; Ricard Pampuri, rel. hospitalari; santa Grata, viuda.

2. Divendres

St. Atanasi (MO). Lectures: Fets 18,9-18 / Salm 46 / Joan 16,20-23a
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Atanasi, bisbe i doctor; Segon, bisbe i mr.; Mare de Déu d'Araceli; santa Zoa, mare de família mr.
Festa Major: Albatàrrec (Segrià).

3. Dissabte

St. Felip i St. Jaume (F). Lectures: 1 Corintis 15,1-8 / Salm 18 / Joan 14,6-14
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip (de Bet-saida) i Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem), apòstols; Alexandre I, papa i mr.; Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.

Lectures bíbliques

VI Diumenge de Pasqua

Lectura primera

Ac 8,5-8,14-17

Els imposaven les mans i rebien l'Esperit Sant

Lectura dels Fets del Apòstols

En aquells dies Felip baixà a la província de Samaria, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt.

Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samaria havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

Salm responsorial

65,1-3a,4-5,6-7a, 16 i 20 (R.: v.1)

Aclama Déu, tota la terra.

Canteu la glòria del seu nom,

canteu la seva fama gloriosa.

Digueu a Déu:

«Que en són d'admirables les vostres obres!»

R. Aclama Déu, tota la terra.O bé: *Al-leluia.*

Tota la terra es prosterna davant vostre

i canta la glòria del vostre nom.

Veniu a contemplar les gestes de Déu.

Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! **R.**

Convertí la mar en terra ferma,
passaren el riu a peu eixut.
Ell és la nostra alegria,
ell, que sempre governa amb el seu poder. **R.**

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me;
us contaré el que ha fet per mi,
Beneït sigui Déu:
No ha refusat la meua súplica,
ni m'ha negat el seu amor. **R.**

Lectura segona

1Pe 3,15-18

*En el cos va ser mort,
però en l'Esperit fou retornat a la vida*

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians s'hauran d'avergonyar d'haver-ne malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida.

Al-leluia

Jn 14,23

*Qui m'estima farà cas de les meves paraules,
diu el Senyor;
el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell.*

Evangeli

Jn 14,15-21

Pregaré al Pare que us doni un altre Defensor

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixe'l, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra, i està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament.»



Barcelona

diòcesis

Nous ànims per tirar endavant el Pla Pastoral

■ La basílica de Santa Maria del Mar acull una multitudinària trobada diocesana



El cardenal Martínez Sistach va presidir satisfet la trobada mentre la coral El Xiprer insuflava nous ànims per a la missió.

BARCELONA.— Un miler de persones es van aplegar el 12 d'abril passat a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona convocades pel cardenal Lluís Martínez Sistach. El motiu era fer una aturada a mig camí per prendre ànims i una nova embranzida en l'aplicació del Pla Pastoral 2006-2009 de l'arxidiòcesi de Barcelona. La consigna, expressada per activa i per passiva al llarg de tota la jornada, era ben clara: «Enviats per donar fruit. Seguim endavant!»

Amb un fort esperit de comunió i fraternitat, les gairebé mil persones congregades el 12 d'abril passat a Santa Maria del Mar van gaudir d'una joiosa trobada diocesana en el decurs de la qual el cardenal Martínez Sistach no va deixar d'animar amb insistència els assistents a continuar treballant amb convicció en l'aplicació del Pla Pastoral 2006-2009. «En primer lloc —va dir durant la seva salutació inicial—, us vull agrair el treball que esteu fent tots en l'aplicació del pla pastoral. Gràcies, sacerdots, diaques, religiosos, religioses, laics i laïques. (...) Em plau agrair també als moviments internacionals que hi ha a la diòcesi el seu treball incorporant als seus programes algun objectiu del pla pastoral. I no podem oblidar les contemplatives, que amb la seva pregària, i els malalts, que amb el seu dolor, intercedeixen prop de Déu perquè s'aconsegueixin els tres objectius pastorals.»

El balanç del primer any i mig d'aplicació del pla pastoral ha estat realment positiu, tal com es va posar en relleu durant la projecció d'un DVD dirigit per Mn. Peio Sánchez que mostrava els primers fruits, encara primerencs, del treball que s'està fent arreu de l'arxidiòcesi. «Aquest DVD —va afirmar el cardenal— recull només algunes de les accions i iniciatives que s'estan fent, especialment en el camp de la joventut, del matrimoni i de la família, i de la celebració de l'Eucaristia dominical. No han sortit totes, per limitacions tècniques, certament. Però també perquè en les coses de l'evangelització i de l'acció pastoral de l'Església mai no és possible fer-ne una crònica completa i

detallada. I potser deu ser millor així. En el bé que fa l'Església és més el que no es veu que el que es veu.»

La trobada diocesana, iniciada amb una emotiva pregària dirigida per Mn.

Xavier Morlans, va ser un digne colofó a la primera etapa del pla pastoral. L'objectiu era encoratjar i animar tothom a seguir endavant i dur a terme els objectius previstos, sobretot en el camp dels joves, de l'atenció pastoral a la família i de l'Eucaristia dominical. I per animar, res millor que la música. Així, un dels moments més atractius de la trobada va ser la intervenció del grup de gospel El Xiprer, dirigit per Xavier Guix i nascut al voltant d'una obra eclesial solidària a Granollers. L'alegre música d'aquestes famílies unides en favor dels més desfavorits va aconseguir

que tota l'assemblea acabés cantant, amb els braços enlaire i a l'uníson: «Ja som una sola veu!»

Una taula rodona amb quatre testimonis de diversos àmbits juvenils va posar cara i ulls als anhels i desitjos dels joves pel que fa a la fe i a l'Església. Els joves van demanar una Església més compromesa i testimonial, abocada envers els pobres, capaç de sintonitzar amb les necessitats dels altres i d'anunciar amb la seva pròpia vida la Bona Nova de l'Evangelí. Precisament van ser prop d'un centenar de joves els que poc després lliurarien al cardenal les respostes a unes preguntes que ell mateix els havia adreçat mesos abans. «Gràcies per comptar amb nosaltres! —van dir al cardenal— Agraïm el seu desig de renovar i donar resposta a les nostres necessitats...»

En la cloenda de l'acte, i abans de fer la pregària final, l'arquebisbe de Barcelona es va mostrar ben satisfet perquè cada vegada «creixem més en la consciència que formem la gran família diocesana». «Tenim, a més, el convenciment —va afegir— que el Senyor confia i compta amb nosaltres. Ens omplen de joia i ens encoratgen les paraules de Jesús: “No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he de confiar la missió d'anar per tot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre.”» En declaracions realitzades a *Catalunya Cristiana*, Francesc Figueras, un dels organitzadors de la trobada diocesana, va valorar també molt positivament la jornada: «Ha estat un privilegi viure una trobada com aquesta en un espai com Santa Maria del Mar! És una prova eloqüent que estem treballant, que fem camí plegats, que no ens hem adormit i que, en definitiva, és ben viva l'Església de Barcelona!»

Samuel Gutiérrez

Fotos: Agustí Codinach

El testimoniatge alegre de la fe

En el marc incomparable de Santa Maria del Mar, es van seguir amb molta atenció durant la trobada les intervencions de quatre testimonis de fe relacionats amb els objectius del Pla Pastoral. El primer d'ells, a càrrec de Laura Gaude, advocada de 37 anys, va consistir en la seva pròpia història de conversió, o més aviat, de retorn a la fe. Amb l'emoció del qui explica una forta experiència de vida, la Laura va compartir amb els assistents el seu particular camí de tornada a l'Església. «Jesús a mi m'ha salvat —va arribar a dir—, jo visc per Jesús, un Jesús molt proper, molt senzill, que abans que qualsevol altra cosa, és amor.»

El matrimoni format per Lourdes Casanoves i Xavier Font, membres de la Delegació de Pastoral de la Família de l'arquebisbat de Barcelona, van explicar també un altre camí, en aquest cas, cap a una fe més vivencial, a través dels grups de matrimoni i sobretot de la recerca d'un espai on poder educar els seus fills en la fe. Des de la quotidianitat, van donar testimoni d'una fe viva, viscuda en la família, considerada amb raó com a «Església domèstica».

El testimoniatge més jove va arribar a càrrec de Mònica Pijoan, llicenciada en Farmàcia i membre activa de la parròquia de Sant Ramon de Penyafort de Barcelona. Va explicar les seves experiències de voluntariat, la seva implicació amb activitats juvenils de la parròquia i també els seus moments de crisi. En el centre de la seva espiritualitat, va reconèixer la presència d'«un Déu amorós ben proper, que m'envolta i m'amara completament».

El més impactant dels testimonis oferts durant la taula rodona va arribar de la mà d'un jove intern de la presó



Els joves participants a la taula rodona.

de Quatre Camins. «Déu m'ha salvat —va afirmar convençut— i ho ha fet a través dels voluntaris de la pastoral penitenciària de Quatre Camins. A través d'ells he recuperat la fe i les ganes de viure! La fe avui per a mi ho és tot!» El jove intern, ara ja prop d'aconseguir la llibertat definitiva, va rebre el sagrament de la confirmació a la presó i està integrat, tot i les pressions i insults d'altres interns, en el grup d'animació litúrgica de la pastoral penitenciària. De manera particular va agrair la presència i actituds dels voluntaris, que el van ajudar a superar la crisi a la qual es va veure abocat: «D'ells he rebut molt d'afecte i dedicació... Ells m'han aprofitat a un Déu que m'estima tal com sóc i que em perdona tot el que he fet, per greu que hagi estat.»

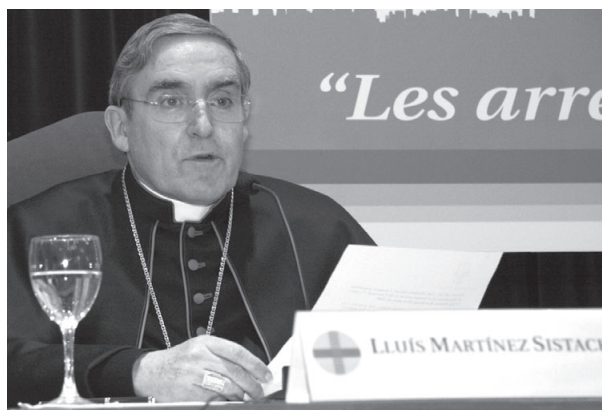
Barcelona

Reivindicació de les arrels cristianes de Catalunya

■ Celebrada a Barcelona la III Convenció de Catòlics i Vida Pública

BARCELONA.— Una nova edició de la ja tradicional Convenció de Catòlics i Vida Pública va tenir lloc el 28 i 29 de març passat a la Universitat Abat Oliba CEU de Barcelona. Amb el títol «Les arrels cristianes de Catalunya», la trobada ha comptat enguany amb la intervenció destacada del cardenal Lluís Martínez Sistach, ar-

quebisbe de Barcelona, que va inaugurar la Convenció, així com altres personalitats eclesiàstiques i civils, com ara Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, Josep Miró i Ardèvol, president d'E-Cristians, i Alfredo Dagnino, president de l'Associació Catòlica de Propagandistes i gran canceller de la Universitat Abat Oliba CEU.



La Convenció va comptar amb la presència del cardenal Martínez Sistach i de Mons. Joan Carrera.

En el marc incomparable de l'Aula Magna de la Universitat Abat Oliba CEU de Barcelona, que evoca de forma ben eloqüent les arrels cristianes del poble català, es va celebrar recentment la tercera edició de la Convenció de Catòlics i Vida Pública. La trobada va tornar a reivindicar amb força la necessitat cada vegada més urgent que els laics es facin presents en la vida pública per fer propostes clares i convingudes des de la fe i des de la raó, com ara el reconeixement de les arrels cristianes de Catalunya, tema específic de l'encontre. El cardenal Martínez Sistach va recordar en la inauguració de la trobada que «la realitat històrica del nostre país és plena de fets cristians ja que hi ha presència cristiana a la nostra terra des dels primers segles». També va assenyalar que la identitat de Catalunya no es pot entendre sense el cristianisme i per això va insistir en la importància de conèixer i valorar les pròpies arrels: «La riquesa de les nostres arrels enforteix la nostra identitat.»

L'arquebisbe de Barcelona es va con-

gratular per la celebració a la Universitat Abat Oliba CEU d'una convenció que vol incentivar la participació més activa dels catòlics en la vida pública: «Els laics han de viure en la societat actual il·luminant tot allò a què estan fortament vinculats, vivint i creixent segons Crist.» El colofó a la primera jornada de la trobada el va posar Alejandro Llano, catedràtic de Metafísica i president de l'Institut d'Antropologia i Ètica de la Universitat de Navarra, que va fer la seva ponència sobre *La dignitat de la vida humana*.

La segona jornada de la convenció va comptar amb tres taules rodones, en les quals es va tractar el tema de les arrels cristianes de Catalunya des d'una triple perspectiva: històrica, cultural i educativa. Van intervenir, entre altres, Josep M. Alsina, rector de la Universitat Abat Oliba CEU; Eduard Escartín, professor d'Història de la Universitat de Barcelona; Josep Miró i Ardèvol, president d'E-Cristians; Valentí Puig, periodista i escriptor; i Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona.

Tots els ponents van insistir en l'evidència que el cristianisme forma part de la identitat catalana. «Som de cultura cristiana—insistia en afirmar Mons. Joan Carrera—. Encara que la fe sigui una opció personal, la fe de l'Església catòlica es manté viva en la societat actual, i continua sent regeneradora de la vida social. També els no creients són de cultura cristiana a Catalunya.»

La cloenda a la jornada la va posar el president de l'Associació Catòlica de Propagandistes i gran canceller de la UAO, Alfredo Dagnino, que va impartir una conferència sobre *Educació per a la ciutadania. Reptes i desafiaments*. Com a consideració final, el rector de la Universitat Abat Oliba CEU, Josep M. Alsina, va recordar amb objectivitat que «la tradició cristiana pràcticament ha desaparegut en els nostres dies» i que per això és tan important que hi hagi catòlics i organismes, com ara la universitat, que en la vida pública intentin «recrear una cultura catòlica».

Samuel Gutiérrez

XV trobada d'escolans amb el desig de «ser com Ell»

BARCELONA.— «Jo vull ser com Ell!» Aquest és el lema de la nova trobada d'escolans que tindrà lloc aquest dissabte 26 d'abril al Seminari Menor Diocesà de Barcelona. La jornada, que arriba a la seva quinzena edició, s'iniciarà a les onze del matí amb un gran joc i es tancarà a les cinc de la tarda amb *L'hora dels adéus*. Hi ha prevista també la presència del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, al qual els participants podran interpellar durant una conversa informal sota el lema «Què li preguntaries a un cardenal?».

Segons els organitzadors de la trobada, celebrada conjuntament per l'arquebisbat de Barcelona i el bisbat de Sant Feliu, «el lema vol posar en relleu com els escolans i escolanes, amb el seu servei constant i atent, descobren com volen ser cada vegada més com Jesús». I afegeixen: «Això els fa uns testimonis ben especials de l'Evangelí. I a això els volem ajudar tots i també amb aquesta ja tradicional trobada que organitza el Seminari Menor de Santa Maria de Montalegre.» La trobada d'enguany tindrà també un protagonista ben especial, Josep Casas Ros, seminarista màrtir de Barcelona que va fer molt d'escolà i que va ser com Jesús, fins i tot en la seva entrega total fins a la mort.

Encara que l'objectiu principal és que hi participin aquells infants que fan el servei d'ajudar al prevere en les celebracions litúrgiques, la trobada s'obre a tots aquells altres nens i nenes estretament vinculats a les parròquies. I va dirigida a tots aquells nens i nenes que es troben en la franja d'edat que comprèn l'adolescència, encara que no hi ha una edat mínima ni màxima. «Creiem que aquesta trobada—expliquen els organitzadors—és una bona manera de fer efectiva l'actuació número 14 de la pastoral del Cardenal Lluís Martínez Sistach titulada *Les vocacions sacerdotals, do de Déu*.» (C.C.)

Missa en sufragi de Chiara Lubich

BARCELONA.— El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, va presidir el 9 d'abril passat, a les 8 del vespre, una celebració eucarística a la parròquia de la Mare de Déu del Roser, de Barcelona, en sufragi de Chiara Lubich, traspasada recentment, fundadora del Moviment dels Focolars, anomenat també Obra de Maria. Amb paraules de Benet XVI, el cardenal va dir que Chiara Lubich ha estat «una dona de fe intrèpida, mansa missatgera d'esperança i de pau, fundadora d'una gran família espiritual que abraça àmbits múltiples d'evangelització».

Van participar en la celebració eucarística dotze preveres, entre els quals hi havia Mn. Jaume Aymar, delegat diocesà d'Apos-

tolat Seglar, i Mn. Joan Costa, rector de la parròquia de la Mare de Déu del Roser.

El cardenal, a l'homília, va fer referència al dia 7 de desembre del 1943, quan Chiara Lubich, enmig de l'odi i la violència de la Segona Guerra Mundial, es va donar plenament al Senyor fundant el Moviment dels Focolars. «En aquest context—va dir el cardenal—, Déu, que és Amor i Unitat, estava present en aquest món i també actuava en la humanitat. Chiara va escoltar el testament de Jesús, el sermó del Sant Sopar que avui hem proclamat i va oferir a la humanitat un missatge d'amor i d'unitat, un missatge d'esperança. La vida de Chiara és un cant a l'amor de Déu.» «He tingut el goig—va afegir el purpurat— de compartir amb la

Chiara Lubich reunions i treballs en les assemblees generals del Pontifici Consell per als Laics. Les seves intervencions eren molt esperades i escoltades. Parlava de Jesús subratllant aspectes cabdals del carisma que havia rebut. Comunicava pau, unitat i alegria. Ella deia que «l'alegria és el vestit del cristià».

Juntament amb la celebració de Barcelona, el 14 d'abril passat el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, va presidir a la capella conventual de la catedral gironina una missa en record de Chiara Lubich. El Moviment dels Focolars, present a Catalunya des del 1959, compta amb un centre d'espiritualitat a Castell d'Aro, el Centre Mariàpolis Loreto, que la seva fundadora va visitar el 2002. (C.C.)



L'arquebisbe de Barcelona va presidir la celebració en record de Chiara Lubich.

Girona

«Els capellans hem de compartir problemes i responsabilitats»

■ **Mn. Elies Ferrer va ser ordenat prevere a l'església de Santa Maria de Pineda de Mar**

El presbiteri diocesà ha viscut amb joia l'ordenació de prevere de Mn. Elies Ferrer, a la parròquia de Santa Maria de Pineda de Mar. El temple va quedar petit per acollir els fidels que van acompanyar el fins ara diaca, que ha servit en aquesta parròquia. També hi van ser presents més de trenta preveres. Precisament els feligresos de Pi-

neda van obsequiar Mn. Elies amb un calze, mentre els escolans van presentar, ja finalitzada la litúrgia, un *power point* fet a base de fotografies familiars i de la seva estada com a vicari de Pineda. Mn. Elies Ferrer va ser ordenat diaca a la parròquia de Sant Jaume de Salt, el 7 d'octubre del darrer any, i el diumenge 13 d'abril va assolir el presbiterat.

—Què representa per a tu haver rebut ara el ministeri sacerdotal?

—Per a mi és una gran alegria, perquè és el final d'una etapa i el començament d'una altra. En efecte, s'acaba aquesta etapa, certament llarga, de formació al Seminari amb els companys i a les parròquies. Sento una gran joia. Alegria de començar una nova etapa ara ja vivint totalment la pastoral, exercint el ministeri presbiteral. És una gran alegria a nivell personal i espero que també ho sigui per a tota la gent i l'Església que és a Girona.

—Quines responsabilitats esperen el nou prevere diocesà?

—Sobretot el meu servei amb els joves, els que es preparen per rebre la Confirmació i altres grups que tenim a Pineda. El delegat diocesà m'ha proposat un treball de coordinació d'aquesta pastoral per tal de consolidar un grup d'agents d'animació. Precisament el fet de la celebració de la darrera Pasqua Jove al Maresme ha sigut un veritable revulsiu per a la zona. Ha servit perquè ens coneguem més tots els que aquí fem aquest servei.

—En quins punts caldria insistir per tal que els joves rebin l'anunci de l'Evangeli?

—Crec que estem en el bon camí. La proposta de la Delegació de la Pastoral amb Joves és la d'acompanyament dels nois i noies, d'estar amb ells, al seu costat, de fer camí plegats, més que cercar grans reunions. Precisament és la feina que estem fent a les parròquies.

—El bisbe en la seva homília de la litúrgia de l'ordenació s'ha referit a la promoció de les vocacions, un tema que preocupa.

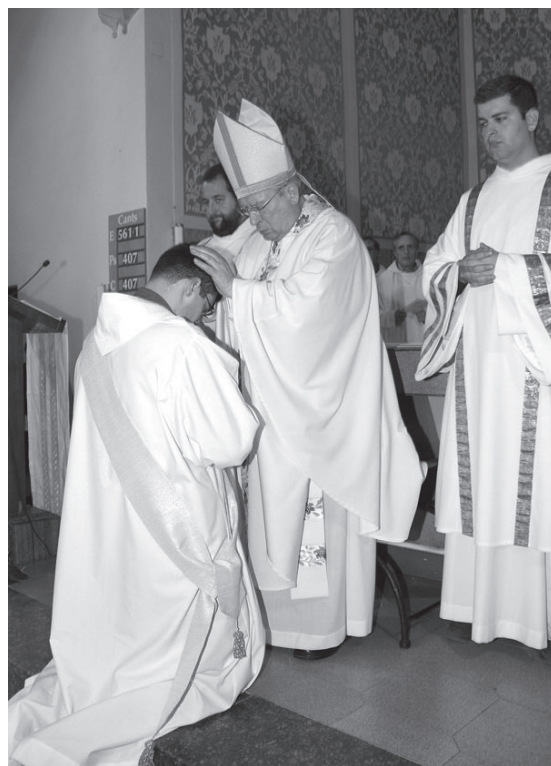
—Certament és un tema preocupant i urgent. Amb tot, sóc optimista, en el sentit que vaig veient, en les trobades d'escolans que fem i amb les d'adolescents, també, molta receptivitat a l'element vocacional. No és ni serà una feina ràpida, en la qual es puguin assolir resultats immediats. Als nois els interessa la vocació, entendre que la vida és precisament vocació, donació, do. Aquesta és la terra que hem de treballar per tal que surtin les vocacions sacerdotals. Estem treballant bé. No és necessàriament una qüestió de grans xifres, sinó de qualitat.

—Com es veu el presbiteri diocesà per part dels preveres més recents de la diòcesi de Girona?

—Conec sobretot els arxiprestats en els quals he servit. Crec que tenim un presbiteri que pot estar orgullós de si mateix. Ha tingut grans figures, històriques i de no gaire temps, és a dir: autèntiques persones santes i sàvies, grans rectors i grans pastors. El nostre presbiteri ha de seguir en aquesta línia.

—Quin reptes haurà d'afrontar Mn. Elies Ferrer a partir d'ara?

—No m'imagino gaire per on anirà el futur, però crec que hi ha uns eixos en els quals tots plegats hem de treballar. Per les



Mons. Carles Soler va imposar les mans al nou prevere diocesà.

pautes que han donat moltes conferències episcopals i des de Roma crec que hem d'anar pel camí d'un treball més en equip, d'equips pastorals. Els capellans hem de treballar en una convivència més real, compartir els nostres problemes i responsabilitats. El camí en solitari no és oportú.

Víctor Gay

«Preguem insistentment per les vocacions»

El bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, va manifestar durant la celebració d'ordenació la joia de tota l'Església diocesana en aquesta jornada, tot recordant en la seva homília que «el sacerdoci és caritat. El ministre de la paraula ha d'estar disposat sempre a qualsevol demanda que honestament se li presenti... els pobres i tots els homes i dones de la nostra societat opulenta tenen fam de veritat, de justícia, de sincera i lleial estimació». Tampoc no va amagar la realitat de les limitades vocacions al ministeri que es manifesta a la diòcesi i va demanar als presents: «Preguem insistentment, perquè Déu, Nostre Senyor, atorgui a la nostra Església diocesana les vocacions al sacerdoci ministerial i a la vida consagrada que tant necessitem.»

Domini propi a Internet de Lliberada Ferrarons

OLOT.— D'ençà del 15 d'abril, la serventa de Déu Lliberada Ferrarons té domini propi a internet amb la següent adreça: www.liberada.org

La pàgina inclou la biografia de l'olotina, les informacions sobre la causa de canonització, el contingut dels darrers butlletins, una pregària i temes i notícies relacionades amb tot el procés. Es pot consultar en català i castellà. (V.G.)

Els Carmelites Descalços celebren el capítol provincial

PALAFRUGELL.— Del 25 al 29 de març, els carmelites descalços de Catalunya i Balears van celebrar el capítol provincial a Palafrugell. La trobada va servir per revisar la vida de les comunitats durant el darrer trienni i per encoratjar els religiosos a mantenir el seu estil de vida evangèlic d'acord amb les necessitats i les característiques del món actual.

Es van triar com a objectius prioritaris per a aquests propers tres anys: la vida fraterna i de pregària seguint l'ensenyament de santa Teresa de Jesús, la pastoral de l'espiritualitat carmelitana, el diàleg i la col·laboració amb els laics i la preparació i celebració del IV Congrés d'espiritualitat que tindrà lloc a Lleida durant la tardor del 2009.

El nou equip provincial, que serà responsable de l'animació de la vida de la província en els seus diversos aspectes, va quedar format pel superior provincial, Agustí Borrell, i els consellers Àngel M. Briñas, Jesús Sans, Miquel Balle i Joan Badia.

Durant el Capítol i per portar a terme la programació provincial, quatre religiosos van acceptar la responsabilitat de presidir les comunitats que mantindran les activitats de les diferents cases: Josep Castellà com a prior de la comunitat que atindrà les cases de Lleida i Tarragona; Àngel M. Briñas, prior de la comunitat de Barcelona i Matadepera; Pere Martorell, prior de la comunitat de Badalona i Palafrugell, i Miquel Balle, prior de la comunitat de Palma de Mallorca. (C.C.)



La litúrgia de l'ordenació va ser seguida de prop pels escolans de la parròquia de Santa Maria de Pineda, un col·lectiu amb el qual ha treballat intensament el nou prevere.



L'abat de Montserrat va rebre els participants a la trobada.



La presència de Mohammad Khatami va despertar molta expectació.



Els líders van posar davant dels mitjans de comunicació.



Federico Mayor Zaragoza, l'abat de Montserrat i Khatami durant la reunió a porta tancada.

Líders religiosos i de la societat civil signen
què conviden a trencar el binomi violència

Montserrat, p trobadada per

Montserrat va donar una vegada més bona mostra del seu esperit d'acollida de totes les iniciatives que treballen a favor de la pau, de la justícia i de la conciliació entre tots els homes i les dones de bona voluntat. El dijous 10 d'abril l'abadia benedictina va ser l'amfitriona d'una trobada internacional entre líders religiosos i personalitats de la societat civil que van voler proclamar de viva veu, i des del marc incomparable de Montserrat, que les religions no són la causa de les conflictes i de les guerres, sinó que més aviat són utilitzades de manera tendenciosa i tergiversada per alguns líders polítics irresponsables.

Els conflictes dramàtics i inacabables del Pròxim Orient, els atemptats terroristes contra occident i la «conseqüent» guerra de l'Iraq, són només uns exemples de situacions bèl·liques que es vesteixen de conflictes entre religions, quan, de fet, al darrere s'hi amaguen interessos ocults.

És en aquest sentit que la *Declaració de Montserrat*, signada el 10 d'abril per personalitats mundials tant de l'àmbit religiós com de la societat civil, denuncia que «els conflictes s'originen a nivell del poder, dels recursos i de les ideologies, però la religió és sovint utilitzada per estimular-los». «Si no analitzem i donem a conèixer de manera acurada aquesta relació, alguns mitjans de comunicació i moltes persones d'arreu del món continuaran pensant i percepent que la religió és sovint allò que alimenta la violència.»

La trobada sobre «Religions i construcció de pau» va ser organitzada per la Fundació Cultura de Pau amb la col·laboració de l'abadia de Montserrat i el suport de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament de la Generalitat de Catalunya.

L'abat de Montserrat, amfitrió de la trobada

Eren quarts d'onze del matí i el pare abat de Montserrat, Josep M. Soler, es disposava a rebre les personalitats mundials que anaven arribant al monestir: Federico Mayor Zaragoza, president de la Fundació Cultura de Pau i exdirector general de la Unesco; Mohammad Khatami, president de la Fundació pel Diàleg entre Civilitzacions i expresident de l'Iran; Aram I, de l'Església armènia ortodoxa i president del Consell d'Esglésies de l'Orient Mitjà; Abdulaziz O. Altwaijri, director general de l'Organització Islàmica per a l'Educació, la Ciència i la Cultura; el rabí René-Samuel Sirat, vicepresident de la Conferència Europea de Rabins; Mar O. Oraham, bisbe d'Europa de l'Església assíria de l'Est; Kjell M. Bondevik, president del Centre d'Oslo per la Pau i els Drets Humans, i exprimer ministre de Noruega; Candido Mendes, secretari general de l'Acadèmia de la Llatinitat, i William F. Vendley, secretari general de la Conferència Mundial de Religions per la Pau.

Malgrat que en un primer moment estava prevista l'assistència de Mons. Joan Enric

Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, finalment no va poder viatjar fins a Montserrat a causa de la mort de la mare del vicari episcopal per a Assumptes Econòmics. L'encarregat de signar la *Declaració de Montserrat* en nom seu va ser Joan Massa, secretari general del copríncep.

Tan bon punt van arribar a Montserrat, els dirigents es van reunir a porta tancada a la Sala de la Llar per tal de consensuar el text definitiu de la *Declaració de Montserrat*. Mentrestant, un gran nombre de representants de diferents confessions religioses, així com membres d'organitzacions i d'institucions que treballen a favor de la pau a casa nostra, anaven arribant fins al monestir benedictí per tal d'assistir a l'acte públic, que es va celebrar a la Sala de la Façana. L'acte, revestit d'una gran solemnitat, va començar amb les intervencions dels líders assistents, va prosseguir amb la lectura de la *Declaració de Montserrat* i va finalitzar amb la signatura oficial del document. Totes les persones que ho van voler també van poder adherir-se a la *Declaració* amb la seva rúbrica.

Una nova consciència en la humanitat

Si fa unes setmanes, en la cimera de l'OTAN celebrada a Bucarest, es parlava de la necessitat de construir un radar de l'escut antimíssils nord-americà a l'Europa de l'Est i d'enviar més soldats a l'Afganistan, el 10 d'abril a Montserrat líders religiosos i de la societat civil d'arreu del món denunciaven «la imposició de polítiques amb una doble moral d'alguns països», ja que «són una amenaça a la pau i l'estabilitat, i dificulten enormement el paper de les religions que estan treballant per la justícia».

Davant d'aquesta realitat de «polítics sense escrúpols i d'extremistes que tenen segregades les nostres religions», «que amb una imatge de la religió distorsionada posen encara més llenya als conflictes», els signants de la *Declaració de Montserrat* van fer una crida a «la societat civil, els actors institucionals i els mitjans de comunicació a treballar en estreta col·laboració, diligentment i incansablement, amb resolució i imaginació, per assolir els Objectius del Mil·lenni i anar més enllà, per així accelerar la transició de la força a la paraula, de la violència a l'harmonia intercul-

en una declaració en
olència i religió

punt de la pau

tural i interreligiosa, de l'enfrontament a l'aliança, d'una economia de guerra a una economia de desenvolupament global, d'una cultura de guerra a una cultura de pau, basada en la justícia».

En la seva intervenció, Mohammad Khatami, president de l'Iran entre el 1997 i el 2005, i forjador de la teoria del diàleg entre civilitzacions, va dir que avui dia, en què estem tan immersos en guerres, violències, terrors i ocupacions, en què el conjunt de la humanitat viu en una sensació constant d'inseguretat, neix al mateix temps una consciència en les persones «que pensa més que mai en la pau i l'estabilitat». «La consciència de la humanitat està disposada més que mai a acollir la pau», va afegir, i va dir que la *Declaració de Montserrat* persegueix l'objectiu d'obtenir la pau i l'estabilitat, i d'aïllar el terrorisme i els senyors de la guerra.

Mohammad Khatami va parlar d'una nova consciència de la humanitat; el príncep el Hassan bin Talal, de Jordània, en una imatge televisada, es va referir a una majoria silenciosa d'homes i dones de bona voluntat que simbolitzen un nou començament; el bisbe Joan Enric Vives, en el seu missatge llegit durant la trobada, va dir «feliços els qui treballen per la pau», una pau que inclou el respecte i la tolerància, la responsabilitat envers els febles i oprimits, i el perdó de l'enemic», i Federico Mayor Zaragoza va convidar totes les persones a passar de ser súbdits a ciutadans en plenitud, capaços de prendre les regnes de futur.

És en aquesta línia que la *Declaració de Montserrat* acaba dient: «Estem convençuts que si els éssers humans ho volen, poden transformar el món. Tal com reconeixen totes les religions, no hi ha res que estigui fora de l'abast de la capacitat creativa de l'ésser humà per distingir.»

Carme Munté



La reunió va tenir lloc a la Sala de La Llar.



Un cop consensuada, va tenir lloc l'acte públic en què es va presentar la «Declaració de Montserrat».



Moltes persones van assistir a l'acte a favor de la pau.

FEDERICO MAYOR ZARAGOZA,
PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ
CULTURA DE PAU

«Hem de ser ciutadans, no súbdits»

—Quina és la contribució que ha fet la *Declaració de Montserrat*?

—És una contribució important a la pau. Estem en uns moments de gran confusió a escala mundial, hem substituït els principis i valors universals per les lleis del mercat. Hem de retornar, per tant, als valors de la justícia, la llibertat, la igualtat i la solidaritat. Hem vingut a Montserrat per dir molt clarament que les religions volen estar al costat d'un gran procés que ha de començar tan aviat com sigui possible i que ha de transformar una cultura basada en la imposició i la violència en una cultura de diàleg, de comprensió i de pau. Parlem molt de les mesures que són necessàries per posar fi al canvi climàtic, però potser no parlem tant de les condicions inhumanes en què viuen tantes persones. No hem d'oblidar que cada dia moren de fam milers de persones, alhora que gastem en armament 3.000 milions de dòlars cada dia.

—Com pot implicar-se la societat civil en la transformació del món?

—Cada persona, amb el nostre comportament diari, podem implicar-nos-hi. D'altra banda, també és molt important el paper dels mitjans de comunicació. En tercer lloc, cal dir que per primera vegada la humanitat disposa de la possibilitat de participació no presencial, és a dir, a través dels SMS i d'internet. És una tecnologia fantàstica perquè entre tots puguem aconseguir fer una democràcia a escala mundial. En general, no hem estat ciutadans, sinó que hem estat súbdits, i ara volem ser ciutadans.

—La religió moltes vegades es presenta com la causa de molts conflictes. Però quines són les causes reals?

—En la *Declaració de Montserrat* parlem molt clarament d'ambicions econòmiques, geoestratègiques i energètiques. Per exemple, la invasió de l'Iraq només va ser motivada per una qüestió estrictament de domini i de possessió de fonts energètiques, concretament de petroli. Ha arribat el moment, doncs, de parlar molt clar, especialment pensant en els joves. És a dir, volem que es trobin un món amb menys turbulències i que siguin lliures per tal de dir el que vulguin i de pensar i d'elaborar les respostes que vulguin.



Recepció de la Generalitat de Catalunya

El vespre anterior a l'acte de Montserrat, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, Joan Manuel Tresserras, va presidir una recepció oferta als participants de la trobada internacional «Religions i construcció de pau».

Eva Guàrdia



**GNA. MILAGRO GÓMEZ,
ORGANITZADORA DEL
CONGRÉS INTERNACIONAL DE LES
AMPA DE LA CONSOLACIÓ**

**«L'educació
consolacionista
exigeix autèntics
testimonis dels
valors»**

—Quins han estat els objectius de la trobada?

—En primer lloc, enfortir el sentit de pertinença a la família de la Consolació, renovar el compromís de caminar i treballar plegats, escola i família, en l'educació dels infants i dels joves i, finalment, com un eix transversal que travessa la trobada, celebrar plegats el 150è aniversari de la fundació de la congregació.

—Quina és la resposta de la família als reptes de l'educació avui?

—La societat plantejava a l'educació, en temps de M. Rosa Molas, uns reptes als quals ella va donar resposta amb una visió de futur clara i eficaç, des del seu tarannà. Avui els reptes ens exigeixen progressar en l'herència de la nostra fundadora. Més que mai, la nostra pedagogia, la nostra acció educativa l'hem de dur a terme des de la creativitat, la generositat, la valentia... Avui l'educació consolacionista exigeix: persones que siguin autèntics testimonis dels valors, innovadores, comunicatives i extraordinàries gestores, líders autèntics que siguin capaços de transformar el món i la societat. Tot això en un esforç comú entre pares, mares, professors i tots els qui formen la comunitat educativa. Un pare de família va expressar: «Tenim l'esperança que una educació amb una base cristiana permeti als nostres fills trobar un punt de referència fix i ferm al qual puguin tornar davant de les possibles dificultats que trobin al llarg de la vida. Que l'experiència positiva d'aquests dies ens permeti continuar educant els nostres fills acompanyats per la consolació.»

Tortosa

Congrés Internacional de les AMPA de la Consolació

■ La trobada s'emmarcava en el 150è aniversari de la fundació de la congregació

TORTOSA.— Amb motiu del 150è aniversari de la fundació de la Congregació de Germanes de Nostra Senyora de la Consolació, aquestes religioses duen a terme una forta «revolució» dins de la congregació i dels dife-

rents ministeris que serveixen. Els dies 5 i 6 d'abril van ser els dies de les associacions de Mares i Pares d'Alumnes dels col·legis que aquestes religioses tenen per tota la geografia espanyola i també per Amèrica Llatina i Àfrica.

Prop de 200 persones es van reunir al Seminari diocesà de Tortosa per celebrar aquest congrés que portava com a títol «150 anys educant amb la família» i que volia ser un temps de trobada amb les mares i els pares dels infants, adolescents i joves que a l'ombra del carisma de la Consolació que va rebre santa Maria Rosa Molas s'estan educant i formant per «construir la civilització de l'amor» —com Pau VI va definir la fundadora en l'homilia de la seva beatificació.

Madrid, l'Alcora, Onda, Nules, Castelló, Vila-real, Ciutadella, Reus, Tortosa, Borriana, Caravaca, Espinardo, Múrcia, Villacañas, Quintanar de la Orden, Benicarló i Vinaròs eren els punts d'origen dels participants.

La presència dels pares de fora de la península es va suplir amb unes presentacions en *power-point* dels centres i de l'obra que les germanes de la Consolació i els qui col·laboren amb elles hi duen a terme. Venèçuela, Mèxic, el Brasil, Safanè... i Burkina Faso s'hi van fer presents. De tots, aquest darrer va ser el més impactant. En presentar l'envergadura de l'obra, els recursos de què disposen i la il·lusió amb què treballen es va crear un clima d'expectació, d'impacte i d'emoció que va arrencar un fort aplaudiment entre els presents. Per donar-ne només una idea: 306 alumnes són instruïts per una religiosa i 5 professors!

La mare general, Emília Sebastià, acompanyada per la germana encarregada del congrés, Milagro Gómez, el president de l'AMPA de Tortosa i el del Col·legi de Castelló va donar la benvinguda a tothom i van animar a continuar vivint i impulsant el carisma propi de Maria Rosa Molas dins de l'educació, àmbit en el qual les germanes treballen des de l'inici de la



Un gran nombre de pares i mares d'alumnes van participar en el congrés.

congregació i en el qual sempre han volgut treballar amb els pares dels alumnes, ja que és l'única manera com ells poden assumir i rebre una bona formació.

El congrés es va estructurar en tres ponències: la primera va ser presentada per la Gna. Mercedes Onieba, 150 anys educant, en la qual feia un repàs per la història de la congregació i el seu estil d'educació. La professora Immaculada Borillo va parlar sota el títol *A l'alçada de la sana il·lustració de l'època*, en la qual va intentar actualitzar la missió de l'educació sota el carisma de la Consolació. El pedagog Josep Otón va centrar el seu discurs en el tema *Família i escola: respostes i expectatives*. Davant de la nova situació en què ens trobem, sempre canviant, es va preguntar quina és la missió de l'escola i de la família per impulsar una sana educació i una veritable formació humana dels fills i alumnes.

L'experiència del congrés continuava als passadissos del Seminari, als menjadors i a les habitacions. Era el moment de les salutacions, de les presentacions, dels intercanvis, de les inquietuds i de les propostes que de ben segur han amarat a fons en els cors dels pares i de les germanes que van gaudir amb intensitat de la vigoria d'aquests dos dies.

La nit del dissabte va ser una vetlla homenatge a santa Maria Rosa Molas. Era un musical que presentava la història de la fundadora mentre que enmig dels diferents quadres es presentaven uns testimonis sobre l'impacte del carisma de Maria Rosa Molas per a la vida cristiana i familiar de les persones. Uns avis, uns pares, uns fills, uns exalumnes, van descriure la seva experiència personal com a cooperadors i acollidors del carisma que les germanes i les seves obres escampen arreu del món.

Diumenge va ser el dia de la Ruta de Maria Rosa Molas. Des del Seminari, a peu, en diversos grups, es va seguir el camí que la santa fundadora va fer per la ciutat, fins arribar a l'església de la casa mare de la congregació, on hi ha el sepulcre de la santa. Allí es va celebrar l'Eucaristia, presidida pel vicari general de la diòcesi, Mn. Josep-Lluís Arín, que va comentar el passatge evangèlic dels d'Emmaús aplicant-lo a la història de Maria Rosa Molas i a la congregació, i va animar a continuar-lo a les germanes i a tots els qui ara participen i viuen en aquest carisma.

En tornar al Seminari es va dinar i el comiat va tenir un gust d'agredolç: l'alegria d'haver compartit i viscut tantes coses en poc temps i l'amargor d'haver d'acomiar-se d'aquella experiència tan positiva.

Víctor-Manuel Cardona



CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

☎ Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Rogier de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104



Auxiliars de geriatría

Organització d'assistència
necessita auxiliars de
geriatria o similars, amb
titulació, per a feines
domiciliàries.

Edat de 25 a 55 anys.
Dona/home.

Tel. **932 453 758** de 10 a 14
i de 17 a 19 hores.

Lleida

El Servei de Colònies de Vacances celebra 50 anys

■ El bisbe Xavier Salinas va presidir un acte acadèmic i musical al paranimf de l'Acadèmia Mariana

LLEIDA.— El 2 d'abril va tenir lloc al paranimf de l'Acadèmia Mariana de Lleida un acte acadèmic i musical, presidit pel bisbe Xavier Salinas, per tal de commemorar el 50è aniversari del Servei de Colònies de Vacances (SCV).

Davant d'un nombrós públic, format en bona part per antics directius de l'entitat i monitors, va obrir el torn de parlaments la presidenta de la Fundació Verge Blanca, Paquita Arturo. Ho va fer amb paraules d'agraïment per tots els que han fet possible aquests cinquanta anys del SCV; molt especialment va fer-ho en la persona de Francesc Terès, present en l'acte i que n'ha estat president durant 40 anys. «Celebrar aniversaris vol dir celebrar vida», va dir la presidenta, referint-se a un viu i actiu Servei de Colònies de Vacances de Lleida.

L'actual president, Josep Fernández, va fer tot seguit una breu presentació dels actes previstos per al cinquantenari. El primer d'ells va tenir lloc la tarda del dissabte 5 d'abril al teatre de l'Acadèmia Mariana, amb un espectacle de titelles i xocolatada per a la mainada, amb la participació de més de 300 infants.

Fernández va destacar en la seva inter-

Josep Manel Prada



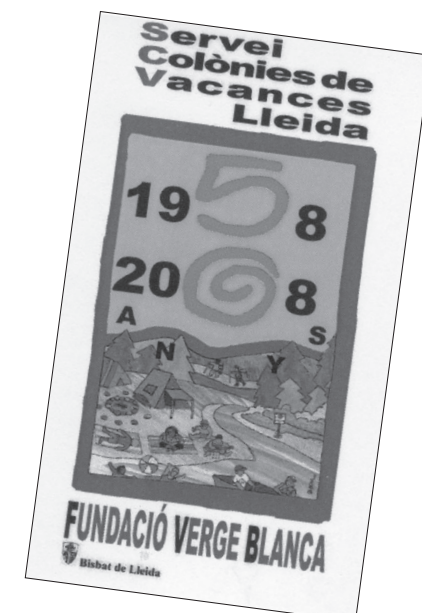
El bisbe Xavier Salinas va presidir l'acte commemoratiu.

vençió la realitat actual del Servei, en un temps diferent i amb noves formes i recursos, com les trobades i colònies familiars entre d'altres, «però sempre amb el prisma dels valors evangèlics que inspiren la nostra acció», va dir, per recordar tot seguit Mn. Ramon Freixes, traspassat fa quatre mesos. «Ell va començar aquesta tasca fa cinquanta anys, amb moltes altres persones, organitzant l'any 1958 la primera colònia de vacances per a infants.»

Tot seguit, el director general de la Fundació Pere Tarrés, Oriol Pujol, va iniciar la presentació de l'obra *Cent anys*

de colònies de vacances a Catalunya (1893-1993), que en paraules seves és tota una «obra de referència». Pujol va destacar la importància que en aquesta obra, en tres volums i més de mil pàgines, es dona al SCV de Lleida, amb referències als seus orígens a Ulldemolins, a les colònies del Seminari d'Estiu de Vilaller, al campament Montsant o a l'Escola de Monitors. Oriol Pujol va definir les colònies com a «escoles de ciutadania i valors» i com una «semblança a les benaurances».

També va prendre la paraula el secretari de l'Escola Cristiana de Catalunya i consi-



liari de la Fundació Pere Tarrés, el jesuïta Enric Puig, coautor de l'obra juntament amb Josep M. Vila, que no va poder assistir a l'acte. Puig va dir que calia fer la presentació d'aquesta obra a Lleida, «on les colònies han tingut un gran protagonisme, que és prou evident en el llibre, en el qual s'ha treballat durant dotze anys».

Va clausurar l'acte el bisbe Xavier Salinas, amb paraules d'agraïment per aquests 50 anys de servei als infants i joves, i va encoratjar el SCV i la Fundació Verge Blanca a seguir en aquest servei a l'Església, des del camp de l'educació en el lleure.

L'acte va tenir un final festiu i musical amb l'actuació de la Coral l'Estel del Cercle de Belles Arts, dirigida per Gemma M. Naranjo. Els cantaires van interpretar cançons tradicionals de colònies com *Pujarem dalt dels cims* o el clàssic *Kumbaià*, que va fer vibrar d'emoció el públic, que es va afegir espontàniament a la coral.

Jordi Curcó

Homenatge a les Filles de la Caritat

Josep Manel Prada



Marina Geli va lliurar una placa de reconeixement a la provincial de les Filles de la Caritat.

LLEIDA.— El dia 28 de març, a la sala d'actes de la Facultat de Medicina de Lleida, va tenir lloc un homenatge de l'Hospital de Santa Maria a les Filles de la Caritat presidit per la consellera de Salut, Marina Geli, i l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, en reconeixement als 216 anys de servei de les religioses a aquest centre hospitalari. A l'acte va assistir la provincial, sor Maria Cruz Arbeloa, i les vuit religioses que formaven la comunitat de l'Hospital, amb la seva superiora, sor Àngela Blàzquez, així com Mn. Ramon Galceran, capellà del centre hospitalari.

van veure obligades el mes de maig del 2007 a traslladar-se a un pis de la Rambla d'Aragó, n. 16, de Lleida, cedit pel Col·legi de Metges i ubicat en un immoble vora el Palau episcopal.

Amb aquesta marxa de les Filles de la Caritat de l'Hospital de Santa Maria es tancava una llarga història de 216 anys de servei fidel i abnegat de les religioses de sant Vicenç de Paül. Va ser el 13 d'abril de l'any 1792, quan van arribar a Lleida les primeres Filles de la Caritat responenent a la petició que els va fer aleshores el bisbe Geroni M. Torres, per tal de fundar casa a

La provincial va rebre una placa de reconeixement de mans de la consellera, que les religioses van agrair, tot i que la provincial va dir: «Ho fem tot per Déu i els germans.»

La comunitat de religioses, per diverses circumstàncies entre elles el mal estat de les dependències on havien viscut durant 79 anys, es

Lleida i fer-se càrrec de l'atenció dels malalts de l'Hospital de Santa Maria, avui seu de l'IEI. La fundació de Lleida va ser la primera de tot Catalunya d'aquest institut religiós femení.

216 anys després les religioses ja no són en aquest Hospital de Santa Maria, tot i que algunes encara hi pugen cada dia a exercir el seu ministeri de caritat. Aquesta presència hospitalària i de servei als ma-

lalts, pobres i necessitats, ha estat una constant de les Filles de la Caritat envers Lleida i els seus ciutadans. Encara avui una trentena d'elles, distribuïdes en tres comunitats (Llar de Sant Josep, Residència Terra Ferma i Santa Maria), continuen exercint de cristianes fins al moll de l'os, en l'activisme del manament de l'amor i fidels al carisma del seu fundador, sant Vicenç de Paül. (J.C.)



PELEGRINATGE AL SANTUARI MARIÀ REINA DE LA PAU A MEDJUGORJE (BÒSNIA)

En el 27è aniversari de les aparicions de la Mare de Déu.

Data: del 22 al 29 de juny.
Barcelona-Dubrovnik amb avió.

Preu 750 euros (inclou vols, allotjament amb pensió completa, assegurança de viatge, trasllats a l'aeroport, guia espiritual). Els sacerdots que puguin acompanyar els pelegrinatges són convidats.

Reserves: Tel. 676 059 594.

Més informació: www.mensajerosdelareinadelapaz.org i www.medjugorje.es

Vic

Manresa acull la X Trobada de parròquies jesuïtes

■ Unes 80 persones van analitzar els continguts de la 35a congregació general

MANRESA.— De l'11 al 13 d'abril, la Cova de Sant Ignasi de Manresa va acollir la X Trobada Interprovincial de parròquies jesuïtes. En aquesta ocasió, no només hi van participar laics i jesuïtes de les províncies espanyoles (Aragó, Bètica, Castella, Loiola i Tarraconense) sinó que també hi van acudir delegats d'Itàlia i Portugal.

La trobada, que va aplegar unes 80 persones, va analitzar els continguts de la 35a congregació general en relació amb la missió dels jesuïtes a les parròquies i va comptar amb l'assistència de diversos jesuïtes que van participar-hi.

Amb el lema «La missió i la col·laboració amb els laics», la trobada va comptar amb ponències de Lluís Magriñà, s.j., (que a partir del proper mes de juny serà el nou provincial dels Jesuïtes de Catalunya), que va parlar de *La missió a la llum de la CG 35*, i de José Juan Romero, s.j., amb la ponència *La col·laboració amb els laics*.

A la CG 35 van participar 50 electors que treballen o han treballat en parròquies en diversos contextos i cultures, entre ells el nou general, el P. Adolfo Nicolás Pachón, s.j., que, durant quatre anys (2000-2004) va realitzar apostolat en un context parroquial a Filipines.

Aquests 50 electors van escriure un missatge al total de 4.000 jesuïtes que actualment treballen en l'àmbit parroquial, atenent, entre d'altres, les 2.000 parròquies jesuïtes que existeixen al món. En aquest missatge assenyalen el repte de no esperar que la gent arribi a les parròquies, sinó la necessitat de sortir a la trobada, especialment de sectors com els joves o els col·lectius més desfavorits.

Igualment, assenyalen: «Com a part del nostre apostolat parroquial assumim els objectius de l'Església local, formant xar-

xes amb altres jesuïtes en diversos apostolats, així com altres moviments civils i eclesials.» I finalment afirmen el seu compromís per assumir les noves llums i coneixements de la CG 35.

Uns 100 jesuïtes treballen avui a Espanya, Itàlia i Portugal en 55 parròquies que pertanyen a la Companyia. A més, 60



Foto de família dels participants a la trobada.

jesuïtes col·laboren en 40 parròquies més que els han estat «encomanades» o en parròquies alienes on presten serveis especials. Les parròquies de la Companyia de Jesús accentuen, a més del treball parroquial comú: el seu compromís amb la justícia i la reconciliació, fomentar el coneixement i la pràctica dels exercicis espirituals, conrear l'obertura al diàleg ecumènic i interreligiós, la voluntat d'arribar als cristians allunyats i als no creients, promoure la participació i el lideratge dels laics, i difondre una cultura de la solidaritat que transcendeixi els límits de la parròquia.

La trobada, que se celebra cada dos anys, va ser organitzada per la Comissió Interprovincial de parròquies jesuïtes. (C.C.)

El bisbat presenta l'estadística sacramental del 2007

VIC.— El bisbat de Vic, mitjançant la seva Secretaria General i Cancelleria, presenta a la Secretaria d'Estat de la Santa Seu les dades de l'estadística de la població assignada al territori del bisbat, corresponent a les comarques d'Osona i el Ripollès, Bages i Anoia, a més de part del Vallès Oriental o de la Selva. Com a servei ministerial es compta amb 2 bisbes residents: el titular, Romà Casanova, i el bisbe emèrit, Josep M. Guix i Ferreres. Al bisbat de Vic hi resideixen 192 preveres, amb diferents càrrecs i responsabilitats en el si de l'Església, a més de 8 diaques que exerceixen el seu servei pastoral. A més, cal comptar amb la vida religiosa: 19 instituts masculins de vida consagrada, així com 74 congregacions femenines de vida consagrada, que ofereixen el seu servei tant en monestirs, convents, col·legis i comunitats diverses; i una comunitat mixta d'associació religiosa. (J.C.S.)

URGELL

La diòcesi peregrina a Nevers i Paray-le-Monial

LA SEU D'URGELL.— Dins del marc de la celebració del 150è aniversari de les aparicions de la Mare de Déu de Lourdes a santa Bernadeta, l'Hospitalitat de Lourdes del bisbat d'Urgell va peregrinar a Nevers els dies 4, 5 i 6 d'abril.

Presidits pel bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, un grup de pelegrins de la diòcesi i dels pobles veïns de la diòcesi de Solsona van visitar i pregar davant de la sepultura de santa Bernadeta. Cal recordar que després de les aparicions

(1858), Bernadeta va ingressar a l'hospici de les Germanes de la Caritat, de Lourdes, i des d'allí, l'any 1866, es va traslladar a Nevers, casa general de la congregació. Bernadeta hi va viure com a religiosa fins al dia de la seva mort.

Tots els participants van valorar molt positivament aquest pelegrinatge, pel fet d'haver pogut completar el camí de seguiment de les petjades de santa Bernadeta, iniciat a Lourdes. Especialment

emotiva va ser l'Eucaristia celebrada a la mateixa habitació, avui convertida en capella, on moria santament Bernadeta el dia 16 d'abril del 1879.

La tarda del dissabte dia 5 es va



aprofitar per visitar Paray-le-Monial, ciutat-santuari de França, on Jesús es va aparèixer a santa Margarida Maria Alacoque (1647-1690) i li revelà el seu cor ardent d'amor per tota la humanitat i la instauració de la festa del Sagrat Cor de Jesús. També allí, a la capella de St. Claude i la Colombière, pare jesuïta, confessor de santa Margarida Maria, s'hi va celebrar l'Eucaristia. (D.C.)



Us recordem que la rifa 2008 de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana està en marxa!

Demana el teu talonari a l'oficina de l'Associació, telèfon 934 092 700

PREMIS DEL SORTEIG 2008:

1r premi: un cotxe Citroën C2 1.1 Furio, amb aire condicionat, ràdio cd mp3 i pintura metal·litzada.

2n premi: dues places per a un viatge a Terra Santa (període del viatge durant l'any 2008).

3r premi: val per 300 euros en compres en un centre comercial de la ciutat de Barcelona.

Premi especial: 3.000 euros per als compradors d'un talonari sencer.

BASES DEL SORTEIG:

- Entraran en el sorteig tots els talonaris enviats als venedors.
- No entraran en el sorteig els talonaris emesos per l'Associació no enviats als seus venedors.
- No entraran en el sorteig els talonaris retornats abans de les 12 hores del dia del sorteig.
- No entraran en el sorteig els talonaris no retornats i no venuts o no pagats abans de les 12 hores del dia del sorteig.
- El sorteig se celebrarà d'acord amb l'ordre establert tradicionalment: 1) unitats, 2) desenes, 3) centenes, 4) unitats de miler i 5) desenes de miler. Si el número sortint no existeix, es repetirà el procés.
- No entraran en el sorteig els números no venuts abans de les 12 hores del dia del sorteig, venuts però no ingressats als dos comptes de l'Associació que són: "la Caixa" 2100 1334 91 0200076078 i Caixa Penedès 2081 0100 12 3300010800.
- El sorteig se celebrarà davant notari el dia 17 de juliol, a les 17 hores a la sala de juntes de l'Associació. S'hi pot assistir.
- Els premis caducaran als 3 mesos del dia del sorteig —de data a data.
- L'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana publicarà els números premiats en el setmanari *Catalunya Cristiana* i es comunicaran a tots els venedors.

Tarragona

La catedral acull una celebració de la litúrgia grecocatòlica de ritu bizantí

■ La celebració va ser oficiada pel P. Manuel Nin, rector del Col·legi Grec de Roma

TARRAGONA.— La catedral de Tarragona va acollir la tarda del divendres dia 11 d'abril la celebració de la divina litúrgia grecocatòlica de ritu bizantí, presidida per l'arquebisbe metropolità i primate, Mons. Jaume Pujol Balcells, i oficiada per l'arximandrita reverend P. Manuel Nin, rector del Col·legi Grec de Sant Atanasi de la ciutat de Roma. La singular celebració, que s'inscriu dins de l'Any Jubilar de sant Fructuós, va ser seguida per un nodrit grup de fidels.



Davant de l'altar major es va improvisar un iconostasi.



L'arquebisbe Jaume Pujol va presidir la celebració.

El P. Manuel Nin, oriünd del Vendrell, és monjo de Montserrat i, abans d'iniciar-se l'ofici religiós, va explicar el sentit de la missa segons la litúrgia de sant Joan Crisòstom. Davant de l'altar major de la catedral tarragonina es va improvisar un iconostasi que recordava el marc propi de les celebracions a les esglésies grecocatòliques, amb cants interpretats pels diaques i el cor del Col·legi Grec de Roma. Cal remarcar que la particularitat de la cerimònia religiosa va venir donada pel fet de celebrar-se en llengua catalana, mentre que els cants van ser cantats en grec, seguint el costum que la caracteritza.

L'ofici es va dividir en tres parts. En la primera, es van preparar els dons de la consagració: el pa i el vi. En la segona part es fa la proclamació de la paraula del Senyor i en la tercera hi ha la consagració, de manera semblant a la del ritu llatí, a més de combregar, el poble, amb les dues espècies.

Tarragona, servidora de la unitat

En l'homilia l'arquebisbe Jaume Pujol va recordar la vocació apostòlica de l'Església de Tarragona, que conserva la venerable tradició de ser punt de predicació de l'apòstol Pau, la qual va donar prompte els seus fruits «amb el martiri dels nostres sants» i és per això que «l'anomenem *ecclesia Pauli, sedes Fructuosi*». Posteriorment el prelat va dir que són aquestes les condicions que fan que «en els nostres dies, aquesta Església

de Tarraco vulgui donar encara testimoni de la Resurrecció del Senyor, es vulgui presentar davant del món, com Fructuós, no adorant els seus ídols, sinó el Senyor de la Glòria. Vulgui ser servidora de la unitat, de la comunió eclesial, de la caritat que el Crist ens ha donat. I la seva primacia sigui una primacia de servei i de comunió».

Tot recordant la pregària de l'Any Jubilar, «Convoqueu la vostra Església, estesa de l'orient fins a l'occident, en la unitat i conforteu-la en el seu pelegrinatge vers el Regne», l'arquebisbe Jaume va exhortar en aquest sentit a la pregària. Fent una mirada enrere, el prelat tarragoní va dir que al segle III «l'Església és encara indivisa i Fructuós, en l'hora suprema del seu martiri, intercedia per tota l'Església que patia persecució i martiri tant a l'occident com a l'orient. Aquesta, l'Església, en el cor de Déu Pare és una, ja que per Ell tots som els seus fills. Som nosaltres que l'hem dividit, que hem esquinçat la túnica inconsútil de Crist. Vet aquí que allò que no van fer els qui executaven el Senyor ho ha fet la feblesa dels cristians, que no hem sabut mantenir-nos en aquella unitat que el Senyor va demanar al Pare el dia abans del seu lliurament».

Ja a les acaballes de l'homilia, Mons. Jaume Pujol va incidir en l'esperit que anima l'Any Jubilar, en el qual es concreten projectes de solidaritat destinats a ajudar les Esglésies germanes de l'orient.

Cal ressaltar que, prèviament a la cele-

bració, els membres del Col·legi Grec, encapçalats pel P. Nin, van visitar el Palau arquebisbal per tal de saludar l'arquebisbe Jaume Pujol, el qual els va acollir amb mostres d'afecte i va departir una bona

estona amb ells. Els va convidar a visitar el palau i els va mostrar la icona dels Sants Màrtirs que es venera a la capella.

Text i fotos: Joan Boronat



Tibidabo.us informa



121ª Romeria del Ram

Diumenge dia 4 de maig 2008

A les 9,30 h. Pujada a peu al Cim del Tibidabo des de la Plaça de Vallvidrera.

A les 10,30 h. Acol·lida dels Romers a l'Ermida.

A les 11 h. Ofrena Floral al Sagrat Cor de Jesús a l'Ermida Primitiva fins a les 14 hores. (Es proporcionaran rams per la ofrena).

A les 13 h. **Celebració Eucarística** i ofrena del Tradicional Ram a l'Ermida Primitiva.



Noces d'Argent Matrimonials

Dissabte 26 d'abril 2008

Trobada i Convivència dels matrimonis, que fa vint-i-cinc anys, es van casar en el Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo, acompanyats dels seus fills i familiars.



Any Jubilar a Tarragona

Dissabte dia 10 de maig a les 9 h. (Carrer Rocafort, 42) Sortida a Tarragona amb motiu de l'Any Jubilar.

Per informació: tel. 934 175 686. Viatges Magister, 934 879 423.



Festa de Maria Auxiliadora

La tradicional processó de Maria Auxiliadora pel cim del Tibidabo tindrà lloc el dissabte dia 24 de maig a les 9 de la nit. **Celebració Eucarística** i a continuació la processó.

Durant tot el mes de maig a les 18 hores:

Sant Rosari, mes de Maria, Vespres i Benedicció Eucarística.



Adoració Perpètua

Dia i nit el Santíssim està exposat, sense interrupció, a la Capella de l'Adoració Perpètua. Us invitem a que perticipeu una hora al mes. Truqueu al telèfon: 934 175 686.



Il·luminació del Temple

Hi ha persones que col·laboren perquè el Temple estigui il·luminat totes les nits. Tu també pots contribuir a fer possible aquesta realitat. Envia el teu donatiu al Temple del Sagrat Cor de Jesús del Cim del Tibidabo.

El cardenal Martínez Sistach farà una conferència al Círcol de Reus

REUS.— El Círcol de Reus ha convidat l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, a pronunciar una conferència el dilluns dia 28 d'abril, a les 20.15 hores, a la seu de l'entitat, de la plaça Prim número 4. El prelat dissertarà sobre *La presència dels cristians en la societat* i l'acte és obert al públic en general. Posteriorment es farà un sopar, acompanyat de col·loqui. Les persones interessades a assistir-hi poden fer la corresponent reserva trucant al telèfon 977 322 813 (Sra. Meritxell), de 16 a 19 hores. El preu del tiquet és de 18 euros. (J.B.)

Vida Creixent



El consiliari diu...

Ens fem grans

Aquests dies en què he hagut d'estar retirat a causa d'una malaltia han estat una ocasió per pensar. Més pensar, que no pas llegir. Encara que he llegit alguna cosa, em cansava i m'he posat a pensar.

I m'he adonat que em feia gran o, com no es pot dir, m'envellia.

Fer-se gran vol dir anar perdent l'autonomia i anar-se quedant al racó.

Ens hem d'esforçar per no perdre aquestes autonomies. Primer hem de ser persones que ens valguem físicament; que la nostra memòria adquireixi noves maneres de fer i que no deixem d'integrar-nos socialment o que no ens tanquem.

Vida Creixent pot ser un mitjà que ens hi ajudi. Fer el possible per humanitzar i evangelitzar la situació concreta que ens toca viure.

Les persones que ens fem grans hem d'assumir que podem tenir relacions personals significati-

ves, riques d'estimació i de comunicació mútua.

Cada vegada hi ha més gent gran. Molts es dediquen al voluntariat. N'hi ha que van a aules d'extensió universitària, que tenen cura dels néts, etc. Molts altres han descobert Vida Creixent. Voldria proposar unes característiques de la gent gran de Vida Creixent. Començarem per analitzar-ne els trets humans: a) Hi ha més dones que no pas homes. b) Hi ha jubilats que senten un buit i que tenen temps disponible. c) Pertanyen a una mitjana estable en l'escala social. d) El nivell cultural i ideològic tendeix a superar la mitjana. e) La persona gran encara es vol sentir útil. f) El fet de reunir-se en grups, afavoreix viure l'amistat i preparar-se per a l'apostolat.

Els membres de Vida Creixent, davant dels canvis del nostre món, del fet que les organitzacions i les institucions a favor de la gent gran són insuficients i

que les legislacions van retardades, es proposen descobrir els valors propis d'aquesta edat.

És un moviment que té com a característica fonamentar l'amistat, que ens faci créixer l'espiritualitat, i ens animi a l'apostolat de cara als altres, sent testimonis de la nostra fe.

Per això, hem de descobrir els valors propis d'aquesta edat: a) Hi ha persones tristes o deprimides que viuen ancorades en el passat amb incertesa de futur. b) N'hi ha que accepten la nova realitat amb serenitat i equilibri obertes als altres. c) N'hi ha que la seva espiritualitat és adulta i es mantenen esperançats, alegres i entusiastes. S'han posat en mans de Déu i han fet de la seva vida un servei al proïsme.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

Bisbat de Girona

XVII Trobada Diocesana de Vida Creixent a Besalú

El 9 d'abril passat, a l'església romànica del monestir benedictí de Sant Pere de Besalú (la Garrotxa) es va celebrar la XVII Trobada Diocesana de Vida Creixent.

L'Eucaristia fou presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Carles Soler i Perdigó, que en l'homilia va remarcar que Jesús ressuscitat s'ha donat a nosaltres com a pa de vida. «Gràcies a l'Eucaristia tenim part en la vida de fills de Déu. Hem d'acollir la vida del ressuscitat en nosaltres i l'hem de comunicar als qui ens envolten. La gent gran hem d'estimar el positiu, sent sembradors de vida.»

Amb la presència de l'alcalde, Lluís Guinó i Subirós, de la regidora, Susanna Pérez, i del coordinador interdiocesà de Catalunya i Balears, Antoni Bosch, van assistir a l'eucaristia més de 525 persones pertanyents als diferents grups del moviment del bisbat acompanyats de molts besaluencs.

Després de l'Eucaristia va tenir lloc l'assemblea ordinària en què van prendre la paraula el president coordinador, Pere Canaleta

i Argemí, el qual va recordar el seu predecessor, Narcís Jacas i Miquel, traspassat recentment a la casa del Pare. «Estic segur que en Narcís, en esperit, està entre nosaltres.» Va felicitar els trenta anys de ministeri sacerdotal a Mn. Joan Barbures. Va destacar l'església mil·lenària i les nombroses celebracions importants que hi han tingut lloc. «En el decurs del temps, en una pedra de travertí d'aquestes hi figurarà esculpida la data del dia 9 d'abril de 2008, Trobada Diocesana de Vida Creixent».

En la seva intervenció va agrair a l'ajuntament, a la parròquia, i a tots els assistents la implicació, l'entusiasme i l'assistència. «Sense vosaltres això no fóra possible.»

També van prendre la paraula, el consiliari de la interdiocesana, Mn. Jaume Serrano; el coordinador interdiocesà, Antoni Bosch; Josep Lluís Fernández, membre fundador del moviment; la representant del consell parroquial de Besalú, Anna M. Gamero; el representant dels nous grups, Josep Juli de Pineda de Mar; l'alcalde de Besalú, Lluís Guinó, i el consiliari del bisbat, Mn. Ramon Oller i, a continuació, tothom va cantar l'himne de Vida Creixent.

Tot seguit hi va haver un dinar de germanor al poliesportiu, al qual van assistir 492 persones i, després del dinar, un grup va amenitzar la trobada amb un recital de cants i poesies. L'acte va cloure amb el cant *És l'hora dels adéus*, i amb el desig de retrobar-nos en la Trobada Interdiocesana del 14 de maig a Montserrat.

Corderet

DIMECRES I DIJOUS, 14-15 MAIG 2008

XXII TROBADA INTERDIOCESANA DE

**VIDA CREIXENT
A MONTSERRAT**

"Santa Maria, preguen per nosaltres"



**INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS,
ADRECEU-VOS ALS COORDINADORS DE:**

- ✓Barcelona: 934 122 120;
- ✓Girona: 972 861 073;
- ✓Lleida: 615 447 730;
- ✓Mallorca: 971 270 219;
- ✓Menorca: 971 370 020;
- ✓Solsona: 973 531 019;
- ✓Tarragona: 977 328 147;
- ✓Tortosa: 977 441 405;
- ✓Urgell: 973 352 913;
- ✓Vic: 938 513 526.

Agenda

MAIG

Dijous 8: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema IX: *Evangelitzar el món d'avui.*

Dijous 15: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 6. Tema IX: *Evangelitzar el món de hoy.*

XXII Trobada Interdiocesana a Montserrat
Dimecres 14: bisbats de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat, Terrassa, Girona i les Illes. Sortida de la plaça Catalunya, a les 9 hores.
Dijous 15: la resta de bisbats de Catalunya.

Tema del mes

El Regne de Déu

Llavors, Jesús alçà els ulls als seus deixebles i digué: «Feliços els pobres: és vostre el Regne de Déu!»

El Regne de Déu és presentat com el capgirament de la situació actual: la plenitud de Déu espera els qui ara es troben en necessitat.

El tema d'aquest mes ens diu que l'església és un assaig del Regne de Déu, és el poble de Déu en marxa, que es realitza al món.

Però, hem d'estar atents com vivim la nostra fe. Ens diu Soren Kierkegaard en la seva pregària: «No permetis, oh Déu, que aquesta familiaritat nostra amb Tu es dilueixi com una idea fugaç, com el recurs d'un moment o com la seguretat fal·laç d'aquest cor carnal.»

Hi ha un relat molt significatiu de com hem d'estar, de vigilants, en les nostres conductes per no caure en aquest excés de confiança i no diluir la nostra fe: «Al Regne dels Cels, diu el Senyor, passa com a aquell home a qui un dia li donaren una clau molt bonica, la hi van regalar i ell no s'atreu a provar-la, ni demanà què és el que obria, però es va alegrar moltíssim, ja que era una clau preciosa. A poc a poc, sense saber com, la clau anà quedant abandonada en un racó de la butxaca de l'armilla del seu vestit blaumarí més bonic. Però, passà molt de temps i un dia tingué necessitat de la clau, la cercà i no la trobà i el pitjor del cas és que ni tan sols sabia quan l'havia perduda.»

»Al Regne dels Cels, diu el Senyor, de vegades passa una cosa semblant. Hom rep la fe, en forneix en família i en el seu grup, però no l'utilitza per a res, no l'incomoda gens tenir-la, no la posa mai a prova. I una fe que es posseeix d'aquesta manera amb tota seguretat es perd, sense ni tan sols adonar-se de com i quan això passa.»

La nostra gran tasca, de la gent gran, és omplir-nos de Déu. Encara que arribi un moment en què ja no puguem fer certes tasques, n'hi ha una que sempre podrem fer: estimar. I, qui estima, qui sembla bondat, sempre és útil. I, sobretot, es va omplint de Déu, que és Vida per excel·lència. (V.C.)

4 de maig de 2008

42^a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials



***ràdio
estel***

una veu d'Església

Ajuda a difondre la nostra veu

L'esclerosi múltiple és una malaltia neurològica que afecta la substància blanca del sistema nerviós central. Les fibres nervioses són recobertes per una substància denominada mielina i quan aquesta queda destruïda apareixen petites plaques de teixit dur dissemi-

nades, per la qual cosa se l'anomena esclerosi múltiple. Com a conseqüència d'aquest enduriment s'interrompen o es debiliten els impulsos nerviosos transitòriament o de manera definitiva. L'any 1987 un petit grup de persones que patien una malaltia d'aquestes característiques

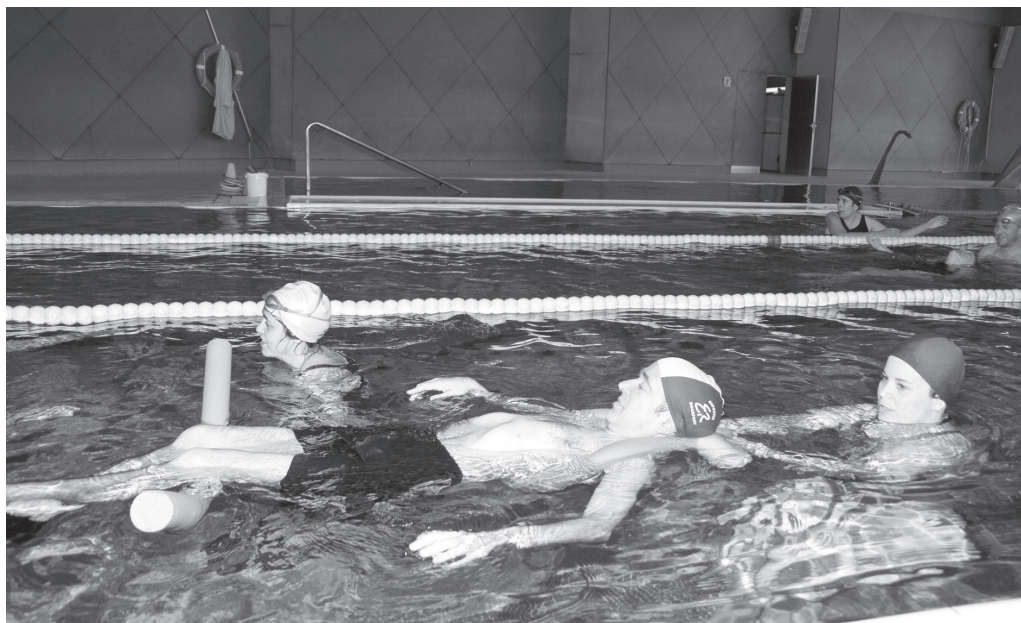
van crear en el districte de Sants-Montjuïc de Barcelona la delegació territorial de l'Associació Espanyola d'Esclerosi Múltiple, amb l'objectiu de millorar la qualitat de vida dels afectats d'esclerosi múltiple i malalties similars. Posteriorment, l'any 1992, es va constituir com Associació La Llar.

La Llar, recuperar forces i il·lusió per afrontar l'esclerosi

■ Aquesta associació ofereix eines als afectats d'esclerosi per poder ser independents

Actualment no existeix cap tractament que curi l'esclerosi múltiple i per tant es continuen les recerques sobre compostos per poder reduir el nombre i la gravetat dels brots que els afectats puguin patir. Per aquest motiu des dels hospitals, en espera d'un tractament eficaç, es recomana que les persones afectades per la malaltia, des del primer brot realitzin una activitat de rehabilitació per poder millorar o bé mantenir la seva capacitat física i així poder evitar el deteriorament físic.

La Llar, fidel als seus objectius, ofereix un munt d'activitats i serveis per millorar la qualitat de vida dels afectats per l'esclerosi múltiple. «L'objectiu principal se centra primordialment en la rehabilitació física, però de fet, treballen diversos aspectes», explica Blas Membrives, president de La Llar. Més específicament, l'associació treballa per evitar l'aïllament social que pot provocar la malaltia, mitjançant un espai on relacionar-se i conservar o mantenir les habilitats físiques i/o mentals de cada persona afectada. La malaltia afecta els malalts de tal manera que aquests no poden realitzar allò que anteriorment feien ja que presenten una sèrie de dificultats (fragilitat a les extremitats superiors i inferiors, problemes visuals, de l'equilibri i d'incontinència). Per poder realitzar-les activitats necessiten l'ajuda d'una tercera persona i sense ella els seria impossible poder portar a terme l'acció. Sovint, quan l'estat físic empitjora a causa del seu caràcter degeneratiu, els afectats es veuen també amb la necessitat d'utilitzar un aparell



La Llar promou l'exercici físic per combatre l'esclerosi.

ortopèdic. «Són moltes les ocasions en què les persones que pateixen esclerosi múltiple psicològicament s'ensorren», apunta Blas Membrives, «els malalts són conscients de tot el que els va passant i fins on pot arribar la seva salut: tetraplegia, no poder parlar».

Ben aviat, un centre de dia

La Llar ha desenvolupat al llarg dels seus més de 20 anys d'existència una sèrie de programes i activitats encaminades a millorar la qualitat de vida dels malalts d'esclerosi múltiple. Així, La Llar ofereix informació i assessorament mèdic, mitjançant contacte amb neuròlegs, psicòlegs, uròlegs, fisioterapeutes, treballadors socials... Sovint el fet de no saber com evolucionarà la malaltia fa que els

afectats es preocupin i pateixin encara més.

També existeix un telèfon directe d'atenció als malalts d'esclerosi múltiple i malalties similars, informació per correspondència i un programa de visites a domicili. La Llar ofereix, a més, l'oportunitat de rebre els beneficis de l'acupuntura, logopèdia o teràpies de grup. «Les teràpies de grup permeten als nostres socis posar en comú les seves inquietuds i dificultats», observa el president de l'associació, «consisteix a facilitar al pacient les eines psíquiques necessàries per afavorir l'adaptació a la discapacitat i així contribuir al seu benestar bio-psico-social i en la millora de la seva qualitat de vida». Des d'un punt de vista físic, els afectats per la malaltia poden gaudir de sessions de fisioteràpia, de quiromassat-

ge, ioga o piscina. Finalment en una vesant més lúdica l'associació organitza excursions i tallers de ceràmica i de pintura. L'objectiu d'aquests tallers és permetre als seus socis una mobilitat manual i un bon desenvolupament de la creativitat, de la imaginació, de l'autoestima, i que oblidin a més per uns moments els problemes que pateixen.

Tot i que els inicis no van ser gens fàcils, ja que no es rebia cap suport econòmic, l'esperit i les ganes de treballar no van impedir que aquest petit grup de persones continuessin la seva tasca i esdevingués un grup molt més nombrós i alhora reconegut per moltes entitats. «Amb el pas dels anys, això ha canviat i actualment som més de 200 socis; ara la nostra infraestructura no és la mateixa. A causa de l'elevat nombre de persones que diàriament vénen a participar ens vam veure en l'obligació de traslladar-nos a un local més gran», explica el president.

La tasca realitzada ha suposat per a La Llar ser declarada d'utilitat pública. També ha rebut diversos premis, entre ells la Medalla d'Honor de la Ciutat de Barcelona (2007). Diàriament s'assisteixen més de trenta persones, per la qual cosa el nou local actual també ha quedat petit. «L'administració coneix aquesta situació i ja s'està treballant perquè La Llar construeixi un centre de dia per a persones que pateixen una malaltia de caràcter degeneratiu i així poder continuar treballant en millors condicions», apunta Blas Membrive, mirant cap a un futur no gaire llunyà.

Mónica García

**ASSOCIACIÓ
CATALANA «LA LLAR»
DE L'AFECTAT
D'ESCLEROSI MÚLTIPLE**
C/ LEIVA, 39-43, BAIXOS
TEL. 934 249 567
FAX 932 289 017
www.lallar.org
lallar@lallar.org

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

La Fundació Deixalles celebra el seu vintè aniversari

■ Ha publicat un llibret titulat «Vint anys recollint pel canvi»

PALMA DE MALLORCA.— La Fundació Deixalles ha celebrat el seu vintè aniversari amb una publicació on es fa memòria de les persones que han passat per la institució i dels valors que l'han sustentada des del 1988. El llibret, que du per títol *Vint anys recollint pel canvi*, ofereix als lectors una petita eina per conèixer

els trets principals que han ajudat a configurar el que avui és la rica i complexa estructura i realitat de la Fundació Deixalles. També reconeix el valor de la tasca de parròquies, empreses, administracions, col·legis, institucions i particulars que han estat actors significatius d'aquests vint anys de camí.

La Fundació Deixalles és una entitat sense ànim de lucre constituïda l'any 1986 per iniciativa de la Delegació d'Acció Social del bisbat i de la PIMEM. Aquestes organitzacions van constituir el Patronat de la Fundació, el qual té com a finalitat la inserció sociolaboral de persones en situació o risc d'exclusió mitjançant la realització d'activitats que permeten desenvolupar itineraris integrats i individualitzats d'inserció.

En aquest context es desenvolupen activitats mediambientals, especialment les relacionades amb la recollida i selecció d'objectes voluminosos de procedència domèstica, la del paper, vidre i envasos i el tractament de cadascuna d'aquestes fraccions per possibilitar-ne la reutilització i reciclatge. Actualment, la Fundació Deixalles compta, a més de la seu central a Palma, amb delegacions a Sóller, Felanitx, Capdepera, Calvià, Eivissa i Inca, entitats que han permès desenvolupar una xarxa social i ecològica.

Una de les característiques de la Fundació ha estat la capacitat de connectar la seva trajectòria amb la de la mateixa societat. Per això, els inicis de l'entitat s'han d'analitzar sota el prisma de la societat mallorquina de fa vint anys. Tal com afirma Demetrio Peña, fundador de Deixalles i de PIMEM, la idea va sorgir dels excedents d'un curset de restauració de mobles

realitzat al Seminari Nou: «Quan vaig veure la quantitat de material que hi havia, i que tot ho havien regalat, no hi havia cap problema a muntar una estructura de vendes. Si ens ho regalaven, no podíem fallar.»

Principis fundacionals

Poc després el bisbat va cedir l'ús de la nau de les antigues vaquerries i es van dividir les funcions. Càritas s'encarregaria de la part social, de les persones que havien de participar en el projecte; i PIMEM, de la vessant comercial i empresarial. Així es van forjar els principis fundacionals: tot procés d'inserció ha de tenir un fi i l'activitat mediambiental ha de ser un compromís participatiu de la societat, una forma pràctica d'entendre l'existència.

El 1990 es va fer la presentació pública en una nau totalment reformada, amb resultats de recollida, tractament de residus i d'inserció laboral assolits. La primera línia que es va engegar remarcava la necessitat de formació en fusteria i electrodomèstics. Al mateix temps, es treballava la necessitat que els productes segueixin criteris de presentació i de qualitat acceptables. Tres anys més tard, la novella empresa té contactes amb projectes europeus on les experiències, criteris i conceptes nous van ser el motor

de rehabilitació, però que necessitaven tornar a adquirir hàbits, costums, aptituds i actituds del món laboral.

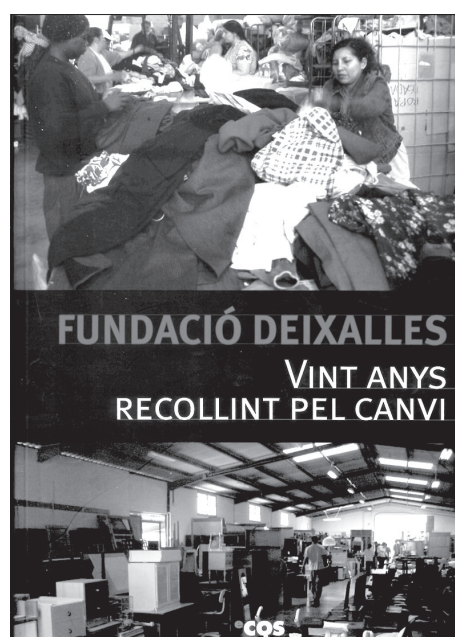
Un dels instruments més importants de la Fundació, per tant, és el Gabinet d'Orientació Laboral (GOL), que s'encarrega d'acompanyar i facilitar la recerca de feina i la inserció. Els usuaris realitzen itineraris personalitzats que inicien en els tallers de recollida i manipulació de residus que desenvolupa Deixalles. En els tallers, les persones reben suport, formació i atenció psicosocial per part d'un equip multidisciplinari, i durant aquest procés reben una beca econòmica. L'activitat als tallers comença amb la recollida i manipulació dels residus. Un cop arribats els materials a Deixalles, els monitors i usuaris en procés d'inserció són els encarregats de fer-ne la classificació als respectius tallers.

Les activitats

La Fundació Deixalles ha estès una immensa xarxa d'activitats que ocupa tota la problemàtica mediambiental i d'inserció laboral de les Illes. La part més visible de la seva feina és la recollida domiciliària de residus voluminosos de procedència domèstica com mobles, electrodomèstics, objectes de decoració... A més, per mitjà de convenis amb els ajuntaments de Sóller i Felanitx es realitza una recollida selectiva de paper, vidre i envasos en generadors singulars o en domicilis particulars.

D'altra banda, l'experiència amb el tractament de la fusta ha servit per crear una xarxa important de fabricació de mobles amb la recuperació de fustes velles, així com un taller de restauració de mobles antics procedents de la recollida domiciliària. Altres materials, com els electrodomèstics o els metalls, també són tractats en algunes delegacions de l'entitat. Tot plegat, conforma una història oberta als reptes més immediats de la societat, sense oblidar les vivències reflectides a la revista del vintè aniversari.

Cristina Sánchez



Portada del llibret commemoratiu.

del que avui és Deixalles.

La Fundació Deixalles va néixer amb la vocació d'oferir un instrument que possibilités treballar processos d'inserció sociolaboral amb persones amb dificultats per accedir al món del treball. D'aquesta manera s'inicia la vessant social del projecte, que preveia un espai on es realitzaven activitats productives que permetien desenvolupar itineraris educatius amb persones que havien passat per processos

Noves campanes per a l'arxiprestat de Tarragona

TARRAGONA.— Amb motiu de l'Any Jubilar de Tarragona —en commemoració del 1.750è aniversari del martiri dels sants Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques—, s'han fos quatre campanes noves per a l'arxiprestat de Tarragona. Aquestes campanes s'han fos a Girona a càrrec de l'empresa Rifer Rocafer.

La campana de l'església de Santa Úrsula del Milà es diu *Santa Maria* i té un pes de 150 kg. *Fructuosa*, en honor a sant Fructuós, és el nom que porta la campana del Serral i té un pes de 550 kg. Aquestes dues campanes van ser beneïdes la Pasqua passada. A la parròquia de Sant Pau de Tarragona també han estrenat campana; es diu *Maria del Claustre* i té un pes de 330 kg.



Dues de les grans protagonistes.

Per la seva banda, la campana de la parròquia de Santa Maria Magdalena del Pont de l'Armentera està dedicada al *Sant Crist* i té un pes de 520 Kg. Aquestes dues últimes seran beneïdes pròximament. (C.C.)

La bona notícia...

Premiada l'Església catòlica a Austràlia

Generalment, sobre el Tercer Món només coneixem la vida martirial que pateixen els missioners i missioneres. Poca informació ens arriba sobre el reconeixement d'alguns governs per la tasca religiosa, cultural i social que desenvolupen les institucions de l'Església. Aquesta constatació i agraïment oficial és un fet i, per tant, una bona notícia. Heus aquí uns exemples pel que fa a Austràlia.

Sor Patricia Rhatigan, que ha dedicat cinquanta anys de la seva vida al servei dels més pobres a les àrees rurals i en les zones més llunyanes de la regió, ha estat condecorada amb la placa oficial de l'Orde d'Austràlia. Sor Patricia pertany a la congregació de les germanes de Sant Joan de Déu, molt conegudes en aquell continent.

Entre els premiats pel govern australià hi ha també Barry James Buckley, dels germans de les Escoles Cristianes a Queensland. Barry James és molt estimat pel seu servei en el sector de la formació. És el director del Nudgee International College des del 1995, institut que ofereix cursos gratuïts d'anglès a estudiants que vénen de l'estranger sense recursos. Finalment, entre els catòlics inclosos en la llista de les condecoracions públiques del govern australià, hi figura també sor Helen Margaret Ryan, premiada per la seva aportació en l'àmbit de la música i animació coral dels joves.

L'Església catòlica australiana està compromesa tradicionalment en obres de caràcter social, com ara hospitals, orfenats, residències i cases de repòs o de rehabilitació. Aquestes obres han merescut sempre la benevolència i estimació per part de la població i de les autoritats civils.

Francesc Gamissans

cultura

Recuperada la música dels Mestres de Capella de Lleida

■ En un concert extraordinari celebrat a la catedral nova lleidatana

LLEIDA.— La catedral nova de Lleida es va omplir de públic la nit del dissabte 29 de març per assistir a un concert extraordinari on es va deixar sentir la música dels Mestres de Capella de Lleida, interpretada pel Petit Cor de la Catedral de Lleida i el Cor d'Adults del Conservatori.

El concert va comptar amb les actuacions solistes de la soprano Yolanda Dolcet, la contralt Montserrat Jove, el tenor Francesc Rodoreda i el baix Carles València. Va acompanyar la interpretació coral el Conjunt Instrumental de l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de Lleida amb Miquel González a l'orgue.

Sota la direcció del canonge Mn. Joaquim Mesalles, mestre de capella de la catedral de Lleida i del Petit Cor de la Catedral, es van poder sentir composicions musicals gairebé inèdites dels Mestres de Capella que va tenir la seu lleidatana al llarg de la seva història. Mn. Mesalles va explicar que l'objectiu del concert era «oferir una àmplia representació de músiques diferents i, sobretot, de música vocal amb la interpretació de peces de música barroca, obres per a orquestra i cor».

Les partitures musicals originals interpretades en aquest concert provenen totes elles de l'Arxiu Capitular de la Catedral de Lleida, un dels més impor-



Josep Manel Prada

El concert va ser tot un èxit.

tants de Catalunya i que conserva un important i poc estudiat fons musical. Cal destacar, entre les peces que es van sentir, una composició per a orgue sol de l'olotí P. Antoni Soler (1729-1783); *Libera me Domini*, a cinc veus i orgue, de J. M. Llorens (1887-1967); l'obra per a laudes *Victima Pasquali*, de Benjamin Calle (1917-1988), canonge provinent de Segòvia que va ser mestre de capella de Lleida; *Simfonia per a orgue i Minuetos per a orquestra i missa en do*, totes dues de Magí Pontí (1815-1881), fill de Manresa que als 17 anys ja era primer organista de la catedral lleidatana.

El concert va cloure amb l'*Himne al*

campanar de Lleida, amb música de Reñé i lletra del poeta Magí Morera. El públic va ovacionar l'actuació tant del cor com de l'orquestra. Mn. Mesalles va rebre la felicitació personal del degà del Capítol i d'altres capitulars que van assistir al concert, així com de Montserrat Parra, tinent d'alcalde i regidora de Cultura de la Paeria, i d'altres autoritats. L'acte va ser organitzat per institucions lleidatanes com ara l'Ajuntament, la Diputació o el departament de Cultura de la Generalitat. Va ser patrocinat pel diari *La Mañana*, de Lleida, amb motiu del seu 70è aniversari.

Jordi Curcó

Primera pedra del futur Museu d'Imatgeria i Religiositat de Lleida

LLEIDA.— El 18 de març passat va tenir lloc l'acte de col·locació de la primera pedra del futur Museu d'Imatgeria Processional i Religiositat Popular de Lleida, impulsat per la Congregació de la Mare de Déu dels Dolors de Lleida.

El vicari general de la diòcesi de Lleida, Mn. Joan R. Ezquerro, va fer la benedicció, acompanyat per diverses autoritats municipals i pel prior seglar de la congregació, Fernando Gracia. En la seva intervenció, el responsable de la congregació va manifestar el seu agraïment a tota la ciutadania per fer possible aquest somni: «Hi havia necessitat de tenir un lloc on exposar tot el nostre patrimoni religiós. Confiem per la Setmana Santa de l'any vinent estigui ja acabat i que la processó dels Dolors del Diumenge de Rams pugui sortir des del museu.»



Mn. Joan R. Ezquerro va beneir la primera pedra del futur museu.

El terreny, propietat de la congregació i annex a l'Oratori de la Mare de Déu dels Dolors, ubicat al carrer Cavallers, al rovell de l'ou del barri antic de Lleida, havia estat cementiri de congregants. Té una superfície de 1.000 metres quadrats i el seu pressupost és de 540.000 euros.

Al Museu d'Imatgeria Processional i

institucions més antigues de la ciutat, va ser fundada l'any 1724 i des del 1753 té cura de la processó que obre la Setmana Santa de Lleida, la tarda vespre del Diumenge de Rams. Hi prenen part onze confraries i dotze passos en representació dels sets dolors de la Mare de Déu i dels misteris de la passió i mort de Crist. (J.C.)

Castellnou d'Oluges recupera un quadre del 1519

CASTELLNOU D'OLUGES.— Castellnou d'Oluges ha recuperat, encara que sigui en còpia, el quadre amb més valor historicoartístic de la seva església de Sant Pere. És un quadre del 1519 que representa el Calvari, amb Jesús clavat a la creu, la Mare de Déu, Maria Magdalena i sant Joan. El pintor de l'obra és Joanot de Pau, al qual els senyors del castell de Castellnou van encarregar que l'elaborés. El 1897 la pintura va ingressar al Museu Diocesà de Lleida. Ni tan sols els més vells del poble en tenien coneixement, però el van descobrir el 2004 a l'exposició i la publicació *Patrimoni dispers. L'esplendor medieval de la Segarra*. (R.E.)

Poesies

Oferim dues poesies, escrites per subscriptors del nostre setmanari, dedicades a la diada de Sant Jordi i a la Mare de Déu de Montserrat.

Festival de rosas y letras

Festiva primavera,
de santos «Jorges» y leyendas,
nerviosa, coqueta, de verdor vestida,
ornada de flores y rosas,
en jardines, campos,
montes y balcones.

Festiva primavera,
de rituales, cantos y oraciones,
y de mudas rosas exhalando,
efluvios de aromas impalpables
en las venas y arterias urbanas...

Festiva primavera,
de lenguas y de impresas letras
compartiendo artes,
ciencias e ideas sin peleas,
de sabios, humildes y opuestos
[pensamientos

sin voz en silencio reposando,
en rígidos y duros lechos,
en paneles y tenderetes callejeros...

Flujos de pétalos y rosas navegando,
rumbo a las manos de la amada,
y libros y letras liberadas
de sus duros y rígidos lechos...

Jesús Muñoz Gil

Montserrat

Verge bruna, encimbellada,
d'eixos abruptes cimals
que han retallat la ventada...
de romaní entapissats!

Déu Vos Salve, mare aimada,
de somriure amorós,
gireu la vostra mirada
per acollir-nos a tots.

Vostra faç assolellada
de la llum que Vós porteu,
sia per tots estimada
la nostra Mare de Déu.

Montserrat Fernández Simó

BARCELONA.— En el marc de la celebració dels 40 anys de Justícia i Pau de Barcelona, el 28 i 29 de març passat van tenir lloc a Barcelona les tradicionals Jornades Estatals de Justícia i Pau, que enguany han tractat el tema del consumisme

sota el lema: «Arrels culturals, econòmiques i socials del consumisme. És possible una societat no consumista?» Les jornades van ser presentades per Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau de Barcelona, i Isabel Cuenca, presidenta de

la Comissió General de Justícia i Pau d'Espanya. Durant la primera jornada es va debatre sobre el consumisme des dels punts de vista de les arrels culturals i com a conseqüència del desenvolupament econòmic actual.

Justícia i Pau porta a debat la societat consumista

■ Celebració a Barcelona de les jornades estatals de l'ONG catòlica

Amb un gran sentit de l'humor i optimisme Arcadi Oliveres va ser l'encarregat d'abordar el tema que s'està convertint en els darrers temps en un gran problema que afecta tothom. «Si els 6.500 milions de persones del món volguessin consumir tant com ho fem nosaltres, necessitaríem tres planetes terra», va afirmar el president de Justícia i Pau a Barcelona. Cal, doncs, una redistribució dels recursos, ja que «en la mesura que volem tenir més, forcem els altres a tenir menys». A continuació Isabel Cuenca va comparar el treball dels 40 anys de vida de Justícia i Pau a Catalunya amb la paràbola del sembrador. «A Barcelona el sembrador és eficaç i la terra és bona», va apuntar Cuenca, a la llum dels fruits de l'organització.

El Dr. Carles Llinàs, vicedegà de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull, i el Dr. Josep Maria Esquirol, professor titular de la Facultat de Filosofia de la Universitat de Barcelona, van iniciar les ponències referents a les arrels culturals de la societat consumista. Es va destacar la diferència entre consum i consumisme, que va ser definit com una degeneració del consum. També es va fer notar l'extensió del consum en àmbits que fins ara no tenien res a veure amb el consum. Així podem sentir que es diu «consum de cultura o de béns culturals», en lloc de ser objectes d'admiració o estudi. Aquests nous conceptes impliquen, per tant, que qualsevol d'aquests nous consu-

mibles adquireixen les característiques del que s'ha consumit tradicionalment: fugacitat i efimericitat.

«Davant del consumisme fugaç i efímer», va afirmar el Dr. Josep Maria Esquirol, «l'home necessita uns punts de referència estables, com ara els ideals i la religió, que impliquen permanència».

Per la seva banda, el Dr. Rafael Allepuz, president de Justícia i Pau de Lleida i professor titular de la Facultat de Dret i Economia de la Universitat de Lleida; i el Dr. Alfons Barceló, catedràtic de Teoria Econòmica de la Universitat de Barcelona, van donar els seus punts de vista pel que fa al consumisme, l'economia i la globalització. En aquesta segona part de la jornades es va posar l'èmfasi en la falsa relació que s'estableix entre consum, felicitat i llibertat. Allepuz també va observar que «presumir d'estalviador està mal vist», ja que impera una cultura del monetarisme que ens porta a una constant circulació dels diners.



Arcadi Oliveres i Isabel Cuenca van presentar les Jornades.

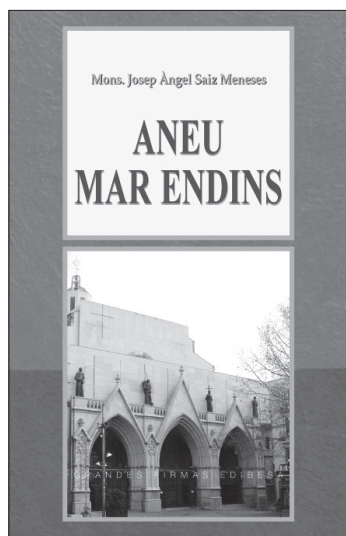
D'aquesta manera «la societat del consum es construeix sobre la mentida, ens obliga a treballar més i més per poder consumir i ens allunya del que és més propi de les persones, com és estar amb la família». Tanmateix Allepuz també va alertar que «els consumidors tenim cada vegada més poder. Com fem servir aquest poder? Ens deixem portar per la tendència o bé el fem servir per reflexionar i poder funcionar d'una altra manera?»

Les jornades estatals de Justícia i Pau es van tancar el matí del dissabte 29 de març amb quatre intervencions més. El Dr. Joaquim Sempere, professor de Teoria Sociològica i Sociologia Mediambiental de la Universitat de Barcelona, i el Dr. Vicent Alcántara, professor d'Economia Aplicada de Universitat Autònoma de Barcelona, van tractar el tema *És possible revertir o corregir profundament el consumisme? Quines són les alternatives i com assolir-les?* Finalment, com a conclusió de la trobada, el Dr. Gaspar Mora, professor de Moral i vicedegà de la Facultat de Teologia de Catalunya, i la Dra. Begoña Roman, professora titular de la Facultat de Filosofia, Universitat de Barcelona, van aprofundir en la necessitat de trobar una ètica per al consum.

Mónica García

Nou llibre del bisbe de Terrassa

TERRASSA.— El 21 d'abril passat es va presentar a la catedral de Terrassa el nou llibre de Mons. Josep Àngel Saiz, titulat *Aneu mar endins* i publicat per Edibesa. Van intervenir en la presentació el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe emèrit de Barcelona, que ha prologat el llibre; Eusebi Cima, membre del consell diocesà d'afers econòmics; Mn. Fidel Catalán, secretari general i canceller del bisbat, i Mn. Emili Marlés, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. El llibre és un recull de les cartes dominicals de Mons. Josep Àngel Saiz durant els tres primers cursos de la vida de la diòcesi. Inclou també les dues catequesis que va pronunciar a la Jornada Mundial de la Joventut de Colònia l'any 2005, així com un índex temàtic de gran utilitat. Els textos van precedits per una



Portada del nou llibre.

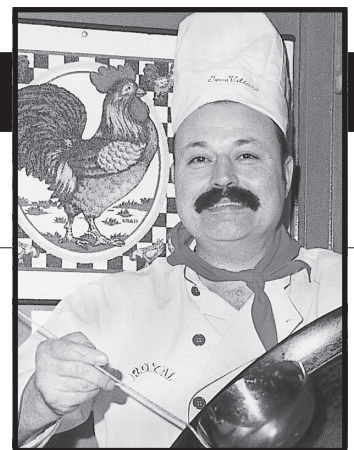
introducció del mateix autor amb referències a la història de la diòcesi i a la primitiva diòcesi d'Ègara.

Com assegura el mateix autor en la introducció, «la bona recepció que tenen les cartes dominicals entre els diocesans ens ha animat ara a publicar-les en forma de llibre». I afegeix: «Es tracta d'escrits breus que recullen la vida diocesana i també temes d'Església universal.» També la litúrgia ocupa un lloc important en la te-

màtica de les cartes. D'altra banda, ocupen el seu lloc escrits de psicologia i pedagogia. «Us convido —afirma Mons. Saiz a la introducció— a resseguir els primers passos d'una Església local que ha començat el seu camí i que malda per anar mar endins en l'inici del tercer mil·lenni.» (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró



Cal gastar el producte més endarrerit

El Raül, el repartidor de verdures, apareix per la porta de la cuina amb la seva alegria habitual entonant una cançó dels anys seixanta. Mentrestant, descarrega, entre altres verdures, dues caixes de tomàquets de pera. El meu ajudant les va posant davant de la càmera, on la temperatura és la més adient per a una òptima conservació.

Quan vaig tenir temps vaig fer una ullada a les verdures i vaig recriminar el meu ajudant perquè no havia posat les verdures de dos dies al davant de les noves. Sempre cal que gastem el producte més endarrerit.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Mor el pintor Josep Verdaguer i Coma

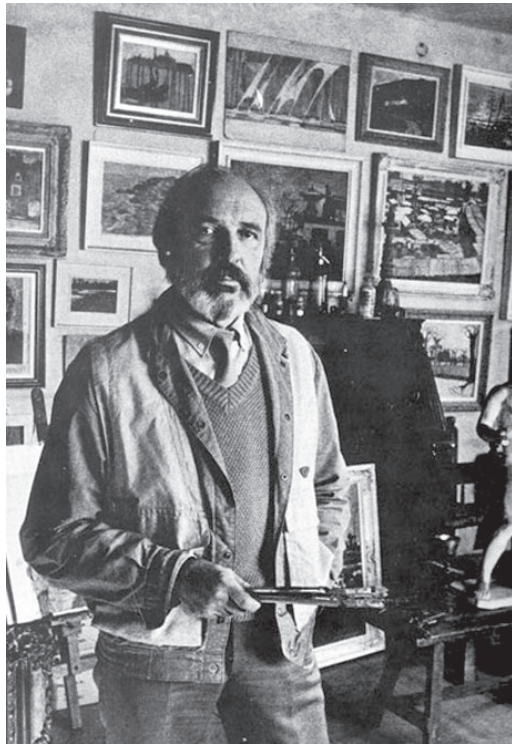
■ És autor dels murals de l'església de Sant Andreu de Palomar, a Barcelona

El cèlebre pintor Josep Verdaguer i Coma va morir el 14 de març passat a Barcelona. Estava a punt de fer vuitanta-cinc anys. Va estar actiu fins als darrers temps en què, ja delicat, especialment després de la mort de la seva esposa, vivia a la Casa Asil de Sant Andreu, una institució modèlica i més que centenària. *El Salí*, com li diem a Sant Andreu, no és llunyà del carrer La Jota on havia nascut.

El 2002, quan li van atorgar la Medalla d'Or de l'Ajuntament de Barcelona, el filantrop i mecenes Xavier Basiana va editar el llibre *Josep Verdaguer, pintor de Sant Andreu. Homenatge* i em va encarregar, com a conseller de Cultura i amic de l'homenatjat, que en fes la biografia, que no era la primera que es feia, però malauradament ha estat la darrera.

Començava aquella biografia dient: «La senzillesa de molts temes pictòrics de Josep Verdaguer, les plantes i les mates, les barraques, potser van associades a les parades de la fira de Sant Ponç, diada en què va néixer: l'11 de maig del 1923.»

Verdaguer havia començat a pintar als dotze anys, quan els mags d'Orient li van deixar un estoig de pintura després d'ha-



Josep Verdaguer.



Mural de la parròquia de Sant Andreu de Palomar.

ver-lo vist embadalit davant dels quadres de Joaquim Mir, en una exposició a la Sala Parés, a la qual el va portar el seu pare, que era cantant en una de les moltes corals andreuques de l'època. Va estar molt influenciat al començament per Joaquim Mir, Isidre Nonell i, sobretot, pel tortosí

Francesc Gimeno, fet que li va valer entre els seus companys el renom d'*El petit Gimeno*.

Va patir la guerra quan era adolescent. Els bombardejos el van portar una temporada a Artesa de Segre. En acabar el servei militar a Madrid, va ser allistat a La Legió, d'on va poder sortir gràcies a un franciscà mallorquí, amic seu, que va aconseguir passar-lo a un regiment de lleva, d'on podia sortir al Museu del Prado, pintar arreu i viure en una pensió de mala mort a Vallecas.

Pel 1947 ja es dedicava professionalment a la pintura; va acabar Belles Arts i va exposar a la Galeria Condal. A partir d'aquí no es van aturar les exposicions; el 1953 va exposar a l'ambaixada espanyola a Estocolm, on hi va anar fent autoestop. Josep Verdaguer ha estat fonamentalment un pintor muralista. El seu primer mural, el 1953, per a la redacció d'*El Mundo Deportivo*, es troba avui malauradament desmuntat i emmagatzemat en enderrocar-se aquella redacció.

Pintor d'esglésies restaurades

Verdaguer és el pintor de multitud d'esglésies restaurades, malmeses per la guerra. Destaca la seva monumental obra a la parròquia de Sant Andreu de Palomar, a Barcelona, i els seus treballs al santuari de la Salut, a Girona; a Sant Jaume, a Queralbs; a Sant Andreu, a Cassibrós; a la Vall de Cardós; a Montesclado; a Farrera; a Llavorsí; a Sant Adrià de Besòs; a Sant

Pere de Lladrós o a la Coma, a Monistrol de Calders. També té obres a l'aeroport del Prat.

Però el Verdaguer, pintor de l'etern, també ho és del precari. Pintar barraques, tenderols o *xiringuitos* era el que més el plaïa. Per això, els paisatges de platja de la Catalunya Nord, la Camarga, Bruges, Gant, Brussel·les, Amsterdam... eren els seus paisatges preferits com també ho eren la Barcelona suburbial, Sant Adrià o les platges del Besòs.

En plena maduresa creativa, a la dècada dels setanta, va exposar a Chicago, Tel Aviv o Grenoble amb el Grup Diagonal. Llarg seria detallar les seves exposicions a Catalunya o a l'Estat espanyol, però val a dir que diverses experiències li van

marcar aquesta etapa: el viatge a l'Índia el 1980, del qual va retornar amb una profunda espiritualitat, o a l'Uruguai el 1981 i el 1982, del qual va sorgir el llibre *Josep Verdaguer a Montevideo*.

Preuat pels millors crítics (Daniel Giralt-Miracle, Josep Maria Cadena, Joan Iriarte), ha estat objecte de nombrosos llibres i de no pocs homenatges locals i internacionals. Popular i adorat al seu Sant Andreu nadiu, on sempre ha viscut i ha mort, va ser Medalla d'Or de Sant Andreu el 1973, Premi Sant Andreu el 1985 i, finalment, Medalla d'Honor de la ciutat de Barcelona el 2001, a proposta del districte de Sant Andreu, impulsat pel Grup de Pintors de Sant Andreu.

Verdaguer, a més de pintor també va escriure, però només sobre temes espituals. Després d'anys i anys enfilat a les bastides, pintant sants als sostres de les esglésies, el viatge a l'Índia el va colpir del tot i solia explicar-m'ho en qualsevol ocasió. Josep Verdaguer, sense saber-ho, era un «místic», però ell, pudorosament, es pensava que era un «bohemi».

Perdoneu que acabi amb un tret personal. El menjador de casa està presidit per un sant Joan de més de dos metres d'alt; es tracta de l'esbós del sant Joan de la parròquia de Sant Andreu de Palomar que ell, emmarcat, em va regalar. Josep Verdaguer era generós, gens gasiu i, sobretot, amic dels seus amics.

Joan Pallarès-Personat

Presentació del llibre «Fer llum»

BARCELONA.—Recentment es va presentar a la Sala Prat de la Riba de l'Institut d'Estudis Catalans el llibre *Fer llum*, patrocinat per la Fundació Endesa i editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat. El volum mostra principalment fotografies dels diferents monuments que la Fundació Endesa ha il·luminat a Catalunya i a les Illes Balears, tant en l'àmbit religiós (catedrals, esglésies, san-

tuaris i monestirs), com en l'àmbit civil (edificacions notables —antigues i modernes—, castells, museus i institucions). Entre els monuments esmentats, cal destacar la façana de la Passió del temple de la Sagrada Família de Barcelona, l'abadia de Montserrat, el monestir de Sant Cugat del Vallès, el conjunt fortificat de Tiurana i l'església de Sant Climent de Taüll. (C.C.)

Tomàquets de pera fornejats

INGREDIENTS:

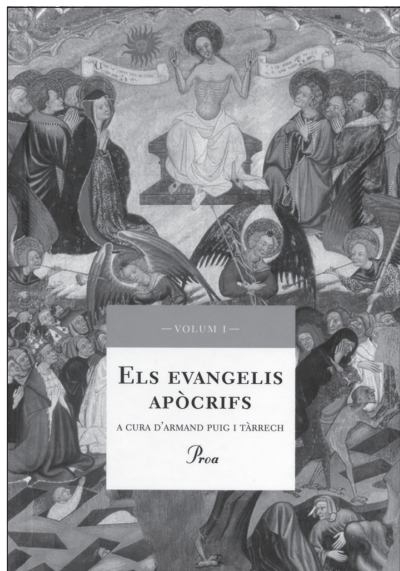
8 tomàquets de pera
sal i pebre
orenga
oli
pernil
botifarra
formatge
llesques de pa torrat



PREPARACIÓ:

Poseu en una safata de forn vuit tomàquets de pera, salpebreu-los, tireu-hi orenga i un rajolí d'oli i poseu-los al forn. Quan estiguin tous, poseu-hi a sobre, en aquest ordre, unes llenques fines de pernil, unes rodanxes de botifarra fregida i de formatge. Torneu a posar la safata al forn un parell de minuts més. Serviu els tomàquets amb llesquetes de pa torrat.

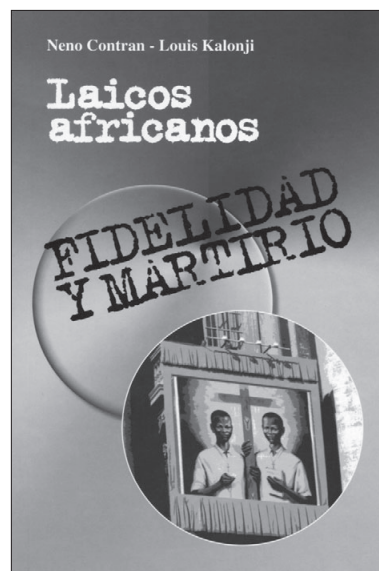
Llibres



Els altres evangelis

Els evangelis apòcrifs són testimonis eloqüents de l'impacte de la figura de Jesús en la literatura cristiana del segle II. L'èxit dels evangelis canònics va comportar que sorgissin nous intents de presentar la vida i el missatge de Jesús. Els apòcrifs recullen detalls de la tradició oral sobre el Messies, completen les «llacunes» dels evangelis canònics, o bé dibuixen un Jesús alternatiu. Mn. Armand Puig, prestigiós biblista, ha estat l'encarregat de coordinar aquest primer volum. (C.C.)

Armand Puig, *Els evangelis apòcrifs. Volum I*. Edicions Proa, Col·lecció A Tot Vent, Barcelona 2008, 533 pàg.



Lliurament total

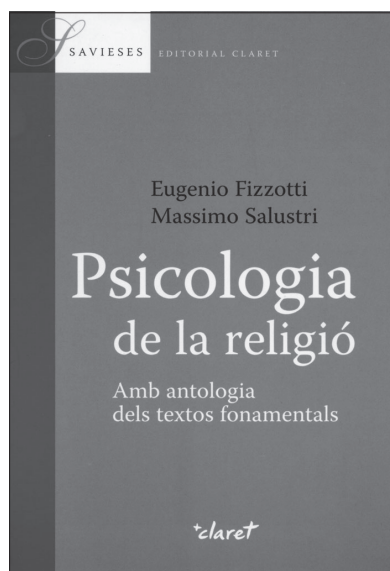
Aquest llibre recull històriques verídiques sobre màrtirs. Joan Pau II va demanar que no s'oblidessin ni es perdessin les històries que Déu va escriure gràcies al sí generós i total de tants homes i dones. Aquestes històries escrites per laics i laiques africans ens recorden que l'evangelització de l'Àfrica —i els fruits de vida nova que la testimonien i acompanyen— en gran part és a causa d'ells, que pertanyen a la gran família humana, sense distinció de fe, llengua o nacionalitat. (C.C.)

Neno Contran i Louis Kalonji, *Laicos africanos. Fidelidad y martirio*. Editorial Mundo Negro, Madrid 2007, 133 pàg.

El sentit de la religió

La psicologia de la religió —l'estudi de les actituds i dels comportaments que es qualifiquen de «religiosos»— representa un camp dels estudis psicològics desconegut per un nombrós públic. Aquest llibre és una eina útil per acostar-nos i aprofundir en el coneixement d'aquesta disciplina i enriquit amb una antologia de textos fonamentals que van des de Freud fins a la psicologia transpersonal, passant per Jung, Allport, Maslow i Frankl. (C.C.)

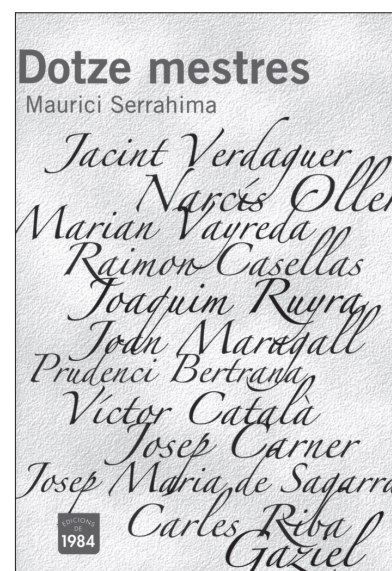
Eugenio Fizzotti i Massimo Salustri, *Psicologia de la religió*. Editorial Claret, Col·lecció Savieses, Barcelona 2008, 380 pàg.



Prosa catalana

L'escriptor Maurici Serrahima va publicar el 1972 aquest formidable assaig de crítica literària sobre dotze mestres de la prosa catalana contemporània: Verdaguer, Oller, Vayreda, Casellas, Ruyra, Maragall, Bertrana, Català, Carner, Sagarra, Riba i Gaziell. En aquesta reedició, el lector d'avui podrà descobrir el valor, l'abast i els eixos literaris de l'obra de cadascun d'aquests autors. Així mateix, també coneixerà les seves figures humanes en el moment en què van viure i van escriure. (C.C.)

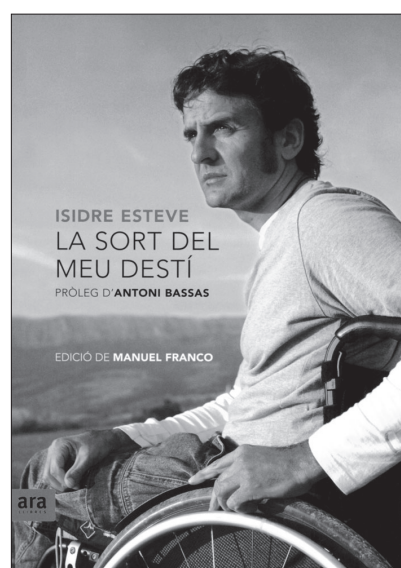
Maurici Serrahima, *Dotze mestres*. Edicions de 1984, Col·lecció Perfiles, Barcelona 2008, 398 pàg.



Estudi sobre el papat

Homes providencials, guies espirituals de l'Església, referents intel·lectuals i morals de la cristiandat, els Papes —des dels temps llunyans de sant Pere fins a l'actualitat de Benet XVI— han tingut un paper determinant en l'orientació ètica i espiritual del poble de Déu. El filòsof i escriptor César Vidal ha escrit aquesta obra per a tothom que vulgui acostar-se al passat i al present, amb un compendi de biografies, històries i anècdotes, d'aquesta magna institució d'Occident. (C.C.)

César Vidal, *Pontífices. De las persecuciones a Benedicto XVI*. Ediciones Península, Col·lecció Atalaya, Barcelona 2007, 244 pàg.



Exemple de superació

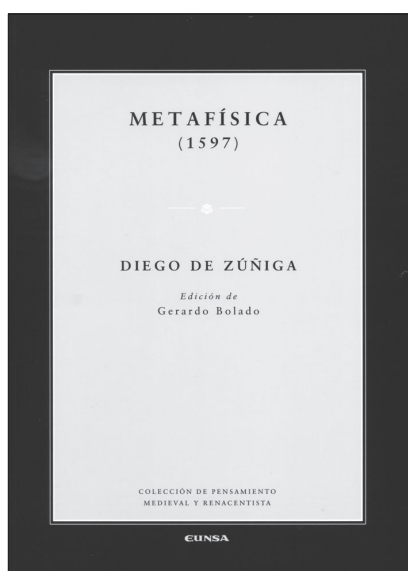
Aquesta és la història d'un campió nat, d'un excepcional pilot de motos que ha decidit no deixar mai de somriure. Isidre Esteve ens explica, amb el cor a la mà, l'accident fatídic que el va deixar en una cadira de rodes, com es va sentir i com ha anat superant-ho. Un llibre ple d'anècdotes i vivències de la seva infància, dels seus inicis al Dakar, de com l'Àfrica li va canviar la vida i del futur que afronta amb il·lusió i esperança. Isidre Esteve és tot un exemple de superació. (C.C.)

Isidre Esteve, *La sort del meu destí*. Ara Llibres, Badalona 2008, 151 pàg.

Ciència filosòfica

L'agustí Diego de Zúñiga es va proposar, al segle XVI, un projecte colossal de reforma general del saber, en línia amb la reforma tridentina. Comprenia, a més d'una reforma de l'exegesi bíblica i del dret, una exposició perfecta de les ciències i arts conegudes, que permetés aprendre-les totes en unitat. Aquí s'ofereix per primera vegada la traducció de la seva *Metaphysica*, concebuda com la ciència filosòfica fonamental que emmarca i ordena tot el saber enciclopèdic. (C.C.)

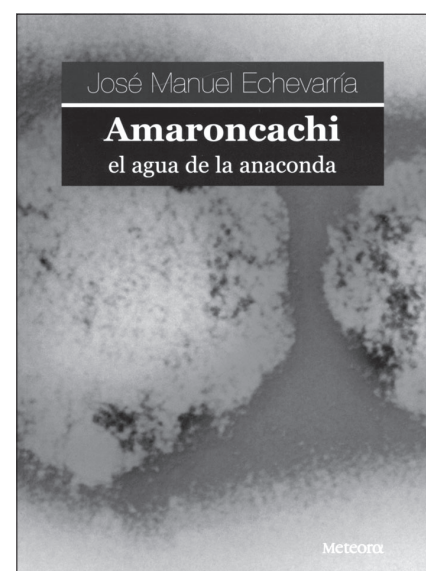
Diego de Zúñiga, *Metafísica (1597)*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Pensamiento Medieval y Renacentista, Barañán 2008, 237 pàg.



«Thriller» literari

El viròleg espanyol Ignacio Orbaizeta experimenta amb hantavirus el Mato Grosso brasiler per encàrrec d'una peculiar fundació nord-americana. Com que els seus treballs poden conduir a la creació d'una arma biològica perillosa, diferents grups terroristes decideixen segrestar el viròleg i aconseguir l'arma per als seus propòsits destructors. Aquest és, a grans trets, l'argument de *Amaroncachi*, un thriller literari apassionant del químic José Manuel Echevarría. (C.C.)

José Manuel Echevarría, *Amaroncachi. El agua de la anaconda*. Editorial Meteora, Col·lecció Tahona de Letras, Barcelona 2007, 365 pàg.



La crítica literària d'aquesta setmana

Quina poca gràcia...

No podem negar a Eduardo Mendoza una voluntat d'escriure perseverant i, sens dubte, el desig de ser llegit amb una barreja de sorpresa i d'interès. No se n'escapen algunes de les seves novel·les menors («d'aeroport» les anomena), on parla de les aventures del seu personatge extraterrestre Gurb, o de les peripècies dels protagonistes d'*El misterio de la cripta embrujada* o *El laberinto de las aceitunas*.

Va irrompre en l'àmbit literari amb *La verdad sobre el caso Savolta*, que va ser una sorpresa per la seva anàlisi aguda de la societat barcelonina, sobretot pel que tenia de contrast amb l'estil de *La gangrena*, de Mercedes Salisachs, premiada amb el Planeta en la mateixa època. Després es va continuar fixant amb menys fortuna en afers ciutadans alternant, no obstant, la brevetat del *divertimento* (*La aventura del tocador de señoras*) amb obres més consistentes.

On treu cap tot això? Sembla que Mendoza té un desig convulsiu d'escriure, i enfila arguments amb el que se li acut mentre escriu. Almenys això sembla, perquè altrament no s'expliquen algunes incongruències, o certa tendència a creure's

que el que escriu és graciós, amb bromes grolleres, sense cap gràcia. Ni tan sols podem acudir a l'absurd, estil Groucho Marx. Realment, el seu humor és d'una qualitat discutible i està molt lluny dels autors saxons que, sens dubte, vol imitar. Woodhouse es troba als antípodes.

El asombroso viaje de Pomponio Flato és una obra menor, a l'estil de les peripècies de Gurb i el seu afany desmesurat de menjar xurros. El que passa, no obstant, és que en aquest cas se li ha acudit una història que vol ser com un text «apòcrif» del Nou Testament. Déu n'hi do.

No li vull donar la satisfacció d'analitzar-lo des d'un punt de vista religiós, tot i que li podríem recordar aquell principi *quae sunt sancta, sancte tractandae sunt* («les coses santes cal tractar-les amb respecte»), perquè seria donar-li la satisfac-

ció que des d'aquestes pàgines l'estigmatitzem. Sembla que a l'autor això li complauria, segons podem desprendre d'algunes de les seves últimes declaracions, en un col·loqui volterrià de via estreta, aparegudes recentment en certa premsa, feliç de fer bullir l'olla amb el descrèdit fàcil del que és religiós.

No li neguem imaginació quan violenta les vivències tradicionals dels protagonistes. És una incursió en la narració neotestamentària, i una versió actual de l'estil dels «apòcrifs». Ara bé, aquí no es tracta de mitificar jugant amb el que és fantàstic, ni de fer creïble una crònica impossible. L'època de Jesús de Natzaret era sociològicament molt diferent, i tot està massa condicionat per l'afany d'originalitat i pel pes de la tradició, de la qual no sap, ni pot, desprendre's.

No resulta ni atractiva ni agradable, llegim per on llegim. I per a qui no estigui acostumat a conèixer aquella època i aque-



lles circumstàncies, resulta d'una vulgaritat aclaparadora. Hi ha que ni ha nascut amb gràcia ni és graciós, la veritat.

La lectura d'*El asombroso viaje de Pomponio Flato* recorda el món de Bryan, o el *Je vous salue, Marie*, de Godard. Però, ha mantingut tot el que aquell tenia d'irreverent; el que tenia aquesta de poètic i delicat és absent en absolut de l'obra de Mendoza.

Cristóbal Sàrrias

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any ☐ Amb dos pagaments semestral de 53€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació) ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Final de La Sardana de l'Any

Les cobles Sabadell i Reus Jove seran les encarregades de presentar les deu finalistes de la 19a edició de La Sardana de l'Any, en un gran concert que tindrà lloc el dia 10 de maig, a les 7 de la tarda, al Teatre Fortuny de Reus.

Amb la col·laboració d'una trentena d'emissores de ràdio d'arreu de Catalunya, s'està desenvolupant la fase semifinal d'aquest certamen dedicat a popularitzar les sardanes estrenades al llarg de l'any. Mentre es determina el contingut de la primera part del concert, on s'interpretaran les deu sardanes escollides pels oients d'aquestes emissores i també amb els vots atorgats pels sardanistes a través d'internet, dins l'apartat corresponent de la web de la Federació Sardanista de Catalunya, s'enllesteixen els detalls del programa que, en la segona part, dedicarà atenció especial a la commemoració del centenari dels mestres Josep Maria Boix i Manel Saderra i Puigferrer.

L'aforament del Teatre Fortuny estarà a disposició dels sardanistes d'arreu de Catalunya que vulguin participar en aquesta gala de cloenda. Des del 15 d'abril ja es

poden comprar les localitats a la Federació Sardanista de Catalunya, a través del telèfon 933 197 637, o per correu electrònic a info@fed.sardanista.cat. El preu de les entrades és de 12 euros (platea, primer pis i segon pis central) i de 10 euros (segon pis lateral i tercer pis).

26è volum de la col·lecció Mos

Amb el títol *Bibliografia sardanista, 1850-2007*, la col·lecció Mos, que edita el Grup d'Informadors Sardanistes de Catalunya, acaba de donar a conèixer un exhaustiu catàleg sobre tot tipus de publicacions referides a la sardana. Es tracta d'un treball de recerca que ha realitzat Jordi Mestres, a partir de la consulta dels fons bibliogràfics tant de Catalunya com de fora del nostre país. En total s'han recollit 436 monografies i fullets i 134 periòdics i butlletins d'entitats sardanistes. Les publicacions catalogades abasten el període de 158 anys comprès entre 1850 i 2007. (C.C.)

Acabarem perdent la memòria?

Poden les tècniques actuals contribuir a una pèrdua de capacitat memorística dels nostres escolars i per consegüent de la generació que puja? És una pregunta seriosa que s'han formulat alguns psicòlegs i pedagogs. Els nens que han après de fer servir la calculadora i sempre hi recorren acaben oblidant la taula de multiplicar. Els que tenen tota la informació a l'ordinador no fan esforços de memòria per retenir res. També hi contribueix la manera d'actuar dels grans: els números de telèfon que abans recordàvem ara no cal; ja els tenim inserts a la targeta del mòbil. A les direccions de certs llocs no cal recordar per on s'hi va; ja ens ho diu el GPS. Però... a la llarga això pot originar canvis en l'estructura cerebral.

Ens ho diuen gent que hi entén. Per exemple, la Dra. Mara Dierksen, directora del Grup de Gens i Malalties del Centre de Regulació Genòmica de Barcelona: «Un cervell que no treballa perd la seva capacitat. Si deixes d'estimular una capacitat sensorial o una habilitat, la part corresponent del cervell s'atrofia. Amb la memòria passa el mateix.» I el Dr. José Luis Molinuevo del Grup d'Estudi de la Conducta i Demències de la Societat Espanyola de Neurologia diu: «En pura lògica, com ho estem veient en



classe hem notat certament un canvi d'empitjorament en aquest camp: els alumnes refusen fer exercicis de memòria. Els fa mandra. «Per a què serveixen?», diuen. Per al seu bé, no se'ls ha de fer cas. A la llarga ho hauran d'agrair.

I també hem d'aconsellar els grans: l'esforç de recordar és un bé per al nostre cervell. No descurem aquest aspecte! Entre altres coses, ajuda a evitar la demència senil.

les persones grans, una menor activitat cerebral tindria també un efecte negatiu. És important l'acte d'intentar memoritzar.»

Això ens diu que qualsevol mètode de docència ha d'insistir en la memòria. Cert, la memòria no ho és tot. Cal educar, i més encara, la intel·ligència emocional, però també és important la part que fa referència a recordar. Per això molts col·legis, amb encert, no deixen fer servir la calculadora als alumnes de primària. Però, és clar que, a més, cal fer-los fer també exercicis memorístics. Són essencials per a la bona marxa dels seus cervells. Que es deixin dur per la peresa mental és funest per a la seva formació integral. Els qui fa anys que fem

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Cosmologies actuals i fe cristiana

4 Copèrnic proposa una nova concepció cosmològica

La concepció de Ptolemeu del moviment dels astres fou assumida tant pels estudiosos àrabs que iniciaren una revifalla dels estudis científics a partir del segle IX, com pels cristians de l'edat mitjana quan s'anaren formant escoles i després universitats. No s'hi pot afegir gran cosa, pel que fa referència a la història de les idees cosmològiques, fins al segle XVI. Cal citar només un eclesiàstic del segle XV que, fins a cert punt, s'avançà a la idea de Copèrnic. Es deia Nicolau de Cusa (1401-1464), home de confiança del Papa; nomenat legat pontifici, per obtenir la unió amb els grecs anà a Constantinoble el 1437, i encara tres vegades més de legat papal, a més d'intervenir en el concordat de Viena. El papa Nicolau V el creà cardenal i bisbe de Bressanone. Va escriure *De docta ignorantia* i hi diu, entre altres coses, que és més probable que la Terra giri al voltant del Sol que no pas al revés, perquè la Terra no és millor ni pitjor que els altres astres. És el que havia suggerit ja Aristarc de Samos. També diu que, com que el cosmos és infinit i no hi ha diferència entre el món sublunar i el supralunar, «la màquina del món tindrà un centre en qualsevol lloc».

Un canonge polifacètic

Nicolau Copèrnic (1473-1543) va ser l'iniciador de la «segona cosmologia», segons Riera i Tuèbols, és a dir, amb ell comença la segona etapa de la història de les idees cosmològiques. En el nostre llibre *L'Astronomia en la seva història* (cap. 17-18) ja vam explicar la vida d'aquest científic, matemàtic, metge, jurista i astrònom, que era canonge del Capítol de Frauen-

burg (o Fronbork) a Warmia i durant un llarg temps administrador de la diòcesi. Aquí només ens toca resumir el que fa referència al nostre tema.

No va ser pas l'astronomia la principal de les seves ocupacions, però va passar a la història pel seu treball sobre el moviment dels astres i no per les altres activitats que exercí. No es pot dubtar que coneixia l'obra d'Aristarc i les d'altres autors quan es decidí per bandejar el *systema mundi* de Ptolemeu i construir un sistema heliocèntric. El 1509 ho exposà en un opuscle manuscrit, *De hypothesibus motuum coelestium a se constitutis commentariolus*, que només circulà entre els amics. No és fins vint anys més tard que a instàncies de Rheticus, professor de matemàtiques i d'astronomia, es decideix a publicar *Narratio prima*, llibre de 76 pàgines, que té un èxit editorial superior al que esperava. Això i les instàncies repetides de Rheticus fan que es decideixi a publicar l'obra que l'immortalitzà. No es decidia, ja ho sabem, per por de l'impacte que podia produir la novetat de la idea. Per curar-se en salut va dedicar-la al papa Pau III amb respecte filial.

Rheticus rebé el manuscrit de mans de Copèrnic per a dur-lo a la impremta de Nuremberg el 1542, però nomenat al cap de poc catedràtic a Leipzig va deixar al seu amic Andreas Osiander l'encàrrec de corregir-ne les proves i supervisar l'edició. Quan el maig del 1543 surt el *De revolutionibus orbium coelestium libri VI* de la impremta de Johannes Petreius de Nuremberg, amb un pròleg d'Osiander, Copèrnic ja està malalt de mort. Sembla que no va poder fer-se càrrec de l'exemplar que li'n portaren; al cap de poques hores finava.

Va ser una «revolució copernicana» l'obra de Copèrnic?

És ben coneguda l'expressió «revolució copernicana», deguda a Kant, per indicar un canvi notable de direcció en qualsevol assumpte. Això vol dir que l'obra de Copèrnic explicava les «revolucions» dels astres va ser una autèntica revolució. I és cert. Però diríem que fins a cert punt. Canvia el centre de l'univers (entenent per univers el sistema planetari amb l'embolcall immòbil de les estrelles fixes, segons la mentalitat d'aleshores) però encara manté tesis antigues que ara sabem que són equivocades: el postulat del moviment circular i uniforme de Plató i també alguns epicicles per ajustar del tot l'observació amb el càlcul. Creiem que més innovador que ell va ser Kepler quan trencà aquests altres motlles. Ja en parlarem.

El pròleg posat per Osiander (que no creia en l'heliocentrisme) deia, entre altres coses: «Que ningú no n'espera res de cert de l'astronomia pel que fa a les hipòtesis, ja que aquesta ciència no pot donar-nos cap certesa...», però és evident, pel que diu Copèrnic després, que sí que s'hi afirmava amb certesa, i no com una hipòtesi, que la Terra girava entorn del Sol. Al llibre primer, abans dels càlculs matemàtics dels restants cinc llibres, exposa aquestes tesis:

1. El món (=l'univers) és esfèric i esfèrics són també tots els cossos celestes.
2. La Terra també és esfèrica. Muntanyes i valls no modifiquen la rodonesa de la Terra en conjunt.
3. La Terra amb l'aigua fa un sol globus (això ho deia contra els que creien que al món hi havia més aigua que part sòlida).

4. El moviment dels cossos celestes és perpetu, uniforme i circular (com hem dit, expressant-se així Copèrnic mantenia la tradició que venia des de Plató).
 5. A la Terra li correspon un moviment circular. I no tan sols gira sobre si mateixa fent una volta cada dia, sinó que no és el centre del món (d'això en dóna una raó: «el fet que els planetes es veuen unes vegades més a prop de la Terra i unes altres més lluny demostra que el centre de la Terra no és el centre dels seus cercles»).
 6. El cel és immens en relació amb la magnitud de la Terra, ja que els cercles limitadors o horitzons tallen tota l'esfera en dues parts com si la Terra només fos un punt en comparació de l'esfera de les estrelles fixes. Seria més estrany que una immensitat tan gran, com és la de tot el món, fes una volta en vint-i-quatre hores que no pas que ho faci la Terra.
 7. Els antics creien que la Terra s'estava quieta al centre del món basant-se en la gravetat. Deien que si es movia s'hauria de notar en la caiguda dels cossos.
 8. Però les raons que addueixen per demostrar la immobilitat de la Terra eren insuficients: els objectes d'una nau solcant els mars bé es veuen immòbils respecte de la nau lliscant sobre la mar serena.
 9. Com que es poden atribuir a la Terra molts moviments, es pot considerar un planeta més.
 10. L'ordre dels «orbes» celestes és: el Sol al centre i en cercles concèntrics a continuació: Mercuri, Venus, Terra (amb la Lluna al seu voltant), Mart, Júpiter, Saturn i finalment la volta immòbil de les estrelles fixes.
 11. Són tres els moviments de la Terra: sobre el seu eix (diürn), al voltant del Sol (anyal) i el de declinació.
- Les innovacions principals de Copèrnic eren els punts 5, 10 i 11. Començava una nova visió del cosmos.



Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

**La banda nos visita *****

Director i guionista: Eran Kolirin.
Intèrprets: Sasson Gabai, Ronit Elkabetz, Saleh Bakri, Khalifa Natour.
Gènere cinematogràfic: drama-comèdia.
Israel-França, color, 2007. 90 minuts. / Públic: adults.

La petita banda de la policia d'Alexandria viatja a Israel per tocar en una cerimònia d'inauguració. Però la burocràcia i el mal senyalitzat aeroport i entorns provoquen una confusió seriosa, que els



deixa abandonats en un poblet enmig del desert. Allà, la interacció entre els seus peculiars habitants i els també especials integrants de la banda dinamitzarà alguns records i somnis personals.

Inspirant-se en els seus records d'infantesa dels anys vuitanta —en els quals els israelians veien pel·lícules egípcies alhora que gairebé hi estaven en guerra—, Kolirin, en la seva *opera prima*, intenta eludir les presses en el temps i les noses en l'espai per parlar de la importància d'aturar-nos, mirar-nos i descobrir

que tots som persones i aspirem, en molts casos, al mateix. Precisament, la pel·lícula busca en aquest ritme especial la pausa necessària o el moment de pas o transició que cada personatge necessita per explorar i gosar exterioritzar alguns dels seus secrets i aspiracions més amagats.

Compondre i dirigir la teva simfonia, superar la mort dels teus éssers estimats mesclada amb un fort sentit de culpabilitat o mirar de superar la frivolitat i baixa autoestima són alguns dels sentiments i pensaments que passen els protagonistes, sempre barrejats amb un original sentit de l'humor.

Original pel guió —que cerca la comicitat en els silencis— i la realització —que gaudeix amb les panoràmiques en espais buits a la recerca d'acció i reacció. En aquesta barreja de drama i comèdia, Eran Kolirin sap parlar també del respecte entre cultures, encara que el seu minimalisme formal pugui exasperar alguns espectadors i a d'altres els pugui semblar insuficient el contingut.

• Humor: 1 i 1/2; acció: 0; violència: 0; sexe: 1/2; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Rompiendo las reglas **

Director: Jeff Wadlow.
Guionista: Chirs Hauty.
Intèrprets: Djimon Hounsou, Sean Faris, Amber Heard, Cam Gigandet, Leslie Hope, Evan Peters.
Gènere cinematogràfic: drama.
Estats Units, color, 2008. 110 minuts. / Públic: joves.

Jack Tyler es trasllada amb la seva família a Orlando i en el nou institut coneix Baja Miller, una noia molt atractiva que el convida a una festa, en la qual acabarà barallant-se amb un altre noi que li clavarà una pallisa davant de tots els joves de l'escola.

Després d'aquest fet, un company li proposa acudir a les classes d'arts marcial impartides pel professor Tean Roque. Ell li ensenyarà a controlar el seu cos i ment amb disciplina i esforç.

La pel·lícula ens mostra el contrast de dos mons totalment oposats. Un món rodejat d'adolescents consentits amb grans mansions i cotxes luxosos que es diverteixen organitzant festes disbauxades i baralles de carrer, per gaudir del morbo de veure com un noi mata el seu adversari. Tot això gravat amb una càmera per poder «disfrutar» després de les imatges sagnants tants cops com es desitgi. I un altre món, en el qual el protagonista prové de família humil, tràgicament marcada per la mort del pare, en el qual haurà d'esforçar-se per aconseguir el que vol en la vida. Jack coneixerà les arts marcial, unes arts en què s'ensenya a controlar les emocions, a respectar l'adversari i a esforçar-te per millorar.

Es tracta d'un film que presenta un problema de la societat actual, com són les gravacions de baralles violentes d'adolescents penjades al *You Tube*, que haurien de fer reflexionar l'espectador sobre fins a quin punt poden arribar les noves tecnologies.

• Humor: 0; acció: 2; violència: 2; sexe: 1; llenguatge: col·loquial.



Estrena en DVD

**Soy leyenda *****

Director: Francis Lawrence.
Guionistes: Mark Protosevich i Akiva Goldsman.
Intèrprets: Will Smith, Alice Braga, Charlie Tahan.
Gènere cinematogràfic: drama, ciència-ficció.
Estats Units, color, 2007. 101 minuts. / Públic: joves.

Nova York any 2009. Un virus creat en un laboratori té un efecte tan devastador que pràcticament infecta tota la població mundial. La conseqüència d'aquesta infecció és la mutació d'humans i animals en éssers que viuen de nit i necessiten sang per sobreviure. Robert Neville, un brillant científic, sembla que és immune a aquest virus; cosa que l'ha convertit, segons sembla, en l'únic supervivent a la ciutat de Nova York. Basada en la novel·la de Richard Matheson, es tracta de la seva tercera adaptació cinematogràfica. Una adaptació que ha hagut d'esperar diversos anys per trobar un equip de producció definitiu. Els guionistes han aconseguit fer creïble una realitat tan apocalíptica sobre la fi de la humanitat i l'inici d'una altra.

El director acompanya aquesta verosimilitud del guió amb la força d'una imatge devastadora de la ciutat de Nova York. A pesar que la majoria de la pel·lícula s'aguant



en un únic personatge —un Will Smith que sorprèn en un paper de pes—, el ritme no decau i cap element queda sense lligar o sense significat. D'aquesta vida en solitari, però plena de lluita per la supervivència i per resoldre un problema que sembla impossible, s'extreuen diversos moments a ritme de Robinson Crusoe o molt propers als de la seva darrera versió en cinema, *Nàufreg*.

Encara que el títol sigui *Soy leyenda* (en al·lusió al protagonista), potser el menys interessant és aquesta idea. Temes com l'instint de supervivència humana, la necessitat de relacionar-se i comunicar-se amb persones, la feina, l'empenta, l'esperança i, fins i tot, el poder de la fe la configuren com un títol interessant.

• Humor: 0; acció: 2; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.
• Extres DVD: idiomes i subtítols: anglès i castellà.

El món de la televisió

**H2O ****

Dissabte i diumenge - 10.00h - Antena 3



Qui diu que les sirenes no existeixen? *H2O* demostra que en el lloc adequat, en el moment oportú... arriba la màgia. Un argument de ficció que gira al voltant de tres adolescents que reben, per

casualitat, la capacitat de transformar-se en sirenes cada cop que toquen l'aigua i, amb aquesta «naturalitat», també reben un poder per manipular-la. Aquesta transformació resulta desitjable, sempre que no calgui amagar-la a tot l'institut. Rikki, Cleo i Emma han de combinar la vida de meres estudiants amb la capacitat de nedar en el fons de l'oceà o allunyar-se de l'aigua quan estiguin envoltades de gent.

Màgia sota el mar. Malgrat la bona realització, els paisatges fantàstics, els efectes especials ben creïbles i les trames adequades per als més joves, *H2O* resulta un pèl cursi en la presentació i plantejament. És, sens dubte, un producte adreçat a nenes que gaudeixen amb aquest tipus de sèries imaginatives i meloses que, a més, contenen una mica d'acció.



RÀDIO



GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-18.00 *Radiofórmula*
 22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Vida sana*
 20.00-21.00 *El tercer temps*
 21.00-22.00 *Coneixes Jesús?*
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

19.00-20.00 *Parlem d'empresa*
 20.00-21.00 *Parlem de salut*
 21.00-22.00 *Buscant la llum*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *De cap i de nou*
 20.00-21.00 *A peu de carrer*

21.00-22.00 *Temps d'escolta*
 23.00-00.00 *Projectes*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

19.00-20.00 *Redescobrir Amèrica*
 23.00-00.00 *Mirades*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

06.50-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral

08.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
Aires hípics

11.00-12.30 *Trotamundos*
 13.00-14.00 *Vida sana*
 14.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *Parlem d'empresa*
 20.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

06.50-08.00 *El tren de les set*
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
Radiofórmula

08.00-09.00 *Tot sardana*
 09.00-10.00 *Missa de Montserrat*
 11.00-12.30 *Rutes per Catalunya*
 12.30-14.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
 18.00-18.30 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

18.30-20.00 *Església Viva*
 20.00-20.30 *Melodies de fe*
 20.30-23.00 *La cantata*
 23.00-23.45 *Moments a mitjanit*
 23.45-00.00 *Pregària de Completes*
 00.00-00.30 *Jazz*
 00.30-01.00 *Ressons*
 01.00-02.00 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.00-02.30 *Música instrumental-Radiofórmula*



Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
 10.30 *Agenda*
 12.00 *Butlletí informatiu*
 14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
 16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
 18.30 *Agenda*
 20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
 20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*



RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ



Diumenge 27

08.45 *Islam hoy*
 Programa de la comunitat islàmica.
 Director: Mohamed Chakor.

09.00 *Buenas noticias TV*
 Programa de la comunitat evangèlica.
 Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.15 *Shalom*
 Programa de la comunitat jueva.
 Director: Benito Garzón.

10.00 *Últimas preguntas*
 «Ignacio Yepes.»
 El compositor i director d'orquestra, Ignacio Yepes, ens parla de la música religiosa contemporània, així com de la seva espiritualitat.
 Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
 «Vocaciones nativas.»
 Anastasio Gil ens dona un testimoni missioner, en el dia en el qual l'Església celebra la Jornada per les Vocacions Natives.
 Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Misa*
 Amb la participació de l'escolania parroquial de Sant Esteve de Santa Maria de Cervelló.
 Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.

11.20 *Els camins de la calma*
 Programa documental que proposa itineraris per llocs de Catalunya amb les esglésies com a eix central.
 Director: Ferran González.

11.30 *Pueblo de Dios*
 «Barcelona: salesianos en acción.»
 Director: Julián del Olmo.



Diumenge 27

10.10 *Signes dels Temps*
 Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

11.00 *Missa conventual de Montserrat*
 Amb motiu de la celebració de la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat.



Cada divendres

20.00 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.

El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

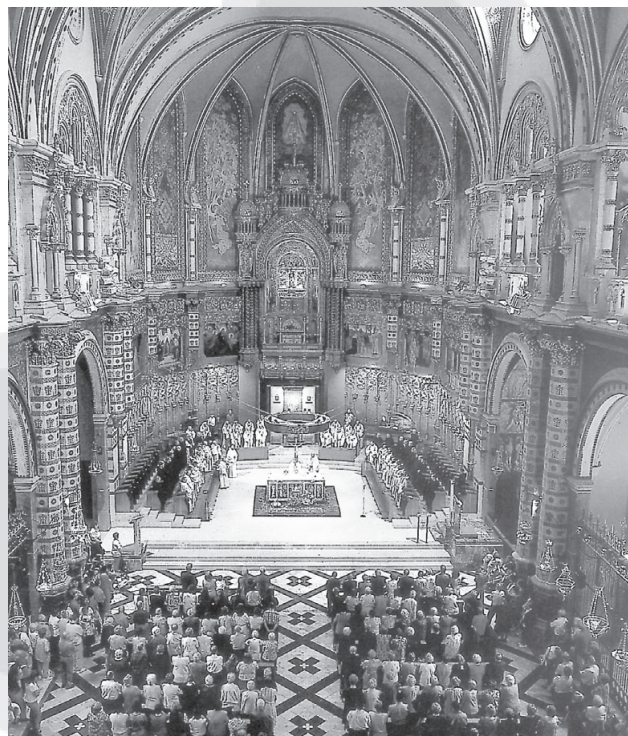
Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
 El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 12.30 h; Televisió de Tossa de Mar, diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.50 h; Televisió Costa Brava, diumenges, a les 24.00 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 8.30 h; Canal Català Girona Pla, dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.



us ofereix en
 directe des de la
 basílica de
 la Mare de Déu
 de Montserrat



de dilluns a diumenge,
 a les 7.30 h,
 la pregària de Laudes

Cada diumenge,
 a les 11.00 h,
 la Misa conventual



■ Barcelona 106.6
 ■ Tarragona 100.6
 ■ Catalunya Central 93.7
 ■ Girona 103.4

■ Tortosa 90.1
 ■ Garraf 96.8
 ■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5
 ■ Cerdanya 104.4
 ■ La Seu d'Urgell 105.0
 ■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

Internet

• **CARMELITES DESCALCES.**— www.museoconventualantequera.com és l'adreça de la web de les Carmelites Descalces d'Antequera, que presenta una visita al museu conventual.

Altres bisbats

• **ETIÒPIA.**— Fins al 30 d'abril es pot visitar l'exposició «Etiòpia, lluita contra la desesperança». La mostra presenta fotografies de M. del Mar Cañas, que durant l'any 2003 va ser a Gimbi (Etiòpia) fent tasques socials de voluntariat. Lloc: Museu Africà Mundo Negro, c/ Arturo Soria, 101 - Madrid, de dilluns a dissabte, de 17.00 a 20.00.

• **CITES.**— El Centre Internacional Teresià-Santjoanista d'Àvila organitza del 5 al 8 de maig la VIII Setmana Teresiano-santjoanista *Beber en las fuentes de la plenitud: Mística y Eucaristía*. Més informació: tel. 920 352 240, fax 920 251 694, web: www.citesavila.org.

• **ASSOCIACIÓ SALUT I ALTERNATIVES DE VIDA.**— Organitza del 27 al 28 de maig, a Fuenlabrada, unes jornades sobre *Personas con enfermedad mental en régimen penitenciario*. Més informació: tel. 696 428 687, a/e: Asav7@hotmail.com.

• **FÒRUM DE PASTORAL AMB JOVES.**— Organitza un concurs de curts per a joves de 16 a 29 anys. Els treballs han de respondre la pregunta: *¿Cómo*

presentarías hoy la figura de Jesucristo a tus contemporáneos? Fins al 30 de juny es poden presentar els treballs. Més informació: Secretaria tècnica Fòrum de Pastoral amb Joves, c/ José Picón, 7 - 28028 Madrid, tel. 917 257 200, a/e: secretaria@forumpj.org.

• **SACERDOTS.**— Del 17 al 29 de juliol, curs de formació per a sacerdots a Turquia organitzat per la Comissió Episcopal del Clergat de la Conferència Episcopal Espanyola. Més informació: tel. 913 439 669.

Barcelona

• **PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA.**— El 25 d'abril, a les 21.00, concert solidari amb la coral de la Facultat de Farmàcia de la UB (dirigeix Natàlia Casasús) i el cor Joves Veus del Vendrell (dirigeix Jordi Solé i Galí). Parròquia de Sant Ramón de Penyafort, rambla de Catalunya, 115 - Barcelona.

• **PASQUADELA COMUNITAT GRECO-CATÒLICA D'UCRAÏNA.**— El diumenge 27 d'abril, a les 8.00, la comunitat catòlica oriental de ritu bizantí-ucraïnès celebrarà la Festa de Pasqua a l'església de Sant Pau del Camp, c/ Sant Pau 101, al Raval de Barcelona.

• **AMICS DEL PARE PIUS DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió), dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. Propera trobada el 28 d'abril, a les 18.15. Parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 - Barcelona, tel. 934 576 552, web: www.concepciobcn.com.

• **CENTRE DE TREBALL I DOCUMENTACIÓ.**— El 29 d'abril, a les 19.30, Pep González i Xavier Ramos parlaran sobre *Desigualtats a Catalunya i Espanya*. Passatge del Crèdit, 7, principal

- Barcelona, tel. 651 053 718, a/e: cetede@gmail.com, web: www.cetede.org.

• **ACAT.**— Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura convida el 29 d'abril, a les 19.30, a una taula rodona sobre *Drets humans a la Xina i situació actual al Tibet*, a càrrec de David Bondia (president de l'Institut de Drets Humans de Catalunya) i Thubten Wangchen (monjo budista i president de la Fundació Casa del Tibet). Lloc: Fundació Casa del Tibet, c/ Rosselló, 181 - Barcelona.

SANTUARI DE MONTSERRAT

✓ **PASSEJANT PER MIL ANYS D'HISTÒRIA.**— El 3 de maig, a les 16.30, recorregut pel mil·lenari que celebrarà el monestir de Montserrat el 2025. Més informació i reserva de places: tel. 938 777 777, a/e: informacio@larsa-montserrat.com.

• **FUNDACIÓ ALFONS COMÍN.**— El 30 d'abril, a les 19.30, Jorge Riechmann (investigador de l'Institut Sindical de Treball, Ambient i Salut de CC.OO.) parlarà sobre *Serà possible alimentar tota la població mundial dels propers decennis?* Més informació: tel. 934 185 497, fax 934 188 145, a/e: fdacomin@fdacomin.e.telefonica.net, web: www.fdacomin.com.

• **NIT DE GETSEMANÍ.**— L'1 de maig, hora santa per a sacerdots, homes i joves, a les 22.00; eucaristia, a les 23.00; el 2, hora santa per a religioses, dones i noies, a les 11.00; eucaristia, a les 12.00. Parròquia de la Mare de Déu de la Bonanova i dels Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona.

• **CONGRÉS DE FIDELS LAICS.**—

El I Congrés Internacional de «Fieles Laicos para la Nueva Evangelización» tindrà lloc del 2 al 4 de maig, a l'Aula Magna de la Universitat Abat Oliba. Més informació: tel. 932 310 101, a/e: congreso@fieleslaicos.com.

• **TAIZÉ.**— Les Germanetes dels Pobres conviden el 3 de maig, a les 20.30, a participar en una pregària a l'estil de Taizé amb els ancians residents a la seva casa de la plaça Tetuan, 45-49 - Barcelona, tel. 932 655 227, a/e: joveneshdip@hotmail.com.

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA A CATALUNYA.**— Recés mensual de lloança i adoració, el 3 i 4 de maig, a la casa d'espiritualitat Betània (c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat). Més informació: tel. 934 196 355.

• **GERMANDAT DEL ROCÍO DE BARCELONA.**— El 4 de maig, a les 10.00, missa de *romeros* i romeria pels carrers de Barcelona Parròquia de San Jaume, c/ Ferran, 28 - Barcelona.

• **CARILLÓ.**— El 4 de maig, a les 12.00, Anna M. Reverté oferirà el concert *Melancholy Galliard*. Audició al pati dels Tarongers-Galeria Gòtica del palau de la Generalitat de Catalunya.

• **SANT FELIP NERI.**— El 4 de maig, a les 19.00, concert espiritual d'orgue a l'oratori de Sant Felip Neri de Barcelona amb l'organista Bernat Bailbé. Se celebren els 30 anys de Bailbé com a organista titular.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— Els dies 7, 14, 21 i 28 de maig, i 4 de juny, de 19.00 a 21.00, curs *Grans obres musicals del cristianisme IV*, coordinat per Joan Grimalt. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **UNIVERSITAT INTERNACIONAL DE CATALUNYA.**— Organitza del 15 al 17 de maig un congrés internacional sobre família i societat, amb motiu del desè aniversari de la institució. Més informació: tel. 932 541 800, web: www.uic.es.

• **FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA.**— Del 15 al 17 de maig, simposi internacional de Sagrada Escripura sobre *La recerca de Jesús històric*. Inscripcions: FTC, c/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 534 925.

• **LOURDES.**— Amb motiu del 150è

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es



ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA, els proper 16 al 18 de maig.

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que posseeix cadascú. També està adreçat a sacerdots, religiosos i religioses que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església.

Truqueu als nostres telèfons d'informació: 932 188 876

ADORACIÓ CONTINUADA AL SANTÍSSIM SAGRAMENT (40 hores)

Setmana del 28 d'abril al 4 de maig

Parròquia Santa Agnès, c/ Sant Elies, 23. Dilluns 28 i dimarts 29 d'abril, de 8 a 24 h, tots dos dies.

Associació Christefideles Laici, c/ Consell de Cent, 474, baix. Dimecres 30 d'abril i dijous 1 de maig, inclosa nit.

Parròquia de Santa Maria de Gràcia, c/ Sant Pere Màrtir, 5. Adoració permanent de dilluns a divendres, de 18 a 19.30 h. Els dijous, més solemne, a l'altar major. Durant el temps pasqual i fins a Corpus, en comunió amb aquesta cadena.

Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231. S'hi uneix el dijous 1 de maig, de 20 a 21 h.

Parròquia Sant Miquel dels Sants, c/ Escorial, 163. Divendres 2 de maig, de 9.30 (missa) a 22 h. Dissabte 3 de maig, de 9.30 a 2 h de la matinada del diumenge 4 de maig. Continuarà l'adoració de 9.30 a 18 h del diumenge 4 de maig.

大道汎兮其可
左右萬物特之
而生而不辭

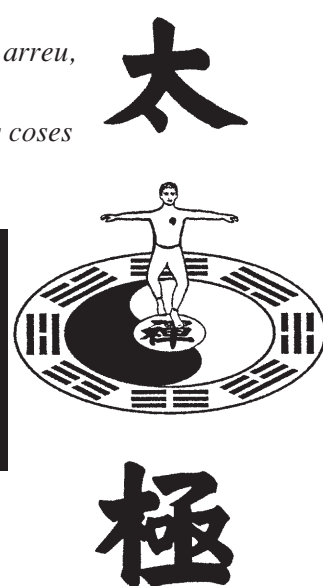
El gran Tao flueix per tot arreu,
a la dreta, a l'esquerra.,
Per ell existeixen totes les coses
i ell no les rebutja.

CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

Del 30 d'abril al 4 de maig
a Barcelona.
Per a monitors d'Espanya.
Tel. informació:
690 194 051.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

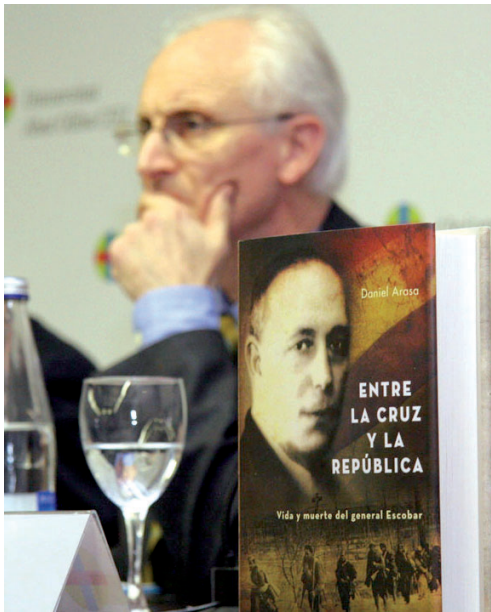
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890



Des del carrer

L'última obra del periodista Daniel Arasa, titulada «Entre la cruz y la República», ens ofereix una biografia tan peculiar com poc coneguda: la d'Antonio Escobar, un general republicà amb profundes conviccions cristianes que va morir afusellat a Montjuïc el 1940 pel govern franquista. Amb la recuperació històrica d'aquest personatge real, amb unes virtuts humanes i cristianes extraordinàries, Arasa ha volgut fer un llibre per a la reconciliació, alhora que un homenatge a una persona que, segons l'autor, fins i tot mereixeria pujar als altars.

Daniel Arasa, autor d'«Entre la cruz y la República. Vida y muerte del general Escobar» (Editorial Styria)



«El general Escobar va ser un cristià fidel a la República»

—Qui era el general Escobar per merèixer una biografia com aquesta?

—Tot i que no sigui massa conegut, el general Escobar va ser un home molt important durant la guerra civil espanyola, amb dues característiques fonamentals que no s'acostumen a trobar tan ben integrades: era un home molt fidel a la República i alhora una persona profundament cristiana. Ell viu l'enorme dicotomia de ser profundament cristià en un bàndol en el qual es produïa una terrible persecució de tot el que era cristià, amb milers i milers de víctimes, sobretot durant la guerra civil. Malgrat aquesta situació, Escobar, amb un fort trencament interior, va ser fidel a Déu i a la República. Tant és així, que com a conseqüència d'aquesta segona fidelitat, en acabar la guerra, serà afusellat pels nacionals.

—Per part de l'Església, ningú no va intervenir per evitar la seva mort?

—Sí, sí... i tant! Hi va haver unes grans pressions de sacerdots, religiosos, del cardenal Segura i alguns asseguren que fins i tot del Vaticà. Es va arribar a dir, adreçant-se al general Franco: «Si vostè l'afusella, està afusellant un sant.» Tothom reconeixia en ell una qualitat humana i cristiana extraordinària. Durant seva última part de la vida, que va ser a Montjuïc, va escriure coses d'una elevació mística impressionants, posant en relleu la seva profunda unió

amb Déu, l'amor als altres i sobretot els sentiments de perdó cap als enemics.

—Quines novetats aporta el seu llibre pel que fa al tema de la guerra civil, tan polèmic i alhora tan estudiat avui dia?

—Precisament, una altra de les meves motivacions era explicar la guerra civil a través d'un personatge. Però no el que ja sabem i que ja s'ha estudiat, sinó aspectes fins i tot inèdits. Per posar un exemple, s'ha escrit molt poc de la matança que hi va haver a Barcelona al convent dels carmelites el dia 20 de juliol del 1936. Precisament, el general Escobar va anar-hi per evitar la matança de militars i carmelites que finalment es va produir. Després se'l va culpar de la matança, però en realitat ell volia evitar-ho. També he explicat altres coses de la guerra, com ara la batalla de Madrid, o gran part del que va succeir al front d'Extremadura, del qual Escobar va ser general. La biografia d'aquest home emblemàtic m'ha donat peu a narrar també amb cert detall com es feien els judicis de la primera època després de la guerra, evidentment, sense cap garantia jurídica.

—M'imagino que també haurà rebut crítiques per recuperar la figura d'un republicà profundament catòlic...

—Sí, i fins i tot de gent que encara no ha llegit el llibre. Hi ha gent que encara fica tots els republicans dins el mateix sac, tots com a perseguïdors i assassins

de cristians. I no va ser així, fins i tot va haver-hi republicans, com ara el general Escobar, que intentaven salvar gent. El mateix president Companys, al qual jo he criticat sovint per la seva feblesa durant l'època de guerra, va salvar molta gent enviant-los en vaixells cap a Itàlia.

—Com va arribar vostè fins al general Escobar?

—Tot i que ha estat un personatge poc conegut, tampoc no podem dir que sigui del tot desconegut. De fet, l'any 1983 va guanyar el premi Planeta un llibre titulat *La guerra del general Escobar*. Era una bona novel·la, amb fets reals i fets que no ho eren, i amb un bon perfil del personatge. Allò em va despertar l'interès pel personatge i ja llavors em vaig plantejar la possibilitat d'escriure algun dia una biografia sobre el personatge, sense elements novel·lats ni llicències literàries, sinó basada en tota la documentació històrica que es pogués trobar d'ell. Em va interessar també des del primer moment reflectir el món interior d'un catòlic involucrat en aquesta situació.

—Amb un testimoni com el del general Escobar, es podria iniciar un procés de beatificació?

—Jo estic convençut que sí, però no per màrtir, perquè no va morir per ser cristià, sinó perquè va viure plenament la vida cristiana fins al final, amb fidelitat a Déu, a la seva família, al seu treball..., per la seva preocupació i ajuda als altres, i evidentment, per haver mort perdonant els qui l'afusellaven. També seria bona la seva beatificació en un sentit d'oportunitat, perquè no pugui semblar que només es beatifiquen els d'un bàndol.

Samuel Gutiérrez

Rauxa

En record del germà Andreu

El dia 14 d'abril moria el germà Andreu Soler, monjo de Montserrat. Va entrar al monestir el 1956 i el 1957 va fer la professió monàstica, de la qual el juliol passat va celebrar els 50 anys amb els companys de comunitat. El que més caracteritzava el germà Andreu era la capacitat d'iniciativa que tenia en àmbits molt diversos: fundador dels Escoltes Servei d'Ordre de Montserrat, responsable de l'acolliment de grups de joves a Santa Cecília, cap de la joventut de l'Hospitalitat de Lourdes de Barcelona i, fins i tot, fundador de la Penya Barcelonista Montserrat-Monistrol.

Els qui el vam conèixer quedàvem fascinats per l'activitat de què era capaç el germà Andreu, i si en els darrers anys el seu ritme era menor, això tan sols era a causa d'un estat de salut força delicat, no pas per voluntat pròpia. El caràcter infatigable d'aquest monjo poc amant del quietisme va estar sempre abocat als joves, a Catalunya i, és clar, a la Moreneta. Durant el jubileu de la seva professió monàstica, el germà Andreu va pronunciar una cita bellíssima del poeta indi Rabindranath Tagore que parla amb serenitat del moment de la mort: «Quan seran entonades totes les cordes de la meua vida, Mestre, cada frec dels vostres dits hi farà vibrar la música de l'amor.» Descansi en pau.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Per Sant Jordi, llibres

Aquest any les vigílies de Sant Jordi ens han portat llibres d'aquells que envigoren la nostra memòria històrica eclesial. No estan cridats a ser, evidentment, *best-sellers*, però els recomano a tothom qui vulgui endinsar-se en el coneixement de la història dels catòlics, més enllà de resums de premsa o portals d'internet. Tres van ser presentats a la Balmesiana, de Barcelona, el dia 16 d'abril, i un quart al Col·legi d'Advocats, el dia 22.

El primer no és ben bé el que entenem per llibre, sinó més aviat una revista de periodicitat anual: les *Analecta Sacra Tarraconensis*. L'aparició ara del seu últim volum n'evoca els orígens ja llunyans: va néixer el 1925, promoguda per la Biblioteca Balmes de mossèn Eudald Serra i el pare Casanovas, amb la benedicció del cardenal Vidal i Barraquer... És un cas únic de continuïtat només interrompuda durant els tres anys de la guerra civil. Des del 1993 la dirigeix Mn. Ramon Corts.

El mateix Dr. Corts té en curs de publicació els *Regests de la Documentació sobre Catalunya i la Santa Seu*, conservada a l'Arxiu Secret Vaticà. Ara acaba de sortir-ne el volum dedicat als anys 1877-1887. Hi trobem, al costat de temes més transcendents com la preconització de bisbes per a les diòcesis catalanes, informacions diverses sobre la vida catòlica de cada dia: els corrents integristes, d'una banda, i els anticlericals, de l'altra... O el mil·lenari de Montserrat, amb la coronació de la imatge de la Moreneta, el 1881. Davant de l'increment de la devoció mariana que aquest esdeveniment suscita, el bisbe Urquizaona demana a Lleó XIII que declari patrona del principat de Catalunya la Mare de Déu de Montserrat. També resulten suggestives les referències a Mn. Jacint Verdaguer i a l'admiració que la seva poesia suscita a Roma. Els *Regests* són una obra d'infraestructura que ha de permetre, en el futur, una interpretació més rigorosa i més madura de la nostra història.

Un altre llibre publicat aquests dies és *El cardenal Vives i l'Església del seu temps*. N'és autor fra Valentí Serra, de Manresa, i compta amb una presentació esplèndida i fotografies de Joan Devesa i Fraguinals. Fra Valentí ens fa conèixer el treball immens de Vives i Tutó, i ens n'apropa l'esperit franciscà. No crec que cap eclesiàstic català hagi exercit una influència tan decisiva des de la cúpula vaticana com aquest cardenal de Llavaneres. Sobretot a prop de Pius X: Fra Valentí diu que eren «ànimes bessones».

I ens resta, encara, l'obra extensa —set-centes pàgines— d'Antoni M. Oriol i Tataret, *Nació i magisteri pontifici*. Un llibre que corona una llarga dedicació del seu autor, duta a terme amb rigor intel·lectual i, alhora, amb compromís valent. Mirarem de parlar-ne més detalladament en un proper article.

Ara mateix